Capitolul 1

Whit

ASCULTAȚI-MĂ. Nu avem prea mult timp.

Mă numesc Whit Allgood. Bănuiesc că ați auzit de mine și de sora mea, Wisty, și de toate aiurelile care s-au întâmplat, dar uitați cum stau lucrurile: *e mult, mult mai rău decât vă închipuiți.*

Credeți-mă când vă spun că acestea sunt *cele mai rele vremuri*, iar cele mai bune abia dacă au rămas ceva mai mult decât o amintire îndepărtată. Și nimeni nu pare să fie atent la ce se petrece. *Voi* sunteți?

Atenți?

Închipuiți-vă că toate lucrurile pe care le iubiți mai mult pe lume — și pe care le socotiți probabil indiscutabile — sunt acum *interzise*. Cărțile, muzica, filmele, arta... toate vă sunt smulse. Arse. Asta-i viața sub controlul Noului Ordin, așa-numitul guvern — sau regim totalitar brutal — care a luat în stăpânire lumea asta. Acum, cu fiecare răsuflare din

starea de trezie, trebuie să luptăm pentru fiecare libertate care ne-a mai rămas. Chiar și *imaginația* ne este în pericol. Vă puteți închipui guvernul vostru încercând să distrugă *asta*? E *inuman*.

Și totuși... ei ne numesc *pe noi* criminali.

Chiar așa. Wisty și cu mine suntem infractorii în această mostră nefericită de propagandă pusă în fața voastră de Noul Ordin. Crima noastră? Exercitarea gândirii libere și a creativității... Oh, și practicarea „artei negre și vătămătoare" — cu alte cuvinte, magia.

V-am zăpăcit? Dați-mi voie să vă explic ceva mai amănunțit...

Într-o noapte, nu cu multă vreme în urmă, familia mea a fost trezită de soldați care năvăleau peste noi în casă. Wisty și cu mine am fost smulși cu cruzime de lângă părinții noștri și aruncați într-o închisoare — un lagăr al morții pentru copii. Și pentru ce?

Ne-au acuzat că suntem vrăjitori.

Dar problema este că se dovedește că N.O. avea, de fapt, dreptate în privința asta: nu știam pe-atunci, dar Wisty și cu mine *deținem* niște puteri. Iar acum suntem programați să fim executați în public, împreună cu părinții noștri!

Acest eveniment deosebit de morbid nu a avut loc încă — deși va avea. Vă promit acelora dintre voi care râvnesc după tensiune, după aventură și după vărsare de sânge că îl puteți aștepta cu nerăbdare. Și o să-l *așteptați*, dacă semănați cătuși de puțin cu restul „cetățenilor" spălați pe creier din țara noastră.

Dar dacă faceți parte dintre puținii care au scăpat din ghearele N.O., *aveți nevoie* să-mi auziți povestea. Și pe a lui Wisty. Și povestea Rezistenței. Astfel, când noi vom dispărea, va mai rămâne cineva să răspândească adevărul.

Cineva care să ducă mai departe lupta binelui.

Așa că începem cu povestea unei *alte* execuții publice: un eveniment trist și nenorocit, un accident, din întâmplare sau din nefericire. Într-un cuvânt pe care detest să-l folosesc în orice împrejurare: *o tragedie*.

Capitolul 2

Whit

IATĂ CE S-A PETRECUT, atât cât mai poate mintea mea zdruncinată să-și aducă aminte...

Îmi amintesc că nu m-aș fi putut simți mai rătăcit și mai singur în vreme ce hoinăream pe străzile orașului cenușiu, aglomerat și uitat de soartă. *Unde-i sora mea? Unde-s ceilalți din Rezistență?* mă tot întrebam în sinea mea, sau poate murmuram cuvintele ca un vagabond nebun.

Noul Ordin a desfigurat deja acest oraș cândva frumos, făcându-l de nerecunoscut. Arată ca un cadavru în putrefacție, mișunând de viermi lipsiți de minte. Cerul sufocant de aproape de pământ, clădirile fără formă — chiar și fețele oamenilor care se revarsă grăbiți și nervoși în jurul meu — sunt la fel de lipsite de culoare și de viață ca și betonul de sub picioarele mele.

Știu că populația obișnuită a fost spălată pe creier cu mare eficiență de către Noul Ordin, dar acești cetățeni par puțin

cam *prea* tăcuți, puțin cam *prea* presați de ceva, puțin cam *prea* atințiți asupra broșurilor de propagandă pe care le strâng în mâini ca pe niște cărți de rugăciune.

Brusc, ochii mei zăresc pe hârtie un cuvânt cu litere groase: EXECUȚIE.

Apoi, ecranele uriașe care atârnă deasupra bulevardului se aprind și totul mi se lămurește. Toți pietonii se opresc și rămân neclintiți, și toate fețele se întorc în sus ca și cum ar fi început brusc o eclipsă.

Pe ecranele video, un prizonier acoperit cu glugă — mic de statură, cu înfățișare fragilă — îngenunchează pe scena scăldată în lumină.

— Wisteria Allgood, trâmbițează o voce care-ți îngheață sângele în vine, dorești să mărturisești folosirea artei negre pentru scopul diabolic de a submina tot ceea ce e bun și potrivit în societatea noastră?

Asta nu se poate întâmpla. Îmi simt inima ca pe un nod mare în gât. *Wisty?* Vocea aceea tocmai a rostit *Wisteria Allgood*? Sora mea se află pe eșafodul unui călău?

Apuc de reverele paltonului deprimant de cenușiu un bărbat cu fălcile căzute.

— Unde are loc execuția? Zi-mi în clipa asta!

— La Curtea de Justiție. Clipește enervat către mine, ca și cum l-aș fi trezit dintr-un somn adânc. Unde altundeva?

— Curtea de Justiție? Unde-i *asta*? îi cer bărbatului să-mi spună, aruncându-mi mâinile la gâtul lui, aproape pierzând controlul propriei mele forțe.

Jur, sunt gata să-l azvârl pe bărbatul ăsta într-un zid dacă trebuie.

— Sub Arcul Victoriei — acolo..., răspunde el cu răsuflarea întretăiată. Arată către bulevardul care duce spre stânga mea, apoi: Dă-mi drumul! O să chem poliția!

Îl împing și o iau la fugă către un arc de triumf masiv, aflat la mai puțin de un kilometru depărtare.

— Tu! Stai! strigă după mine. *Nu-ți știu fața de undeva?*

O știe. Oh, da! La fel ar ști și toți ceilalți dacă și-ar da osteneala să observe că un criminal căutat de lege aleargă liber printre ei.

Dar ochii concetățenilor săi rămân lipiți de ecran. Au căpătat un apetit nesățios pentru bârfa răutăcioasă de orice fel și, desigur, o predilecție pentru moartea și distrugerea lipsite de sens.

Chiar când cei condamnați sunt copii. Doar copii.

Aud acum un tumult îndepărtat. Sunetul setei — de „justiție", de sânge.

Înaintez cu greu prin turma patetică de lemingi. *N-o să-i las s-o ia pe sora mea.* Oricum, nu fără să mă bat până la moarte.

Cotesc după un colț și apoi, pe deasupra mulțimii, văd... *E sora mea, Wisty, aceea de sus, de pe scenă?* Poartă glugă, e îmbrăcată complet în negru, dar acum stă în picioare. Cu mândrie. Curajoasă ca întotdeauna.

Un om — dacă poate fi numit așa — se află pe scenă cu ea. Se sprijină într-un baston încovoiat, iar costumul de un negru diabolic de intens atârnă pe el straniu de nemișcat în vântul care-a început să vuiască prin piața civică. Fața lui colțuroasă radiază o trufașă încredere în sine, ca și cum tocmai a devorat un castron cu frișcă.

Îl știu; îl disprețuiesc. *Cel Care Este Unicul.* Foarte posibil, individul cel mai malefic din istoria omenirii.

Au mai rămas minute, sau secunde înainte de execuția asta oribilă? N-am nicio cale de a afla.

Dau oamenii la o parte, în timp ce-mi fac grăbit loc prin gloata tot mai deasă — sau ar trebui să zic tot mai *scârboasă.* Văd un șir de soldați bine înarmați împiedicând pe toată lumea să ajungă la platformă. Dacă aș putea să-l dobor pe unul dintre ei și să-i smulg un pistol...

Ridic ochii către scenă chiar la timp ca să-l văd pe Unicul înălțându-și bastonul noduros și scuturându-l amenințător către sora mea. Are o privire de triumf absolut.

— *Nu!* strig, dar nu sunt auzit în mulțimea care urlă.

Știu cu toții ce e pe cale să se întâmple. Și eu știu. Numai că nu văd cum aș putea să împiedic ceea ce urmează. Trebuie să existe o cale.

— *Nuuu!* răcnesc. *Nu puteți face asta! E o crimă cu sânge rece!*

Urmează un fulger — nu de lumină, ci cumva de *beznă* — și ea dispare. Wisty. Sora mea. Cea mai bună prietenă a mea din întreaga lume.

Surioara mea e moartă.

Capitolul 3

Whit

DACĂ MAI TRAG AER în piept, nu e pentru că îmi pasă de viață.

Ultima persoană din familia Allgood despre care știam sigur că era vie, persoana care mă cunoștea mai bine decât oricine altcineva pe lumea asta, persoana care mă privea cu respect în toate privințele, *s-a dus*. Ce risipă incredibilă a unei vieți incredibile...

Wisty a murit în timp ce priveam, și n-am putut face nimic s-o ajut!

Unicul tocmai a vaporizat-o pe sora mea... și monstrul acela, fără niciun strop de conștiință, nu pare să fi făcut nici cel mai mic efort. Își aruncă mâinile în aer de parcă tocmai ar fi marcat un gol, ca și cum și-ar bate joc de lipsa de sens a existenței umane. Mi se înmoaie genunchii. Simt că aș putea să vomit când aud un vuiet asurzitor de aprobare revărsându-se peste canionul de beton al orașului — un loc care acum pare vrednic de dispreț, malefic și ireparabil.

Unicul tocmai a obținut cel mai mare succes de relații publice al său *dintotdeauna*. Se scaldă în adorație — dar curând erup nerăbdarea și furia lui obișnuite.

— *Tăcere!*

Ordinul lui străbate orașul, înăbușind orice alt zgomot.

Dar nu mă simt mișcat. Sunt încă în stare de șoc. Amorțit peste tot, inclusiv în locuri despre care n-am știut că există.

— Bunii mei cetățeni, rostește el cu glas tunător, fără ajutorul unui microfon, aceasta este o ocazie cu adevărat magnifică. Evenimentul la care tocmai ați fost martori este nimicirea ultimei amenințări importante la adresa cârmuirii de către noi a Lumii de Sus! Wisteria Allgood, o conducătoare a Rezistenței, tocmai a fost înlăturată din această dimensiune. Pentru totdeauna!

Ridică din nou mâinile, și o nouă rafală de vânt împrăștie asupra mulțimii un strat subțire de cenușă și mirosul oribil de păr ars. Acești „buni cetățeni" încep să aclame din nou.

Mă prăbușesc în genunchi, dar sunt înconjurat din toate părțile. Apoi, brusc, am spațiu să mă mișc. Uralele se transformă în țipete și gloata se revarsă — dându-se înapoi — iar eu văd o explozie de flăcări erupând la mai puțin de cincizeci de metri de locul în care stau.

Cunosc acel foc.

— *Oh, da!* strig, în timp ce simpla lui vedere îmi face inima aproape să explodeze de bucurie. *Da, da!*

E sora mea! Wisty trăiește! Tocmai a izbucnit în flăcări, iar asta, mă credeți sau nu, e un lucru bun.

Capitolul 4

Wisty

AȘA CUM MĂ CHEAMĂ Wisteria Rose Allgood, nu mă gândesc decât la un singur lucru: *o să ard totul și pe toată lumea din jurul meu. O să ard totul până în temelii.*

O să încep cu scena îmbibată de moarte, o să trec la piața asta ridicol de fastuoasă, apoi o să lovesc tot orașul rece, de piatră — coșmarul ăsta dezastruos care trece drept lume. Chiar dacă mă transform în cenușă în timp ce o fac, o să distrug toate astea, absolut toate.

Cel Care Este Unicul tocmai a omorât-o pe prietena mea Margo pe acea scenă a diavolului. Am recunoscut-o chiar și cu o glugă pe cap. Tenișii violeți și pantalonii cu negru și violet, cu buzunare pe coapsă, o dădeau de gol. Dungile și stelele argintii de pe tenișii au fost indiciul hotărâtor. Margo, ultima rockeriță punk de pe Pământ. Margo, cea mai neînfricată și devotată persoană pe care am cunoscut-o vreodată. Margo, draga mea prietenă...

Nu mă întrebați de ce pretindea monstrul ăla în costum de mătase neagră că eram eu. Tot ce știu e că *o să-l transform în cenușă pe nebunul ăla diabolic.*

Așa că mă preschimb într-o torță umană, la fel cum am făcut în trecut. Numai că de data asta las deoparte orice prudență. Dintr-odată, limbi de foc de trei metri, de șase metri, de zece metri, aleargă în jurul meu, învolburându-se în sus în aerul după-amiezii, până atunci răcoros.

Mulțimea se dă înapoi, țipând, și nu mă pot stăpâni: zâmbesc. Aproape că râd în hohote.

Și sunt gata sa mai sporesc arșița — să trimit jeturi de foc peste tot în jurul meu, să ard mai luminos și mai fierbinte decât oricând până atunci — când mi se pune un nod în gât.

Îl simt pe *el*. Îi simt mintea mizerabilă, bolnavă. Îi simt ochii ațintindu-se cumva asupra mea.

O mie de soldați se întorc la unison în direcția mea, și acum Unicul e cel care zâmbește. Începe să râdă, și râde de mine.

Tresar când aerul îmi iese brusc din piept. *Cum poate avea atâta putere?*

N-am de-ales decât să fug, să încerc să scap de mânia lui.

Mă arunc în valul uman cuprins de panică, iar silueta mea mică evită cu îndemânare coatele și umerii. Dar Unicul e prea aproape. Îi simt rafalele înghețate vânându-mă, întinzându-se cu șuvițe reci, ca niște degete osoase ce-mi ating laba, gâtul, trimițând un fior atât de glacial încât provoacă durere peste tot în același timp.

Încep să mă gândesc cât de ironic e că o fată a focului ar putea să moară din cauza înghețului, când, dintr-odată, sunt sufocată de căldură. Cineva mă apucă, mă ridică și mă strânge, aproape scoțându-mi tot aerul din plămâni.

Capitolul 5

Wisty

E FRATELE MEU, Whit.

Într-o clipă, mă poartă la o sută, două sute de pași înainte, ca și cum n-aș cântări nimic. Apoi el și cu mine ne ghemuim în spatele unui perete înalt de piatră. Vreme de câteva secunde prețioase, suntem la adăpost de priviri și în siguranță.

Îl îmbrățișez pe Whit cu toată forța de care sunt în stare. El își slăbește strânsoarea puternică atât cât să pot respira.

— Dar dacă ești cu adevărat *aici*…

Vocea i se stinge treptat.

— Margo, șoptesc. A omorât-o pe Margo!

Apoi izbucnesc brusc în plâns, ca un bebeluș. Tremur, iar dinții îmi clănțănesc cu disperare.

Margo e *moartă*. Fata care m-a ajutat să-mi pun un al treilea cercel în ureche săptămâna trecută. Fata care ne trezea pe toți la cinci în fiecare dimineață ca să ne prezentăm la datorie, fata care era devotată luptei împotriva asupririi

Noului Ordin mai mult decât noi toți puși laolaltă. Era atât de tânără... Doar cincisprezece ani.

— I-am zis să nu se ducă în clădirea aia fără mai multe ajutoare. Am implorat-o, spune fratele meu. De ce-a intrat acolo? *De ce?*

— Era întotdeauna ultima care să renunțe la o misiune, îi aduc aminte lui Whit, ca și cum încerc să mă conving singură că nu e vina noastră că fusese prinsă. Prima care intra, ultima care ieșea. Era mantra ei, așa-i? O prostie!

— Era curaj, mă contrazice el, și pentru o clipă am văzut în ochii lui de ce-l iubesc fetele, de ce-l iubesc *eu* — e cinstit și sincer și absolut neînfricat.

Misiunea, una dintre cele peste zece tentative de salvare pe care le făcuserăm în ultima lună, era cel mai mare eșec al nostru de până acum. Încercam să eliberăm dintr-un complex experimental al Noului Ordin vreo sută de copii răpiți. Dar informațiile noastre trebuie să fi fost greșite. În loc de copii persecutați, în clădire se afla un pluton de soldați ai Noului Ordin. Ne așteptau.

— De fapt, avem noroc că *vreunul* dintre noi..., încep eu să spun.

— *Găsiți-o!*

Difuzoarele montate în piață încep să vibreze, emițând vocea mânioasă a Unicului.

— Există *încă* un conspirator în mulțime! E o fată cu părul roșu aprins! Închideți toate ieșirile din piață! Capturați-o *acum*!

Whit apucă o pălărie cenușie de la un om de afaceri care trece pe-acolo și mi-o trântește pe cap.

— Bagă-ți părul înăuntru, repede, exclamă el.

Fac exact acest lucru când mă zărește un polițist. E la câteva zeci de metri depărtare.

Acum apucă fluierul agățat pe șnurul din jurul gâtului… și curând o să atragă atenția fiecărui soldat din piață. Ca să nu mai pomenim de atenția Unicului, pe care *urăsc* să-l pomenesc.

Apoi însă o siluetă mică și neagră face un salt și-l doboară pe polițist pe spate.

Whit și cu mine schimbăm priviri surprinse. El întreabă:

— Ai văzut…?

Dar înainte ca Whit să apuce să termine, silueta neagră — o femeie bătrână — e lângă noi. Îmi întinde în mână o bucată de hârtie mototolită și murdară.

— Ia-o, ia-o!

Jur că e creatura cu cea mai ciudată înfățișare pe care am văzut-o vreodată în viața mea, și totuși o *cunosc* de undeva.

— Cine ești…?

Mă întrerupe.

— Urmați asta. Duceți-vă! Sunt o prietenă. Fugiți! Fugiți! Nu vă opriți nici să vă trageți sufletul, sau s-a terminat. Pentru noi toți. *Plecați!*

Cumva ajunge în spatele nostru, apoi ne dă amândurora câte un șut în fund. Asta ne împinge poticnindu-ne în mulțimea care curge pe lângă noi.

Mă întorc imediat… dar nici urmă de ea.

— Ai auzit-o, spune Whit. Fugi! Acum! Fugi!

Capitolul 6

Wisty

HÂRTIA BOȚITĂ, ÎMPĂTURITĂ în cinci, pe care femeia mi-o bagase în mână e o hartă. *A zis că e o prietenă, nu? În plus, ce plan mai bun avem?* Așa că Whit și cu mine urmăm harta.

Linia punctată de pe bucata de pergament murdară, scrisă de mână, ne conduce prin partea de sud a orașului. Până acum, suntem la adăpost și în viață.

— Nu știu de unde s-o iau, comentez gânditoare în timp ce ieșim din perimetrul orașului către niște șine de cale ferată. A fost poate… una dintre prietenele mamei și tatii?

Whit ridică din umeri.

— Nu contează, nu-i așa? Orice persoană dispusă să-și riște viața atacând un polițist al Noii Ordini ne e prieten. Un foarte *bun* prieten.

Whit smulge un ANUNȚ de pe un stâlp de difuzor de pe drum și-l rupe în bucăți.

— Apropo, când ai devenit o *„conducătoare a Rezistenței"*? mă întreabă cu un chicotit și o sclipire în ochii lui albaștri.

— Hei, dacă Unicul spune că-i așa…

— Mă bazez pe tine să te lansezi către glorie și avere cu ajutorul unui asasin totalitar.

— Taci din gură!

Am luat-o la fugă după el de-a lungul drumului, râzând fără să vreau.

— Ești doar invidios!

Iar Whit începe să alerge mișcându-și ritmic brațele, ca atunci când joacă fotbal.

— Nu-i cinstit! strig după el.

E mai înalt și are niște ani în plus, și sigur că poate alerga mai repede. Mult mai repede.

Preț de câteva minute doar, ne îngăduim să fim din nou copii. Un frate și o soră care aleargă pe șinele de tren. Prefăcându-se că una dintre cele mai bune prietene ale lor n-a fost ucisă cu puțin timp în urmă, că nu fug de jumătate de lume.

Cu o explozie de entuziasm, poate chiar amuzament, am alergat acești ultimi kilometri către destinația noastră — o construcție mică de cărămidă, marcată pe hartă cu un X și cu instrucțiunea: TRECEȚI PRIN CABINA CANTONIERULUI.

— Ai *chei*? țip către Whit, observând lanțul și lacătul de pe ușă.

— Ai *vrăji*? răspunde tot cu un strigăt.

Oh, da — așa e. Sunt vrăjitoare. Iar Whit e și el vrăjitor…

Câteodată e greu să-ți aduci aminte lucruri de-astea când ești ocupat să fugi ca să-ți salvezi viața. Dar *am* vrăji — și, uneori, ele par să lucreze asupra lanțurilor și a lacătelor.

Și, destul de curând, chiar scăpăm de zbirii N.O.

Cel puțin pentru moment.

Capitolul 7

E ÎNCONJURAT DE MAI BINE de zece opere de artă celebre pe care le-a confiscat — lucrări semnate de artiști ca Pepe Pompano, Pondrian, Cezonne, Feynoir — cei mai buni dintre cei mai buni. Cu toții osândiți și interzișii. Cu toții ai lui, acum.

— Adu-mi-l pe Unicul Care Comandă Vânătoarea, urlă Unicul.

Nu mai poate suporta incompetența asta, prostia asta, repetata *aproape* capturare a Wisteriei Allgood și a *Darului* foarte, foarte puternic pe care ea îl posedă.

Ca la un semn, comandantul vânătorii apare în cadrul ușii, arătând — în ciuda părului sur și a burții de bărbat între două vârste — ca un student nerod care tocmai a sosit la un examen parțial pentru care n-a învățat.

— N-ai reușit s-o capturezi pe Wisteria Allgood. Așa este? E adevărat?

Comandantul își drege nervos glasul.

— Da, domnule, încuviințează el.

A auzit istorii neliniștitoare despre cetățeni care au încercat să se apere în situații asemănătoare împotriva Unicului.

— Și ai spune că spectacolul de astăzi nu e tocmai un dezastru de relații publice? Sincer, vreau să aud părerea ta.

— Păi, ați executat-o pe cealaltă vrăjitoare în modul cel mai hotărât, Excelența Voastră. Cetățenii au fost înălțați sufletește de…

— *Nu era vrăjitoare!* Era doar o prietenă a vrăjitoarei. De fapt, era o *momeală* pentru adevărata vrăjitoare.

— Păi, da, dar… totuși… era o membră valoroasă a Rezistenței, iar distrugerea ei a fost magnifică și înălțătoare pentru public în copleșitoarea sa…

— Unica Alcătuitoare a Știrilor o să-și vadă munca distrusă odată cu transmisia din seara asta. Ai vreo idee bună în privința asta? Cum să explicăm faptul că am executat-o pe Wisteria Allgood și apoi, câteva clipe mai târziu, s-a întâmplat brusc să urmărim prin piață încă o vrăjitoare adolescentă cu părul roșu? Fii sincer. Fii direct. Fii iute…

— Ăăă… păi…

— Tăcere! răcnește Unicul cu glas de stentor, care pare să facă să se cutremure clădirea.

Următoarea pauză e mortală, cu adevărat mortală, și pare să absoarbă tot aerul din încăpere.

Acum Unicul oftează și în cele din urmă zâmbește, dacă se poate spune astfel.

— Ei, presupun că putea fi mai rău.

Tonul lui dintr-odată vesel contrazice complet furia din urmă cu doar câteva secunde.

— Spune-mi, Comandante, îmi aduc aminte că tuturor vânătorilor tăi le plac trabucurile, nu? Sunt sigur că așa e. Așa e?

— Păi, ăăă, da, mulțumesc, se bâlbâie comandantul.

Se întreabă în treacăt cum de s-a întâmplat atât de brusc să se trezească în grațiile șefului său. Acceptă un trabuc foarte bun. Și apoi — un foc.

— Am fost întotdeauna fascinat de foc, Comandante… *Tu* nu?

Dar soldatul n-are nicio șansă să răspundă.

Punctul roșu de foc din vârful trabucului se dilată rapid. Străbate întreaga lungime, apoi trece peste fața bărbatului, peste ceafă și în jos pe gât. Apoi linia roșie strălucitoare, mocnită, aleargă în jurul pieptului și brațelor, până în vârful degetelor de la picioare — lăsând din comandantul vânătorii, pentru o clipă fulgerătoare, doar o statuie de cenușă.

Apoi Unicul ciocănește ușor podeaua cu bastonul, iar pudra cenușie se prăbușește într-un fuior delicat de fum.

— N-ai reușit s-o capturezi pe Wisty Allgood, iar nereușita nu este o opțiune în această Minunată Lume Nouă!

Capitolul 8

Whit

AȚI CREDE CĂ SUNT complet nebun dacă v-aș spune că ceea ce ne-a salvat în acea cabină a cantonierului a fost un *portal* care ne-a absorbit, pe mine și pe Wisty, prin câteva dimensiuni și apoi ne-a aruncat în realitatea noastră infernală cea de toate zilele, într-un loc complet diferit?

Cu un an în urmă, m-aș fi internat singur într-o secție de psihiatrie pentru asta, dar *nebun* înseamnă acum *sănătos* într-o societate definită de tembelii din Noul Ordin. Pentru informarea voastră, un portal este unul dintre acele locuri nesigure unde țesătura acestei lumi este… moale. Dar trecerea printr-unul poate să fie oricum *altfel*. Te poate arunca într-un cu totul alt loc, sau timp, sau dimensiune… sau uneori te forțează să mergi în locuri în care ai prefera să nu te afli. Într-un mod violent.

Cum ar fi, de exemplu, în acest spațiu înghesuit, cufundat în beznă, în care-am aterizat. Din câte știu, am putea fi

încuiați în dulapul de pantofi al Unicului. Aerul miroase a închis, a stătut. Umărul parcă mi-a luat foc și capul îmi bubuie.

— Whit? Ești aici? aud o șoaptă.

Un foșnet slab se simte în jur, la câțiva metri depărtare.

— Mda, mormăi, pe jumătate năucit de durere.

Vocea plăcută de femeie este caldă, liniștitoare.

— Ești bine? întreabă vocea cu îngrijorare.

Celia? Mi-o închipui pe iubita mea de mult pierdută, răpită și ucisă de Noul Ordin, cu o veșnicie în urmă. Venind mai aproape, aplecându-se deasupra mea, gata să mă atingă, să mă vindece, să mă salveze...

— Mmmmm...

Vocea mi se stinge treptat, așteptând parfumul Celiei, brațele ei în jurul meu.

— Parc-ai fi... *mahmur*.

Oh. E Wisty. Sigur că da.

Scot un geamăt.

— Umărul. Cred că mi s-a dislocat în portal...

— Serios? Eu am alunecat prin ăsta ca untul pe pâine.

Dau ochii peste cap, deși probabil că nu mă poate vedea.

— Bănuiesc că avea exact mărimea potrivită pentru fundul tău mic de vrăjitoare, comentez răgușit — cu afecțiune, vă jur. Așadar, unde crezi că suntem?

— Ce zici de... o închisoare? Pare locul nostru favorit zilele astea.

Nu eram chiar atât de sigur.

— Nu. Mirosul ăsta... nu-i mirosul unei închisori. E ceva... bun. Ceva care-mi aduce aminte de...

— Casă, încheiem amândoi la unison.

Wisty scoate o flăcăruie din vârful degetului, ca să facă puțină lumină. Sunt impresionat să văd cum învață să-și controleze micul ei temperament aprins și să-și folosească bine talentul. Pe vremuri, eu obișnuiam să fiu vedeta desăvârșită a orașului — jucător în liga universitară de fotbal, alergător și înotător de prima clasă — în timp ce Wisty mai mult chiulea de la ore. Acum ea e cea mai tare vrăjitoare, care poate să strălucească, să transforme oamenii în altceva, să ucidă și să facă alte lucruri nemaipomenite. Numai că nu neapărat la comandă.

În lumina slabă, văd doar atât cât să disting silueta surorii mele și teancurile de cutii de carton cu inscripția DE INCINERAT.

— Cărți, spune Wisty cu respect, răsfoind câteva volume din cutiile nesigilate.

Cu mâna care nu mă doare, cotrobăi cu băgare de seamă într-o cutie și observ titluri din tot felul de scriitori faimoși, de la B. B. White la Roy Royce.

— Arată ca un transport de cărți pentru ardere, ghicesc eu.

Noul Ordin s-a apucat să distrugă aproape toate cărțile cunoscute din Lumea de Sus ocupată, scrise înainte de cucerire.

O durere pătrunzătoare îmi sfâșie umărul rănit, și tresar.

— Vorbind de ardere... o să mă ajuți să-mi pun umărul la loc, Wist?

— Asta-i de-a dreptul revoltător, răspunde ea, dar vino până la mine oricum. Trebuie să înveți o vrajă pentru asta,

bate. Voi, tipii ăștia vrăjitori, ar trebui să fiți buni la soiul asta de lucruri, așa-i?

— Merită o încercare, bănuiesc. Dă-mi doar o mână de ajutor cu jurnalul, bine?

Tata mi-a dat cartea asta cu pagini goale înainte să fim luați în noaptea aia groaznică, cu atât de multe luni în urmă, și o port cu mine peste tot. (Wisty duce după ea un băț vechi de tobă/baghetă pe care i-a dat-o mama.) În cea mai mare parte a timpului, cartea e goală și o folosesc ca să scriu în ea — de obicei poezii triste de dragoste pentru Celia. Dar uneori se umple cu reviste, hărți, opere literare întregi... sau, dacă avem noroc, vrăji. Cred că vrăjitorii ar trebui să fie în stare să controleze ce și când urmează, dar până acum e în esență complet imprevizibilă.

Wisty o scoate din rucsacul meu și mă ajută să-i frunzăresc paginile în căutarea oricărui fel de vrajă tămăduitoare de rani; în cele din urmă, ajungem la fraza asta complicată: *Voron klaktu scapulati*.

— Mie-mi sună ca graiul diavolului! exclamă Wisty cu sarcasm, imitând o doamnă bătrână și arțăgoasă care vorbește despre muzica rock.

Dar când rostesc cuvintele, cea mai surprinzătoare căldură se răspândește prin umărul meu, care brusc — așa, pur și simplu — ajunge la loc în lăcașul lui. Ridic brațul fără niciun junghi dureros.

— Bănuiesc că ne-am vândut sufletele, spun. Acum hai să ne dăm seama unde naiba suntem și cum ajungem înapoi pe Tărâmul Liber.

În timp ce ne facem loc către partea din spate a spațiului înghesuit, ne dăm seama că ne aflăm înăuntrul unui container de transport. Apuc vreo câteva cărți pentru copiii de la cartierul general al Rezistenței — *Schițele lui Bruno Genet* și *Turnirul setei*, printre altele.

— Ești gata să înfrunți ce-i acolo, afară? întreb când ajungem la ușă.

— Sau *pe cine* e acolo, afară, răspunde Wisty ca un ecou, îngrijorată. Lasă-mă să mă concentrez, în cazul în care trebuie să mă aprind, sau altceva de genul ăsta.

Numărăm până la trei și ridicăm ușa containerului.

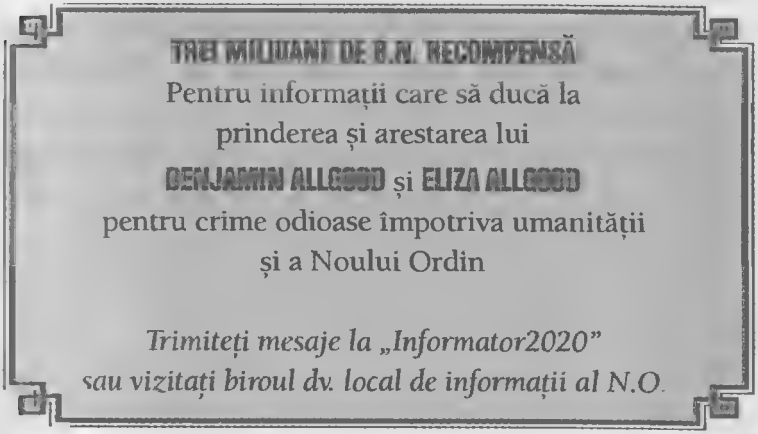
Și acolo, cu ochii ațintiți drept spre noi, sunt... *părinții noștri*.

Capitolul 9

Whit

SAU, MĂ ROG, cel puțin sunt *capetele* lor.

Fotografiile părinților noștri se află pe un panou de publicitate înalt de șase metri, iar chipurile lor arată pierdute și singuratice în acest depou de cale ferată abandonat. Și sub fețelor lor sunt cuvinte care nu încetează niciodată să ne înghețe sângele-n vine:

TREI MILIOANE DE B.N. RECOMPENSĂ
Pentru informații care să ducă la
prinderea și arestarea lui
BENJAMIN ALLGOOD și ELIZA ALLGOOD
pentru crime odioase împotriva umanității
și a Noului Ordin
Trimiteți mesaje la „Informator2020"
sau vizitați biroul dv. local de informații al N.O.

Sigur, *știm* că părinții noști sunt infractori căutați — pentru aceleași motive născocite pentru care suntem și noi. Dar să apară în alb și negru în văzul întregii lumi — și trântindu-se prețul patetic de trei milioane de boabe pe capul lor! — asta este o reamintire crudă a faptului că acest coșmar s-ar putea să nu se termine niciodată cu bine.

Wisty, ca de obicei, îmi citește gândurile și-mi aruncă o remarcă încărcată de un grăunte de speranță.

— Sunt încă liberi, precizează ea încetișor.

— Cel puțin *erau*, răspund eu, oricând ar fi fost pus afișul ăsta.

Hârtia arată puțin uzată de vreme — decolorată, roasă și chiar ruptă pe margini. Tăcem amândoi în timp ce mirosul puternic de pagini sfărâmicioase de cărți vechi — pline de visuri, povești, tragedii, râsete și imaginație — pare să iasă în șuvițe pe ușa deschisă a containerului și să ne învăluie în amintirea dulce-amăruie a casei noastre.

Cum poți face pace cu ceva când nici măcar nu știi ce anume este acel „ceva"? Nu știm dacă părinții noștri trăiesc sau sunt morți, sau dacă sunt interogați într-o închisoare a Noului Ordin sau... exilați pe Tărâmul Umbrelor, precum Celia. *Suferă? Putem face ceva pentru ei? Sau suntem la fel de neajutorați și de inutili pe cât mă simt eu în momentul ăsta?*

Dau un pumn în panoul de afișaj cu atâta putere, încât pumnul îmi trece de-a dreptul prin spatele de carton presat.

Apoi scot mâna și încerc să mă prefac că asta nu s-a întâmplat. Wisty îmi aruncă o privire îngrijorată, iar eu ridic

din umeri. Sunt sigur că-mi sângerează încheieturile degetelor, dar nu simt absolut nimic.

Mă uit la fața ei îngrijorată, crispată de durere, și întorc repede capul. Aș vrea s-o iau în brațe, dar trebuie să-i arăt că nu-mi las emoțiile să mă copleșească. Înghit nodul din gât, mare cât o minge de golf, și-o iau pe Wisty de mână.

— Hai să plecăm de-aici…

Nu sunt oameni la periferiile orașului ăstuia bântuit. Doar ferestre sparte în depozite. Străzi presărate cu moloz. Singurele construcții noi par să fie panourile video enorme și turnurile cu difuzoare.

În timp ce ne îndreptăm către centrul orașului, îmi închipui cum ar fi putut arăta cândva locul ăsta. Pitoresc. Văd un liceu de cărămidă roșie, module de cățărare pentru copii, un parc cu un foișor, o tricicletă răsturnată… Mă cuprinde un val de tristețe. Îmi aduce aminte de vechiul nostru oraș — turle de biserici, băcănii de cartier și *copaci* adevărați.

Acum mi-e și mai dor de casă. De mama, de tata, de casa noastră — chiar și de școală. Puțin.

— Mă întreb unde-i toată lumea, șoptește Wisty.

— Eu nu, răspund, poate puțin prea repede. Adică… nu prea *vreau* să știu.

Și apoi aud asta:

— *Nu vrei?… nu vrei?… nu vrei?… nu vrei?… De ce, Whit?*

Răsucesc capul. Wisty se uită fix la mine.

A fost cu siguranță o voce. Și nu era a lui Wisty. Sau a mea.

A fost vocea Celiei.

Poate că ăsta este de fapt un oraș-fantomă. *La propriu.*

Capitolul 10

Whit

ȚÂȘNESC CA O RACHETĂ s-o găsesc. E ca și cum nici n-aș avea de-ales. Ca și cum asta-i soarta mea.

— Celia!

Alerg pe străzi pustii, pe lângă magazine goale, pe lângă o secție de poliție fără polițiști, pe lângă un gimnaziu cu ferestrele și ușile astupate cu scânduri, un cinematograf... N-o văd, de fapt nu văd pe nimeni. Totul pare atât de ireal aici... *E real? Visez toată dezolarea asta?*

— *Celia!*

— Whit, stai! aud vocea lui Wisty venind din spate.

Plesnetul tenișilor ei pe pavaj. Încearcă să țină pasul.

— Oprește-te! Whit, te rog! Nu știi dacă e ea! Ar putea fi o capcană!

Știu că e ea. Nu uiți niciodată, absolut niciodată, vocea celei pe care-o iubești. Fie că e o șoaptă, un țipăt sau o amintire îndepărtată, știu când e Celia. Bănuiesc că Wisty nu înțelege asta. Ea n-a fost niciodată îndrăgostită.

Și apoi o aud iar pe Celia. Dar nu de prea departe. O simt ca și cum ar fi cumva peste tot în jurul meu.

— Nu vrei să *știi*?... știi?... știi?... Ce s-a *întâmplat* cu noi?... noi?... noi?...

Nu mai suport — *o simt atât de aproape acum pe Celia.*

Glasul ei e atât de puternic, încât parcă ar transmite chiar în capul meu. E insuportabil... dar e și cel mai frumos, cel mai incredibil fel de suferință. O tortură pe care aș cerși-o. Are vreun sens?

— *Vreau!* Vreau să știu! Mă opresc din drum, apoi mă las în genunchi în mijlocul pieții orașului. Unde ești, Celes? *Am nevoie să te văd din nou!*

— Uită-te în *sus*, Whit. E chiar acolo.

E vocea lui Wisty, în stânga mea. Și când înalț capul, văd ce vede și ea.

E prietena mea — pe ecran. *Celia*, pe un panou de propagandă al Noului Ordin. Chipul ei minunat e de două ori și ceva mai înalt decât mine, și fiecare centimetru e la fel de mătăsos, de perfect și de frumos pe cât mi-l aduc aminte. E ca și cum ar fi vedetă de cinema.

Capitolul 11

Whit

— AI UITAT DE NOI, Whit? Ai uitat de mine? Celia pare tristă, făcând totul și mai dureros pentru mine. Bănuiesc că nu te pot învinui pentru că ai mers mai departe…

— Ce tot vorbești, Celia? Nu te uit niciodată! Cu toții știu asta. Nu încetez niciodată să mă gândesc la tine, să încerc să te găsesc. Lumea crede că-s nebun!

— Poate că nu m-ai uitat cu totul, Whit. Dar eu vorbesc despre *noi*. Cei pierduți, răpiți, asasinați. Semi-luminile…

Mă trece un fior când pomenește de sufletele triste de pe Tărâmul Umbrelor.

— Nu mai sunt cu adevărat… *eu*, spune ea. Fac parte din ceva… mai mare.

— Celia, o să fii întotdeauna tu. Tărâmul Umbrelor nu te poate distruge. Nu pentru mine. Unde ești? Tu, cea *adevărată*…?

— Nu pricepi, Whit. Celia îmi întrerupe vorbele și zâmbește cu melancolie. Trebuie să-ți recunosc meritele, dragul meu.

Chiar ești cel mai sensibil erou al fotbalului care-a călcat vreodată pe suprafața acestei lumi. Dar ești la fel și cu o mulțime de băieți în alte privințe, Whit. Ești așa un puști! Vezi, și-ți pasă, și protejezi doar ce se află chiar sub nasul tău.

— Nu. Clatin din cap, și nu-mi vine să cred ceea ce aud de la ea. Nu-i adevărat. Știi că nu-i așa…

De ce încearcă să mă rănească?

— Ba da, este, mă contrazice Celia, cu ochii sfredelindu-i pe ai mei. Un exemplu grăitor: unde-i sora ta?

Mă rotesc cu trei sute șaizeci de grade. Wisty e…

Dispărută?

— Ce…?

Încep să alerg prin piață, căutând frenetic pe alei.

— *Wisty!*

Asta nu se poate! A fost răpită?

— Trebuie să începi să gândești la scară mai mare, Whit.

E o tortură — vocea Celiei trece prin mine ca o forță vitală, și tot ce vreau să fac este s-o captez, să capitulez în fața ei. Dar sora mea…

— Știu că ești speriat, continuă ea, în mod straniu neafectată de dispariția lui Wisty. Tocmai ai pierdut pe cineva la care ții și nu știi cum să abordezi problema. Gândește-te la asta, Whit. E cheia.

— *Wisty!* țip.

Singurul răspuns este foșnetul unei pungi goale de plastic purtată de vânt prin piața orașului.

— Whit — *aici, sus! Uită-te la mine.* Sunt aici să-ți spun și alte lucruri pe care nu vrei să le auzi. Tu și cu Wisty trebuie să încetați să mai fugiți de Noul Ordin. Nu mai fugiți de Unicul.

— *Niciodată!* O s-o găsesc pe Wisty și o să ne întoarcem pe Tărâmul Umbrelor — ca să te găsesc pe tine. Nu o imagine pe un ecran!

Părul negru, des și ondulat, al Celiei începe să fluture, gâdilându-i buzele. Aproape ca și cum ar reacționa la vântul din piață. Punga de plastic îmi zboară în față. O dau la o parte, frustrat.

— Whit, mă asculți? Trebuie să vorbesc mai tare?

Capul o să-mi explodeze dacă vorbește mai tare.

— Te aud, crede-mă. Numai că ceea ce spui n-are nicio noimă în clipa asta.

— Tu și cu Wisty trebuie să vă predați ca să vă salvați părinții — și pe noi, ceilalți. E singura cale. Cred că Wisty înțelege asta… așa-i, Wisty?

Celia întoarce capul și acolo — în spatele ei, *sus pe ecran* — se află sora mea. *Cum e posibil?*

— *Wisty!* urlu. Cum…?

— E-n ordine, Whit, spune Wisty. Totul e bine acum. Înțeleg rolul nostru.

Celia se uită iarăși la mine, iar părul ei lung începe *să iasă din ecran*, revărsându-se spre mine. Mă simt tras înăuntru de către el. Ei nu pot să-i opun nicio rezistență. Simt că plutesc prin aer, zburând către ecran ca să fiu înghițit de ochii ei, de buze, de vocea ei lină, liniștitoare.

— Trebuie să plec acum, Whit. Predă-te. Salvează-ne. Poți face asta, Whit.

Apoi imaginea de pe ecran se dizolvă în paraziți, iar eu cad într-o beznă care pare fără sfârșit.

Capitolul 12

Wisty

AȘADAR, ĂSTA A FOST poate lucrul cel mai straniu care ni s-a întâmplat până acum. Încă un mister, înăuntrul unui mister, înăuntrul altui mister.

Nu-mi aduc aminte aproape nimic. Cel puțin, nimic după ce i-am zis lui Whit să se uite în sus la ecran — și la Celia. Acum stau trântită cu fața în jos în mijlocul pieței orașului, iar capul îmi pulsează.

Mă întorc și-l găsesc pe Whit într-o stare asemănătoare, numai că-și ține capul între mâini și suspină. Nu sunt multe lucruri mai rele decât să-ți vezi fratele mai mare plângând. Poate doar să-ți vezi părinții așa…

Mă târăsc până la el și-l iau în brațe în timp ce-mi povestește ce s-a întâmplat. E o încâlceală destul de incoerentă, dar un lucru e limpede: Celia a zis că trebuie să ne predăm. *Numos, Celes. O să mă gândesc la asta. Mai întâi să examinăm încă o dată legătura ta cu Noul Ordin. Cum ai ajuns acolo sus, pe panoul de propagandă?*

— Nu ne predăm, i-am spus pe un ton de respingere categorică. E o șmecherie video. N.O. începe să fie disperat.

— E un rahat! exclamă el indignat, îndreptându-și brusc spatele. Acum știu. Nu era Celia cea care vorbea. Nu se poate să fi fost ea. O să distrugem regimul, și n-o putem face dacă suntem prizonieri. Sau morți.

Mă ridic de jos.

— Oho, exclam, scuturându-mă de praf. M-a dat pe spate răbufnirea de testosteron!

Whit reușește să râdă la gluma mea jalnică, apoi mă surprinde cu o imitație de atac al unui taur.

— Da! O să-i doborâm! răcnește el.

— Uraaa! strigă un cor de voci micuțe.

Ce mai e acum?

Ne întoarcem și vedem ceata cea mai zdrențăroasă de zdrențăroși scoțând capetele pe ușa unui magazin acoperit cu scânduri.

— Cine sunteți? întreb, cu ochii mari.

E clar că nu sunt atât de speriați încât să nu vrea să fie văzuți, dar nici atât de încrezători încât să vrea să vină mai aproape.

Un băiețel cu o coamă de păr șaten-deschis, incredibil de încâlcită, face un pas înainte.

— Voi sunteți oameni *obișnuiți*? întreabă.

Trebuie să fie cam în clasa a treia.

— Dacă asta înseamnă că *nu* suntem spălați pe creier de către Noul Ordin, da, răspund. Nu suntem. Unde sunt părinții voștri?

— S-au dus. Nu știm unde. Luați.

— Luați?

— Soldații i-au suit în camioane și i-au furat, explică el.

Unii dintre băieții și fetițele mai mici încep să se frece la ochi ca să-și șteargă lacrimile.

Un val de emoții traversează chipul lui Whit. Simpatie, empatie — spuneți-i cum vreți. Fratele meu nu-i tocmai un sentimental, în afară de momentele în care ar trebui să fie. Își dă jos rucsacul și-l pune pe jos în fața lui, apoi își așază mâinile peste el pentru o clipă, cu ochii închiși.

Și apoi — e cel mai ireal lucru — un cățel și doi pisoi scot capul din rucsac.

Tristețea copiilor se transformă în uimire și râs când cățelul și pisoii ies în fugă din rucsac. Copiii care nu reușesc să ajungă să mângâie animalele se uită la Whit cu venerație. Sincer, și eu.

Oho! exclam.

Acum se trage de guler, și porumbei albi îi ies din cămașă fluturând din aripi către cer. Și apoi — ce necioplit! — strănută și un nor de albine galbene îi iese din nas și pornesc umzaind după porumbei. Copiii râd isteric.

— Unde-ai învățat scamatoriile astea de salon? îl întreb pe Whit. Drăguț. Devii un vrăjitor de-a dreptul fermecător.

Ridică din umeri.

— M-am gândit că ar trebui să fac ceva plăcut pentru altcineva, ca variație, în loc să ne facem doar griji pentru noi, tot timpul — răspunde și se întoarce către copiii care se distrează. Vreți să veniți cu noi? le propune.

Oho! Ce se poate întâmpla când îți pierzi cunoștința pentru câteva minute! Dintr-odată, fratele meu devine domnul Whitford Fântâna-Carității Allgood.

— Acum o să deschizi o cantină pentru săraci? întreb eu, cu un zâmbet larg.

— Poate, răspunde el. De ce nu?

Și apoi fratele meu face să apară o oală mare cu supă fierbinte de roșii, cu castroane și linguri, exact cantitatea potrivită pentru toată lumea.

Capitolul 13

Wisty

CU AJUTORUL CÂTORVA VRĂJI care apar în jurnalul lui Whit, reușim să găsim drumul de întoarcere către magazinul universal Garfunkel, care, din fericire, se află la numai câțiva kilometri depărtare. Dar credeți-mă, încercarea de a ocoli supravegherea Noului Ordin cu o ceată de copii murdari și gomotoși după tine nu-i o treabă tocmai ușoară. N-o să mă fac niciodată instructor de tabără!

Când intrăm, primul lucru pe care-l observ din spatele mulțimii — unde adun copiii răzlețiți ca un ajutor de educatoare de grădiniță — este prezența lui Janine. După Margo, ea reprezintă simbolul cel mai de nădejde al Tărâmului Liber. Ochii i se luminează puternic, în timp ce aleargă pe lângă rafturile goale de cosmetice ca să-și întâmpine eroul.

Adică fratele meu, Whit. În caz că n-am pomenit destul de pe asta, o mulțime de fete îl adoră pe Whit. Ceea ce, cred eu, face ca fidelitatea lui pentru Celia să fie și mai impresionantă.

— Ați *reușit*!

Janine îl strânge în brațe înainte ca el să aibă ocazia să explice că acești copii nu sunt tocmai cei pe care-ar fi *trebuit* să-i salvăm.

— Este mult peste așteptările noastre! N-am crezut...

Whit o împinge ușor de lângă el, cu durere în privire.

— Nu-i atât de simplu, Janine.

Apoi Feffer, câinele salvat de noi, vine țopăind și lătrând de entuziasm.

— Unde-i Margo? întreabă Sasha, fanaticul nostru de serviciu, cu nedumerirea așternută pe față.

O, Doamne! Ei cred că am reușit în misiunea noastră inițială. Nu știu...

Așa că, în următoarele cincisprezece minute, disperarea totală se revarsă asupra grupului în timp ce explicăm rezultatul sordid al misiunii eșuate.

Margo era unul dintre primii și cei mai iubiți conducători ai Tărâmului Liber, una dintre stâncile adevărate în realitatea noastră mereu schimbătoare. Se pare că cei aflați în misiune care au scăpat s-au întors pe Tărâmul Liber fără să asiste la execuția ei. Iar Garfunkel — al cărui curent electric provine în cea mai mare parte dintr-o metodă ingenioasă de a extrage energia din sticle de parfum — nu are acces regulat la transmisiile Noului Ordin. De fapt, asta-i probabil o binecuvântare.

— Stăteam cu toții de veghe, așteptând întoarcerea voastră, spune Sasha. A *tuturor*.

Faptul că trebuie să spun povestea nu face decât să-mi sfâșie sufletul încă o dată. Și când mă uit la toți din jur, e și mai rău. Scânteia de speranță a echipei de zdrențăroși pare

mișa. Îmi pare rău chiar și pentru Sasha, în care n-am avut încredere în mod special, pentru că ne-a mințit cu nerușinare data. Dar el și Margo aveau în sânge aceeași flacără a rezistenței. Ar face orice pentru cauză.

Iar Janine — ei bine, ea și cu Margo erau ca niște surori. Ochii ei verzi, care străluciseră atât de tare pentru Whit, deveniseră sticloși acum din cauza șocului și a durerii. Whit îi mângâie liniștitor pe păr. În cele din urmă, fata își lipește fața de umărul lui.

Am crescut împreună, suspină ea. Am fost cele mai bune prietene încă de la grădiniță, îți vine să crezi?

Sigur că da, șoptește Whit. Toți au iubit-o pe Margo.

Emmet, amicul meu cel mai bun de-aici, se apropie de mine și mă cuprinde cu brațul. În mod normal, asta m-ar face mai mult decât fericită — pentru că, hai să recunoaștem, Emmet e al naibii de drăguț — dar în acest moment, ciudat, gestul aproape că mă enervează.

M-am săturat de toată deznădejdea asta. Dacă Margo ar apărea aici, acum, probabil că s-ar revolta împotriva tuturor plângerilor astora jalnice și a părerilor de rău pentru ea.

O revoltă. De fapt, o idee nu tocmai rea.

Uite, spun, desprinzându-mă de brațul lui Emmet și îndreptându-mă pe o tejghea de sticlă pentru produse de machiaj. Festivalul batistelor s-a terminat. Ultimul lucru pe care și-ar dori Margo ar fi să ne vadă stând abătuți...

Sasha dă din cap.

Trebuie să ne mișcăm; trebuie să fim mereu pregătiți. Vechiul Ordin devine tot mai puternic, adaug.

Jamilla, șamanul „mămica echipei", își șterge lacrimile de pe obraji. Până și Feffer arată ceva mai mult din licărirea de oțel pe care-o are de obicei în ochi.

— Cel Care Este Unicul vrea să ne zdrobească spiritul! strig. Și-ar lăsa Margo spiritul zdrobit?

— *Nu!* răspunde Sasha tot cu un strigăt. Cu siguranță nu!

— Cel Care Este Unicul vrea să ne oprim, să ne predăm, să abandonăm! strig în continuare. A încetat vreodată Margo să reziste?

— *Nu!* rostește la unison un grup dintre ai noștri.

— Cel Care Este Unicul nu vrea să ne îndeplinim următoarea misiune... Nici cea de după asta! Ne-ar fi spus Margo să ne îndeplinim misiunea următoare?

— *Da!*

Aproape toată încăperea ni s-a alăturat acum.

Apoi, Emmet — care arată poate chiar mai drăguț decât de obicei — se ridică în picioare, cu pumnul în aer. Volumul zgomotului din cameră crește, iar eu mă simt cu siguranță amețită. Poate chiar e ceva adevărat în povestea asta cu conducerea...

Apoi se petrece însă ceva care-mi dejoacă planurile.

Tocmai a intrat în încăpere persoana pe care-o detest cel mai mult în toată lumea.

Ei, poate nu chiar *cel mai mult*. Dar pe-al naibii de aproape...

Capitolul 14

Wisty

BYRON TRĂDĂTORUL-LINGĂU P. Dihor-Swain se furișează înăuntru, legănându-și capul ca un animal care încearcă să prindă un miros, apoi pornește direct către mine. Byron, un snob știe-tot în liceu, a devenit o marionetă a Noului Ordin care-a fost complice la capturarea noastră — și pe care, că veni vorba, chiar l-am transformat într-un dihor odată. Se presupune că a părăsit Noul Ordin, dar asta nu înseamnă că trebuie să-mi placă de el.

— Hei, toată lumea! țipă el cu mica lui voce mereu iritantă, de șobolan.

Apoi se suie lângă mine pe tejghea. Ar trebui să-l transform înapoi în dihor ca să-l pun într-o cutie, să-l înfășor în bandă adezivă și să-l trimit prin poștă la Spitalul Psihiatric de Stat General Bowen. *Fără* nicio rezervă din gelul lui lipicios de păr.

— Bănuiesc că n-ai auzit veștile proaste, Byron, începe Jamilla, nesigură.

— Oh, le-am auzit, într-adevăr, răspunde el.

Cine vorbește așa?

— Am văzut cu propriii mei ochi.

Tuturor li se taie răsuflarea.

— Pe asta...

Scoate un smartphone ultimul răcnet, căpătat cine știe de unde, îl atinge de câteva ori, apoi îl ridică și îndreaptă ecranul spre noi.

Oh, Doamne, e Curtea de Justiție, unde silueta lui Margo, acoperită cu glugă, se vede îngenunchind în fața Unicului.

— Ia-l de-acolo, mă răstesc la el, întinzând mâna după telefon. Conține violență pe viu!

— Nici nu mă gândesc! exclamă Byron, strângând telefonul mai tare. *Au nevoie* să-l vadă.

— Chiar ești îngrozitor! țip, practic agățându-mă de mâinile lui ca să apuc telefonul.

Dar Byron, fiind șiret ca un dihor, e maestru în ocolișuri, și trebuie să-l atac ca o leoaică pentru a pune mâna pe obiect.

— Wisty, zice dintr-odată Janine, dură și hotărâtă, în timp ce se smulge din brațele alinătoare ale lui Whit. Are dreptate. Trebuie să văd. Să văd ce i-au făcut...

Schimb cu Whit o privire înfrântă și mă duc la o altă tejghea, ca să nu fiu nevoită să stau atât de aproape de băiatul-dihor. El ține triumfător telefonul ridicat și, deși încerc să mă întorc cu spatele, nu reușesc.

În cea mai dezgustătoare reluare cu încetinitorul pe care-am văzut-o vreodată, urmărim dezintegrarea totală a lui Margo de către Cel Care Este Unicul. Gluga, hainele, pielea

mumilor, tenișii ei minunați devin cenușii pentru o clipă, pe care descompun pe rând, risipindu-se într-un nor de cenușă de crematoriu.

— Vedeți voi, explică el în timp ce materialul continuă, vor toată lumea să creadă că Wisty a murit. Așa că, datorită legăturilor pe care le am foarte sus la Ministerul Informațiilor — tatăl meu, ca să fiu mai exact — am reușit să intru clandestin în sistemul lor și să răspândesc un pic de adevăr în lume...

M-am uitat cu atenție. Era evident că pusese mâna lui de acolo pe o transmisie de pe Canalul Care Este Unicul — și *o lumbase*. Subtitrarea care însoțea materialul spunea acum: PERSOANA EXECUTATĂ AICI NU A FOST WISTERIA ALLGOOD, CI O FEMEIE NEVINOVATĂ NUMITĂ MARGO. ACEASTA A FOST O CRIMĂ.

Byron revine brusc la crainica enervată de la știri.

— Oameni ai Noului Ordin, vorbește ea, așa cum puteți vedea, un mic grup de teroriști încearcă să ne submineze transmisia. Nu acordați nici cea mai mică atenție acelei submesaje absurde aflate dedesubtul imaginilor. Primim dovezi fotografice de la Biroul Execuțiilor că inamicul public pe care îl vedeți aici este cu adevărat *Wisteria Allgood*.

Acum, subtitrarea manevrată de Byron spunea: DACĂ ACEASTA ESTE WISTERIA ALLGOOD, DE CE POARTĂ GLUGĂ CA SĂ NU-I PUTEM VEDEA FAȚA?

Crainica duce degetul la casca din ureche — e limpede că producătorul sau producătorii ei o sfătuiesc urgent ce să facă în continuare.

— Cetățeni ai Noului Ordin, continuă ea, Biroul Execuțiilor dorește ca toată lumea să observe că singurul motiv

pentru care Wisteria Allgood poartă glugă este acela că vrăjitoarele nu pot face vrăji când au glugi pe cap.

Byron zâmbește trufaș. Încă o subtitrare apare sub crainică: MINCINOASO! SE VEDE ÎN OCHII TĂI.

Whit și cu mine rămânem fără grai. Fratele meu chiar arată impresionat de eforturile lui Byron, în timp ce eu mă gândesc că tocmai mi-a distrus șansele de a mă ascunde de toți turnătorii din cartierele de iubitori ai Noului Ordin.

Lansez încă un atac de leoaică, și Whit mă prinde chiar la timp.

— Nu te băga în viața mea, javră! Ți-a trecut vreodată prin minte că s-ar putea să fiu absolut *încântată* să fiu socotită moartă?

— Eu zic bravo, Byron, puiule, intervine Sasha cu calm. Urmărești să ajungi curând conducătorul săptămânii?

— Peste cadavrul meu! spun și mă uit urât la Sasha.

Se referise la tradiția Tărâmului Liber de a numi un nou conducător în fiecare săptămână — pentru a evita corupția pe care puterea o aduce de obicei cu ea.

— Te sfătuiesc sincer să treci peste asta, Wisty, spune Domnul Protector. Sunteți cu toții personaje principale în programul de informare publică al Noului Ordin despre cei mai căutați infractori, de la ora de vârf. Are acum poze ale tuturor celor din raiduri — inclusiv Janine, Jamilla, Emmet și Sasha.

Tăcere. Janine pune în sfârșit întrebarea din mintea fiecăruia:

— Cum...?

— Ecranele astea pe care le vedem pe străzi în partea lor din Lumea de Sus, ei bine, sunt *bidirecționale*. Dacă te uiți la unul dintre crainicii de știri, sunt șanse să se uite și el la tine.

— Asta-i imposibil, spune Whit, respingând ideea lui Byron.

— Te îndoiești de mine? Atunci gândește-te la *asta*, continuă el. Nu numai că Cel Care Este Unicul se află peste tot în transmisiile Noului Ordin, dar își face loc și în transmisiile noastre. Uite.

Byron își face singur o poză cu telefonul. I-l smulg din mână și mă uit la imagine. Rămân cu gura căscată. În poză, capul Celui Care Este Unicul se află *chiar deasupra umărului lui Byron.*

— Probabil că e doar dovada că ești trădător, spun, dându-i înapoi telefonul.

— Oh, da? mârâie Byron. Atunci de ce se întâmplă cu *toți*?

Se întoarce și-i face o poză lui Whit.

Whit ia telefonul și se uită la propria lui fotografie. Și pe la el se face alb la față. Începe să tremure, și i se declanșează micul tic pe care-l are la ochiul stâng.

— *Vezi?* chițăie Byron.

Whit clatină din cap și-mi dă telefonul înapoi. Tremură din tot corpul acum; ticul i se înrăutățește.

Îi văd de ce: în poză nu este Cel Care Este Unicul. E Celia.

Unicul o are pe Celia.

Capitolul 15

Whit

TÂMPLELE ÎMI PULSEAZĂ, iar marginea câmpului meu vizual se rotește ca un vârtej. Inima parcă ar încerca să-mi urce în gât. *Trebuie s-o găsesc.* Trebuie să mă întorc pe Tărâmul Umbrelor. Simt nevoia să mă cufund în ochii frumoși ai Celiei, în părul, în mirosul ei. Trebuie să mă *contopesc* cu ea măcar încă o dată.

Las telefonul în mâinile surorii mele, îmi fac loc printre ceilalți și pornesc către platforma de încărcare a magazinului. Există acolo un portal, unul prin care i-am promis lui Wisty că n-o să trec niciodată singur.

Îmi pare rău, dar *am nevoie* de asta — am nevoie de Celia. N-am nici urmă de voință în privința asta.

Pornesc în fugă către peretele portalului, închipuindu-mi că dacă s-a închis de când am fost ultima oară aici, o să-mi prindă de minune să intru cu toată viteza în cărămizi și mortar, poate că o să-mi bage cât de cât mințile-n cap.

Mă lasă să trec, dar drumul prin portal e ca înotul prin piatră. Pare o sarcină imposibilă să ajung dincolo, dar în cele din urmă sunt inundat de întunericul și frigul pătrunzător, vag familiare, din Tărâmul Umbrelor.

Este un loc între realități extraordinar de bizar, plin de semi-lumini rătăcitoare — suflete ale morților care n-au mai scăpat de acolo și care pot găsi uneori drumul către o lume unde însă nu pot rămâne prea mult. *Ca niște fantome ce alunecă înauntrul și în afara purgatoriului*, îmi spun în sinea mea.

— Celia! strig cu toată puterea. Celia, sunt eu! Whit! Sunt chiar aici!

Vreau să fiu peste tot în același timp, să acopăr într-o clipă întinderea și stranietatea acestui loc. Problema este că să te orientezi pe Tărâmul Umbrelor seamănă cu a te orienta în mijlocul unui ocean, într-o zi mohorâtă și cețoasă. Fără GPS. Și busolă. Și poate cu o găleată în cap.

Nu mi pot permite să mă rătăcesc. Dar nu știu unde să mă duc.

— *Ce-li-a!* mă întorc și strig în altă direcție.

Poate fi dezastruos să mă îndepărtez de portal. N-am fost niciodată singur aici. Am fost avertizat să n-o fac.

De data asta capăt un răspuns. Numai că nu-i răspunsul după care tânjeam. E un geamăt îngrozitor care mă face să mi simt inima ca străpunsă de un țurțure de gheață.

Geamătul se stinge, apoi se mai aude unul, încă și mai tare, și mai aproape.

Dezastru. Am atras atenția Celor Pierduți — oameni nu tocmai angelici, care au stat atât de mult pe Tărâmul

Umbrelor încât au devenit ca niște suflete în putrefacție. Ca niște monștri, presupun.

Mă întorc și pipăi în jur în căutarea ieșirii. *Unde-i portalul?*

Nu reușesc să-l găsesc — peste tot nu-i decât ceața asta rece și umedă.

Cei Pierduți se apropie și mai mult. Le simt răceala și mirosul de umezeală și mucegai. *Gândește! Gândește! Gândește!*

Văd ceva mișcându-se spre mine. O formă neagră în ceață — scundă, șchiopătând, căutând. Mă rotesc puțin către stânga — și văd o altă tulburare în ceață... sau trei... sau *șase*.

Ar putea fi sfârșitul, cu siguranță.

Mă întorc încă puțin — portalul trebuie să fie în fața mea, sau poate doar un pic mai la stânga...

Acolo — simt ceva, sau...

Uf!

Sunt pe jos. Întins pe spate. Cu răsuflarea tăiată. Apoi aud o țesătură sfâșiindu-se. Cămașa mea?

Am ochii deschiși, dar tot ce pot distinge sunt formele îngrozitoare, siluete alcătuite din carne, dar și din fum. O duzină de mâini reci coboară asupra mea, ținându-mă de parcă aș fi pe o masă de operații.

Sunt pe o masă de operații? Ce vor, pentru numele lui Dumnezeu?

Ce-i plesnetul ăsta? Senzația asta din umărul meu? Îmi simt carnea trasă, împinsă, chiar *sfâșiată*. Nu doare totuși. *Mi-e prea frig? Sau sunt în stare de șoc?*

Tot ce văd cu siguranță sunt niște dinți răutăcioși, sparți, zimțați.

Îmi spun să n-o fac, dar nu mă pot stăpâni: țip.

— Celia! urlu, dându-mi seama că probabil va fi cel din urmă lucru pe care-l voi spune vreodată. Te iubesc!

M au țintuit la pământ. Mă mușcă. *Mă mănâncă, nu-i așa?*

Apoi însă aud un zgomot nou prin ceață. *Poate fi...?*

Un lătrat!

— Feffer! strig.

Și mușcăturile încetează. Sau, cel puțin, se opresc pe moment. Cei Pierduți simt câinele? Încă o bucată de carne proaspătă pentru ei?

Ma uit la fețele spectrale, cu gurile căscate, în timp ce își rotesc ochii galbeni, incandescenți, în căutarea sursei zgomotului. Unul dintre ei începe din nou să geamă. Mă uit la chipul cu trăsături de umbră și îl recunosc. Sunt șocat.

Am halucinații, sau e trădătorul tuturor trădătorilor — Jonathan cel Înalt?

Jonathan era un băiat din Tărâmul Liber care trădase una dintre misiunile noastre cele mai importante. Wisty fusese aproape pe ce să moară din cauza lui. Pentru o clipă, mă simt aproape fericit să-l văd ca pe o creatură a răului nesătul.

— Jonathan? rostesc, însă el se retrage în ceață.

Se aud gemete și mârâieli furioase în stânga mea. Fie că Feffer a pornit la atac, fie că bietul câine opune ultima rezistență disperată. Imediat după aceea, o formă mare, cafeniu-închis, mă trage de cămașa zdrențuită.

— Feff!

Icnesc când Jonathan reapare și se aruncă iarăși spre mine, împreună cu șase alte creaturi de umbră oribile, care par să saliveze.

Mă clatin în urma câinelui neînfricat și, deși n-am fost niciodată mai bucuros să trăiesc, aproape că șovăi când Feffer plonjează înapoi prin portal.

Unde-i Celia?

Capitolul 16

Whit

DACĂ AȚI FOST TREZIȚI vreodată de un bubuit misterios în mijlocul nopții, cunoașteți senzația de adrenalină care pulsa prin mine în secunda în care mi-am recăpătat cunoștința. Caii-putere ai corpului meu măriseră turația la vreo patru sute. Vorbesc aici de o mașină sport de lux.

Nu sunt sigur, dar cred că așa a ajuns Janine pe podea lângă mine, întinsă pe spate.

După cât se pare, îmi punea bandaje și fețe pe brat, iar senzația de strânsoare puternică m-a speriat. *Reacția?* Am plesnit-o fără să vreau și am țintuit-o la podea.

Evident, Feffer trebuie să mă fi salvat de pe Tărâmul Umbrelor, dar ăsta-i ultimul lucru pe care mi-l amintesc. Până acum.

— Oh, Doamne, exclam. Îmi pare rău, Janine. Am crezut că ești un Pierdut. Că eram încă pe Tărâmul Umbrelor. Ești teafără?

— Ce, crezi că nu pot face față la o cădere? N-am nimic, pune Janine, și se sprijină în mâini și se ridică. Tu, pe de altă parte, ai.

Arunc o privire către braț.

— Asta? O să se vindece.

— Brațul s-ar putea, sigur. Dar…

Pe fruntea lui Janine apar cute.

Alte părți ale tale sunt serios rănite. Vătămate, poate de nereparat. *Inima*, Whit.

Sfărâmată, cred. Chiar distrusă. N-o contrazic în privința asta.

Se întoarce la rolul ei, ca infirmiera-Janine-cu-bandajele.

Toată lumea știe că e o misiune sinucigașă să te duci singur pe Tărâmul Umbrelor — cel puțin nu fără *foarte multă* experiență sau fără o șmecherie prin care să-ți găsești drumul înapoi. Wisty și cu mine suntem destul de supărate pe tine. De cât de mult te iubește sora ta?

— N-am nimic.

Asta-mi sună găunos până și mie.

Să mergi într-o misiune sinucigașă nu înseamnă *nimic*. Avem nevoie de tine. *Eu* am nevoie de tine. Asta… înseamnă ceva pentru tine?

Înseamnă. Jur că înseamnă, Janine. Îmi pare rău c-am lăsat asta de…

Cuvântul pe care-l folosise Celia îmi scapă acum.

Preocupat doar de propria ta persoană? zâmbește Janine amărât. Nu-i nimic. Ni se întâmplă și celor mai buni dintre noi, îmi închipui.

— Celia mi-a zis să gândesc la o scară mai mare. Dar uneori nu mă pot gândi la nimic altceva… în afară de ea.

Știu că nu-i o idee prea grozavă să spun asta în fața lui Janine.

Dar ea nici măcar nu tresare.

— Povestește-mi despre asta. Adică, despre cum suporți.

Termină cu bandajarea și se uită la mine.

— Păi… nu prea știu cum să vorbesc despre asta, de unde să încep. Celia a dispărut când eram acasă, în orașul nostru, și brusc a apărut gaura asta căscată în pieptul meu. În viața mea. Făceam totul împreună, apoi ea a dispărut.

Janine observă jurnalul de lângă mine.

— De ce nu încerci să scrii despre asta, în loc să vorbești?

— De fapt, scriu. Am…

Ar trebui să-i spun?

— O poezie, zic și râd nervos. Nu-i nimic. O tâmpenie.

— O poezie? Janine pare surprinsă. Pot s-o… aud?

— Ăăă… Nu cred…

— Te rog, Whit. Ar însemna foarte mult pentru mine.

— Bine, cedez eu. Fie. Dar trebuie să-mi promiți că n-o să spui *nimănui* — în special surorii mele. E între noi doi.

— Jur, promite ea.

Am încredere în ea mai mult decât în oricine, cu excepția lui Wisty. Janine este de fapt o persoană foarte drăguță.

Dar tot nu-mi vine să cred că îi citesc asta.

Părutu-mi-a că bucuria și tăria pot fi numai
Altundeva — aici, doar suferință și tristețe.
Așa e oare? Așa-i cum am prezis,

Și mai mult poate; căci mintea se închide
În sinea ei; iar inima zdrobită zace rece…
Și, amorțiți, tânjim după abis…[1]

Când termin, Janine privește gânditoare. Nu sunt sigur dacă-i place sau o detestă. Apoi însă mi se pare că are ochii umezi.

— S-a-ntâmplat ceva? întreb.

Întind mâna și-i ating brațul. Are pielea moale, caldă.

— E atât de… frumos, răspunde ea, ștergându-și o lacrimă cu mâneca. Nu-i deloc o tâmpenie. Cu siguranță, nu-i o tâmpenie.

Și imediat după aceea, Wisty iese de după un șifonier cu haine.

— Asta-i o poezie de *Lady Myron*, vorbește ea cu neîncredere. Asta dacă-mi aduc bine aminte de orele de engleză din clasa a opta cu doamna Magruder.

[1] Fragment din poezia *Versuri la aflarea veștii că Lady Byron este bolnavă* de George Gordon Byron.

Capitolul 17

Wisty

WHIT E ATÂT DE ROȘU la față încât mă simt puțin cam prost pentru ceea ce tocmai am spus.

— Ăăă..., mormăi. Mă scuzați că v-am întrerupt.

Chiar ar fi trebuit să-mi astup urechile cu mâinile și sa plec atunci când Whit a început să vorbească despre poezie. Dar ar fi, ei bine, nedemn de o soră să rateze prima lectură de poezie a lui Whitford P. Allgood!

Janine se uită la mine de parcă aș fi sora *ei* cea prost-crescută, nu a lui Whit.

— Trăgeai cu urechea la noi?

— La ce te așteptai? Sunt spioană a Rezistenței, ripostez eu, evitându-le privirile mânioase. Și nu uitați asta, copii!

Whit își dă ochii peste cap. E clar că s-a sculat cu fața la cearșaf — sau la podea, cum s-ar putea să fie cazul. E timpul să schimb subiectul.

Așa deci, ai auzit deja de noua misiune, frățioare? O chestie grea.

N-am vrut să-i spun, zice Janine și mă străpunge cu privirea. O să vrea să se ducă. Nu e într-o stare...

O să apreciez eu asta, o întrerupe Whit. Nu ești mama mea!

Nu! Nu mai vorbim niciodată despre mama și tata, nici măcar întâmplător.

Janine pare puțin jignită, apoi își alungă supărarea. Își ridică pantalonii cu buzunare pe coapse, în timp ce se ridică în picioare.

În plus, nu sunt sigură că e o misiune în care *vreunul* dintre noi ar trebui să se ducă. Informațiile estimative o fac cu mult mai rău decât cea care a dus la uciderea lui Margo.

Nu-mi îmi freamătă.

Misiunea care a dus la moartea lui Margo este exact motivul pentru care trebuie să mergem acolo, Janine. Ar trebui să terminăm ce-a început ea.

Unde? întreabă Whit, străduindu-se să se ridice.

Îi spun Complexul pentru Aculturație, explică Janine în timp ce se lasă pe vine ca să-l ajute. Spun că-i o închisoare, dar... de fapt e mai rău. Arată ca un loc de lagar de muncă. Nimic în afară de copii mici.

Câți sunt?

Aproape o sută, răspunde ea. Dar sunt îngrijorată de ceea ce se face pe creier care se face acolo. În loc să găsim o sută de persoane care să vrea să scape, e probabil să-i vedem

întorcându-se împotriva noastră. De fapt, Noul Ordin îi programează să facă exact asta.

— Trebuie să mergem, insist eu.

— Da, e de acord Whit. Unicul se așteaptă probabil să ne lingem rănile acum, nici nu-și închipuie că o să facem ceva atât de îndrăzneț.

Ia un tricou curat de bumbac de pe un șțender din apropiere și se apucă să-l pună pe el.

Janine își pierde răbdarea. Își încrucișează mâinile la piept cu un aer autoritar.

— Whit, asta chiar e o idee proastă.

Ochii ei alunecă spre un șțender cu șorturi de ciclism din care răsare brusc un cap.

Byron!

— Am niște vești triste pentru voi toți, vorbește el pe un ton mieros. Vreți să auziți?

— Trăgeai cu urechea la noi, nu-i așa? protestez indignată.

El râde.

— *Sunt spion al Rezistenței, nu uitați asta*, mă imită el.

Îmi dau ochii peste cap.

— Ei? Așteptăm *veștile tale triste*, zic.

— Doar pentru că Margo a fost… *eliminată*, subliniază el, nu înseamnă că Janine devine brusc conducătoarea săptămânii. Nici tu, Wisty, nici Whit. Misiunea asta nu este decizia voastră.

— Atunci a cui?

— A mea, anunță Byron, umflându-și ridicol pieptul. În timp ce Whitford recita poezii de dragoste și Janine îl

...dotnicea pe domnul Erou, ați ratat cu toții votul majorității ...rupului adunat la raionul de mobilă, pentru conducătorul ...umânii. Cloncăne din limbă, în timp ce noi ne uităm la ... gura căscată, și adaugă: Data viitoare, poate c-o să vreți ...ți mai atenți la îndatoririle voastre civice.

...nuiesc că poți scoate puștiul din Noul Ordin, dar nu ...scoate Noul Ordin din puști.

Capitolul 18

Wisty

AȚI ÎNCERCAT VREODATĂ să tăiați *tot* părul cuiva cu o foarfecă?

Este incredibil de greu s-o faci fără să capeți o anumită înfățișare de azil de nebuni. Am făcut de fapt o treabă destul de bună cu Whit — arată cam ca un erou de film de război. După cât se pare însă, treaba făcută de Emmet în capul meu nu intră în aceeași categorie (nu l-aș lăsa pe fratele meu nici măcar să se *apropie* de părul meu cu o foarfecă).

— Cel puțin nu mai trebuie să-ți faci griji pentru culoarea aia roșie vrăjitorească, chicotește Byron în timp ce ne îndreptăm spre Complexul pentru Aculturație. În afară de câteva petice.

— Oricum, cine te-a invitat în misiunea asta, B.? mormăi eu, chiar dacă știu că n-am de-ales.

El e biletul nostru de intrare — dar nu mă pot abține să nu mă tem că totul e o capcană. Nu mă pot convinge să am de-a binelea încredere în Byron Swain.

Măcar Sasha și câțiva dintre ceilalți sunt cu noi — dar au rămas în urmă, conducând vehiculele pentru evadare ascunse în spatele șirului de copaci.

Byron își desface dosarul cu tot felul de insigne și medalii ale Noului Ordin, de legitimații de membru și de carduri de identitate în fața gardienilor de la intrare, apoi ne trage, cu mâinile la mâini, pe ușa care duce la sectorul pentru înregistrare.

Tot locul are aerul ăla șters, atât de distinctiv, al Noului Ordin. Dacă ar fi fost culoarea unui pulover cu guler pe gât din catalogul meu de la K. Krew, s-ar fi numit Spălătură de rufe murdară.

— Îi am aici pe Stephen și Sydney Harmon, vorbește Byron cu o ridicolă exagerată de autoritate.

Îl joacă rolul atât de bine. Poate pentru că el *este* rolul însuși?

— Transferuri de la Complexul AC numărul 625. Unicul de la Realocă îi așteaptă — tocmai am vorbit cu el acum vreo oră.

— Desigur, domnule Swain. Sunt așteptați. Lifturile sunt pe hol, la stânga.

Byron e în elementul lui, în timp ce ne trage cu un gest semnul încolo și-ncoace și apoi în lifturi. După ce coborâm câteva niveluri, ne împinge afară pe ușă.

— OK, *Harmonilor*, rânjește el. Sunteți pe cont propriu. Ne vedem pe partea cealaltă.

Cât de mult îl urăsc (oarecum) pe Byron, trebuie să recunosc că n-a fost niciodată atât de ușor să intrăm într-o

instituție a N.O. Sincronizarea lui e perfectă — când ușile liftului se închid în urma noastră, întâlnim un grup de copii care trece pe-acolo și ne alipim la coada grupului.

Sunt sfâșietor de patetici „elevii" ăștia...

Numai piele și os, lipsiți de speranță, cu înfățișare chinuită și tăcuți ca niște călugări. Spiritul mâniei tinerești și al revoltei fusese deja stors din ei. Nicio nemulțumire, nici urmă de sarcasm, nici urmă de nimic. Sunt atât de înfrânți, încât nici măcar nu par să ne observe sosirea.

Urmăm procesiunea în timp ce trece pe ușile duble de la capătul coridorului.

La început, suntem aproape orbiți de lumina puternică, alb-albastră, care ne bombardează, dar când ni se obișnuiesc ochii descoperim că ne aflăm în ceea ce pare să fi fost cândva un amfiteatru dintr-o școală, dar acum este ceva foarte diferit, și sinistru.

Toate scaunele din sală au fost scoase și încăperea largă, inclusiv scena, este acum ocupată de mașini, cuve de laborator și zeci de copii cu înfățișare bolnăvicioasă în bluze care poartă numere, lucrând ca niște sclavi într-o mină de diamante. Unii dintre copiii de aici cară saci, alții amestecă în cuve, alții împing de colo până colo echipament tehnologic.

Ochii ne înțeapă ca și cum ar fi ceva otrăvitor în aer. Întregul loc pute a cauciuc ars, ozon și, ciudat — *e posibil?* — ciocolată. Ciocolată *toxică*. Există așa ceva?

Apoi se aude o notă stranie, ca de flaut, un do din octava intermediară, dacă nu mă înșel, arunc o privire și văd un

detașament de copii — toți purtând numărul doisprezece — opresc-se brusc din lucru.

Și apoi îl zăresc pe singurul adult din încăpere, un bărbat cu spinarea țeapănă, într-un halat alb de laborator, cu un ochelar argintiu asemănător cu un camerton care-i atârnă din nas.

Atenție, detașamentul doisprezece! răcnește el.

Așteaptă o clipă, iar venele de pe gât i se relaxează în timp ce ochii i se rotesc în jur.

Își aduce aminte cineva? Nu *aveți voie — în nicio împrejurare — să lăsați boabele să cadă!*

Aude o notă diferită în instrument, și toți dau din cap ca niște roboți.

Din moment ce acești doi saci conțin specimene defecte, adaugă el, ridicând doi saci deasupra capului, *vi se cere ca pentru* să lucrați toată noaptea fără să dormiți!

Dar..., începe să spună o fetiță cu ochii adânciți în orbite înainte să-și dea seama.

Dar? strigă bărbatul. *Tocmai mi-ai zis „dar"?* E nevoie să-ți aduc aminte că pedeapsa pentru contrazicerea unui superior de rang superior presupune *pedeapsa corporală de nivelul doi?*

Bărbatul se repede s-o trântească pe fată — care e probabil cu un deget cât el — cu spatele în perete.

Vreau să mă repede și să-l arunc afară chiar eu pe individ, dar trebuie să întind mâna și să-l apuc pe Whit de braț, ca să-l împiedic să facă același lucru. Nu ne putem prăbuși într-o explozie de glorie. Nu încă.

Fata începe să suspine, prima scânteie de emoție pe care am văzut-o până acum în locul ăsta. Chipul „savantului de rang superior" capătă o expresie de dezgust meschin, și suflă în fluier un fa diez strident.

Ca într-o reacție instantanee, fata își izbește capul de zid.

El râde și fluieră din nou. *Buf*, face capul fetei.

Fluier. *Buf*. Fluier. *Buf*. E dezgustător, și nu mă mai pot stăpâni. Nu reușesc să mă opresc.

— *Domnule!* exclam cu indignare.

Oh, la naiba! Rahat! Omorâți-mă acum!

Sigur că el se întoarce imediat și-mi trimite o privire tăioasă ca un pumnal de-a curmezișul sălii.

— *Voi doi, veniți încoace!*

Capitolul 19

Whit

IUBESC PE SORA MEA, dar cu siguranță nu are, ăăă, *MDN ul emoțional* al unui spion. E nouăzeci și nouă la sută [illegible] unu la sută plan. Dar înainte de a avea ocazia să [illegible] și să rezolv situația, dementul savant de rang supe[illegible] pornește clătinându-se spre noi, ca un zombi drogat cu [illegible]amfetamine.

Nu știți că dacă sunteți prinși fără uniforma corespunzătoare a detașamentului sunteți pasibili de carceră? Vă dau *zece secunde* să-mi spuneți ce faceți aici înainte să declanșez alarma și să pun să fiți *închiși*!

O împing încrezător pe Wisty în față.

Domnule! Stephen și Sydney Harmon raportează la [illegible]amentul doisprezece pentru serviciu la saci, *domnule*!

Îl salut ca să fac impresie, iar Wisty mă imită.

Pielea, venele proeminente, pulsânde, ale șefului laboratorului se domolesc într-un tremur mai lent.

— Aha! Celebrii Harmoni! Nu vă așteptam atât de curând, dar sunt încântat că ați venit! exclamă el, apoi se întoarce către „elevii" lui. Detașamente! Frații Harmon sunt elevi de nota zece din Complexul Numărul 625! Sunt primii la categoria lor, au fost recompensați de trei ori cu Steaua de Onoare a Conducătorului de Sector și vor servi drept modele pentru voi toți. Asta-i bine! E excelent!

Succes! Se pare că informațiile lui Byron erau bune — puștii ăștia, Harmon, chiar erau transferați astăzi, iar noi le-am interceptat sosirea, așa cum am plănuit.

Șeful laboratorului face un pas mai aproape de Wisty și de mine. Răsuflarea îi miroase a ceva ce n-am mai simțit de-o veșnicie, dar care este cât se poate de familiar: alcool. Strict interzis de Noul Ordin!

— Prima voastră însărcinare, cei doi Harmoni, este să supravegheați laboratorul pentru câteva minute. Chemarea naturii, știți voi! Râde prostește. Știți, desigur, cum funcționează fluierul de comandă, așa e?

— Absolut, domnule, răspund, chiar dacă Wisty și cu mine n-avem nici cea mai mică idee.

Îmi întinde instrumentul de suflat în mâini și se întoarce spre restul grupului.

— *Detașamente!* strigă el de parcă toată lumea de aici e surdă. Dacă productivitatea nu *crește cu zece la sută* în lipsa mea, o să fiți *cu toții* trimiși la *Biroul pentru Pedepse Electrice de Corecție*!

Și, lăsând în urmă acea imagine cu tratamente cu șocuri și cu Dumnezeu știe ce altceva, dispare pe ușile duble ale laboratorului.

— Tocmai ne-a pus la comanda întregului laborator? șoptește Wisty și-și înclină capul.

— Așa se pare. Dar nu sunt sigur la ce ne folosește.

— Iar copiii sunt controlați de către camertonul ăla?

— Ca niște câini ciobănești, bănuiesc, răspund, aducându-mi aminte de fetița care se izbea cu capul de perete.

— Numai că nu se poate să fie atât de ușor, nu-i așa?

Cobor privirea către fluier, șterg pe mânecă saliva lipicioasă a brutei și suflu în el cu toată puterea, ca un arbitru pe un teren de baschet.

Toate trupurile din încăpere înțepenesc și, aproape cu următorul, fiecare copil, până la ultimul, se prăbușește la podea. Nu, nu, nu, nu, *nu. Ce-am făcut?*

Capitolul 20

Whit

— OH, DOAMNE, WHIT! Sunt...? Sunt...? se bâlbâie brusc Wisty.

Îi arunc camertonul și alerg către cel mai apropiat băiat căzut ca să-i verific pulsul.

— Trăiește, îi spun, copleșit de ușurare. Dar suntem *cu toții* morți dacă șeful laboratorului se întoarce acum. Tu ai fost întotdeauna cea cu ureche muzicală, Wist, încearcă tu. Repede!

Ia camertonul și cântă metodic câteva game diferite pe cele trei octave pe care se întinde instrumentul. După vreo șase — *sfinte Doamne* — absolut toți membrii detașamentelor se uită la noi încremeniți. Dar cel puțin sunt în viață.

— Spune ceva, șoptește Wisty. Dă-le o comandă.

— Ridicați-vă în picioare! rostesc cu voce tunătoare.

Nici măcar nu există o pauză. Ne holbăm consternați cum o întreagă încăpere de copii se ridică de pe podea — și apoi

începe să *țopăie* pe loc. Lucrul cel mai straniu este că... *zâmbește* cu toții în timp ce saltă.

Oh! exclam.

Îmi trece brusc prin cap că ăsta este probabil lucrul cel mai asemănător cu distracția pe care l-au făcut în ultima vreme. Cel puțin asta-i tot ce sunt în stare să presupun.

Wisty trebuie să sufle câteva zeci de note doar ca să-i facă să se oprească. În cursul operațiunii, reușim să ne dăm seama că o notă este echivalentă cu o comandă.

Devin neliniștit.

Sydney, șeful tocmai a făcut cea mai lungă vizită la toaletă din istorie, și-o să se întoarcă dintr-o clipă-ntr-alta.

Regula numărul unu a spionilor: rămâi fidel personajului tău în orice moment.

Hai să facem chestia asta!

Mama mea cântă repede vreo șase game și, arătând spre mine, țipă:

Luați-vă după tipul ăla!

Tata cu ies pe ușa laboratorului.

Ne napustim pe hol, cu Wisty încheind plutonul nostru bolnavicios în halate albe.

Singura problemă este că, la nici douăzeci de metri distanță pe hol, întorcându-se din misiunea lui de ușurare, se află șeful laboratorului.

Opriți-vă, opriți-vă cu toții! Opriți, în numele Unicului...

Tata cea mai mică șovăială, mă reped înainte — e o mișcare lipsită de orice speranță. Lansez un umăr drept devastator în plexul solar al individului, trimițându-l pe linoleumul

instituției cu mâinile și picioarele împrăștiate în toate direcțiile, unde, înainte de a apuca să se ferească, este călcat îndată de douăzeci și patru de grupuri de sclavi minori de laborator.

Îmi simt capul de parcă ar fi cât pe ce să se despice din cauza alarmelor prea puternice care s-au declanșat cumva și acum urlă din fiecare colț. Holul s-a cufundat în întregime în întuneric, cu excepția luminilor intermitente de urgență.

În timp ce ne croim drum către casa scării din subsol, aud zgomote de ghete bubuind de deasupra ca niște tunete. O întreagă legiune.

Din spatele meu, muzica furioasă la fluier a lui Wisty se revarsă frenetic, precum coloana sonoră a unui film horror mut de acum multă vreme. *Ce face?*

— Pe aici! strigă o voce de pe hol, de mai departe de casa scării.

Byron?

Mă întorc și conduc copiii către voce, rugându-mă ca Byron să se poarte încă așa cum trebuie. Copiii sunt de fapt destul de rapizi, poate pentru că sunt obișnuiți să se grăbească să-și termine corvezile și să evite bastoanele de cauciuc.

Dar nu sunt mai iuți decât gardienii adulți îndopați cu steroizi ai Noului Ordin. Brutele uriașe în bocanci sunt acum doar la vreo douăzeci de metri depărtare. Cincisprezece? Zece?

Zzzdrrrang! Sârma unui pistol paralizant îmi șuieră pe lângă cap și lovește balustrada de metal chiar lângă mâna mea.

Byron dirijează copiii printr-un alt pasaj, probabil către o [illegible] din subteran. Iar Wisty cântă încă, la fel ca un afurisit de fluieraș din Hamelin.

Printre străfulgerările luminii intermitente, zăresc ceva [illegible]l peste umăr. Soldați încetinind, învârtindu-se în jurul lui Wisty... fermecați... de muzică?

O*, *a reușim*, mă gândesc, chiar în momentul în care șase [illegible]ile de pistol paralizant mă lovesc în spate.

Capitolul 21

— EA E, MORMĂIE UNICUL, cu un amestec de ură și respect ranchiunos.

Camerele de securitate din Complexul pentru Aculturație numărul 73 au înregistrat o scenă bizară cu gardieni — nici mai mult, nici mai puțin decât elita Noului Ordin! — subjugați de un simplu fluier de comandă de trei octave. Iar ea era singura care ar fi putut avea genul ăsta de putere…

Imaginea e destul de întunecată și Unicul abia dacă poate distinge ceea ce se petrece în străfulgerările luminilor de alarmă, dar e sigur că Wisteria Allgood este făptașa acestei crime. Însă cum a reușit — împreună cu, probabil, insipidul ei frate — să pătrundă în școală? *Nu sunt decât niște adolescenți neghiobi!*

Unicul își aduce aminte de ultima oară când a pierdut-o în piață, apoi de hăituiala nebună prin oraș. Ea și cu fratele ei erau Curbe. Puteau trece prin portaluri. Era prin urmare posibil ca…?

Aduceți-mi-l pe Unicul Care Comandă Trupele Portalului, *acum*! țipă el.

O clipă mai târziu, un tânăr cu părul atent pieptănat, cu un bumbișon absurd și o bărbie atât de slab conturată încât ai fi putut confunda cu mărul lui Adam, este escortat în încăpere de către doi gardieni solizi. Poartă o uniformă militară cu o insignă metalică pe care scrie T.E.P.N.O. în partea stângă a pieptului — arătând că este funcționar al Trupelor Gărzii pentru Portaluri ale Noului Ordin, un detașament special de soldați de comando ai cărui membri se numără printre extrem de puținele Curbe cărora li se permite intrarea în Noul Ordin.

Comandante, întreabă Cel Care Este Unicul, poți să-mi explici te rog, de ce n-am fost informat că există un portal care duce în subsolul Complexului pentru Aculturație?

Eminența Voastră, răspunde el, nu există niciun portal în complex. Are un certificat sanitar impecabil.

Unicul pufnește atât de sonor încât comandantul portalului tresare de-a binelea.

Ceea ce tocmai ai zis, cuvintele astea pe care le-ai rostit cu atâta încredere și îndrăzneală, nu înseamnă nimic pentru mine. Dacă-ți spun că există un portal acolo, atunci *există* un portal acolo! Înțelegi?

Păi, Eminența Voastră, tocmai a fost inspectat întregul complex — cu mai puțin de o săptămână în urmă.

Deținem deja dovezi ale existenței unor portaluri mici care durează într-un interval de douăzeci și patru de ore sau chiar mai puțin. Trebuie să fie un portal nou. *Acum* înțelegi?

Comandantul se foiește stânjenit.

— Adevărat, domnule. Își drege glasul. Ați — tușește luat în considerare posibilitatea magiei, domnule?

Chicotește nervos, dându-și seama că termenul este desigur, interzis, în afara celor mai înalte cercuri — sau în anumite situații de urgență ca aceasta.

— Crezi că-i *amuzant*? întreabă cu asprime Unicul.

Vocea lui e atât de rece și de stăpânită încât provoacă val după val de frisoane pe spinarea comandantului portalurilor.

Unicul se întoarce cu spatele și urmărește materialul fil mat derulându-se de la început, strâmbându-se când vraj toarea trece în grabă peste un covor de soldați — morți adormiți? — apoi dispare în întuneric.

— E cu siguranță cea cu Darul, murmură el.

— Mă scuzați? întreabă comandantul portalurilor.

— Am nevoie să-mi spui unde duce portalul. Și să-ți trimiți cele mai bune trupe de comando să treacă prin el și să se infiltreze printre luptătorii din Rezistență. *Acum!* Nu mă dezamăgi!

Capitolul 22

Wisty

NU POT NICI MĂCAR SĂ ÎNCERC să vă povestesc cât e de fantastic momentul când ne întoarcem la Garfunkel — și avem parte de o întâmpinare ca pentru niște eroi. Regele Cartofului Whit Allgood este, desigur, obișnuit cu asta din viața lui viață. Dar chiulangiii ca mine rareori au parte de aclamările mulțimii.

Emmet se aruncă asupra lui Whit, iar el nu pare să aibă nimic împotrivă, înfășurându-și îndatoritor brațele în jurul lui.

Între timp, Emmet mă surprinde cu o îmbrățișare care-mi taie răsuflarea și rămâne agățat de mine ceva mai mult decât m-aș fi așteptat din partea lui. Poate ca și cum... fusese puțin *mai îndrăgostit* pentru mine?

Jim îmi întrerupe mica fantezie jalnică plimbându-și mâinile peste capul meu care arată înfiorător.

E frumos să fii chel, puișor! râde el.

Roșesc, dar sunt în culmea fericirii. Sunt atât de suresc tată, încât nici măcar nu mă pot simți iritată că Byron est ridicat ca un erou de război pe umerii copiilor cu capetel rase. Treacă de la mine. Nu ne-am fi descurcat fără el, presupun.

Byron chiuie ca un idiot — e clar că i s-a urcat la cap fap tul că „simte dragostea" pentru prima oară în trista lui viață, bietul dihor mititel — și în cele din urmă se lasă să cadă p spate. Mulțimea care răcnește începe să-l treacă pe deasupra capetelor ca și cum am fi printre spectatorii care se agită în fața scenei la un concert de rock. E o nebunie. Dar e absolut grozav să sărbătorim ceva, ca variație. Mă scald în zâmbete în loc de obișnuitele lacrimi și fețe lungi.

Sasha se izbește de mine și eu rânjesc către el.

— Dacă dihorul ajunge până aici, o să-l las să cadă, spun rămânând fidelă propriului meu fel de-a fi.

Veșnic nerecunoscătoarea Wisty…

Sasha nu-mi bagă în seamă vorbele.

— Arăți exact ca o rockeriță punk! strigă el. Îmi place. Ț se potrivește.

— Iar tu arăți ca o găleată de puroi de șopârlă congelat.

Încă rânjesc.

— Nu glumesc. Arăți de parcă ai fi una de-a lor. Poate ca te-am putea folosi la concertul clandestin.

— Ce concert?

Cineva dă peste mine, și aproape că-mi pierd echilibrul.

— N-avem lucruri mai importante pe cap? întreb, des recunosc că sunt intrigată.

Concertul ăsta *este* important. E o ocazie grozavă să [illegible] recruți noi pentru cauză. Crede-mă… Poate chiar să [illegible] niște informații despre ce știu alte unități ale Rezis- [illegible]. Ca bonus, concertul încalcă toate regulile lor prețioase!

Dumnezeu știe că mi-ar plăcea la nebunie să aud niște [illegible] adevărată. Aproape totul a fost interzis de către Noul [illegible] din cine știe ce motiv imbecil. Provoacă prea multă [illegible] presupun. Și bucurie.

Dintr-odată, tânjesc după muzică, iar Sasha parcă mi-ar citi [illegible]. Mă scoate din mulțimea entuziastă și-și ia chitara [illegible] una dintre tejghelele de farduri.

Am făcut repetiții.

Începe să schițeze o frază muzicală și eu zâmbesc — [illegible] cântecul. A trecut o veșnicie de când nu l-am mai [illegible], dar simt fiori pe șira spinării.

Intervin, cântând chiar de la primul vers, iar Sasha se [illegible].

Îl știi?

Glumești? Trăiesc și *respir* cântecul ăsta. Dă-mi chitara.

Sasha mi-o întinde, arătând uluit. Dar cu prima coardă pe [illegible] o fac să sune, simt ca și cum înăuntrul meu un buton a [illegible] mutat în poziția *deschis* — ca și cum energia mi se [illegible] literalmente prin corp — și brusc, chiar dacă chitara [illegible] conectată la nimic, sună ca și cum aș fi legată la un [illegible] turn de amplificare.

Urc vreo câteva trepte pe scara rulantă nemișcată, ca să [illegible] observa mulțimea rămasă dedesubt, și cânt cu putere [illegible] versuri ale celebrului cântec. Închid ochii în timp ce

simt cuvintele crescând înăuntrul meu și revărsându-se cu acest amestec nebunesc de bucurie și durere. Nu mă pot opri, și cânt melodia asta extraordinară cu care am crescut cu toții. Se numește „Născut pentru a zbura", scrisă și interpretată de Luce Winterstein, unul dintre favoriții mei.

Și când cânt ultimul refren și deschid ochii, văd întreaga populație din Garfunkel uitându-se în sus la mine, Wisty Allgood, și aclamând, strigând, aplaudând. Între timp, Byron încă se plimbă — sau este plimbat? — pe brațe, dedesubt.

Îmi dau seama cu un șoc că sunetul — acea izbucnire glorioasă de muzică atât de puternică încât îmi face oasele să vibreze — nu este doar în mintea mea. E adevărat! Există un perete de amplificatoare pe care se pare că le-am invocat *din senin*.

Ciupesc ultima coardă, prelungesc nota și adaug un ultim „*Oh, yeah!*".

Ei bine, cred că mi-am recăpătat oricum puterea magică.

Capitolul 23

Wisty

TOT CE SE LEAGĂ DE ASTA e oprit, *interzis*, și poate de aceea e incredibil de atrăgător. Un singur pas în interiorul festivalului de Muzică de la Stockwood și mă simt ca și cum aș fi fost transportată în afara coșmarului Noului Ordin, într-un vis despre un loc care ne aparține nouă, condus de inimi pulsând cu sângele proaspăt al muzicii, al muzicii foarte bune, al muzicii uluitoare, care te face pur și simplu să dansezi — ceea ce este de asemenea interzis.

— Nu știu ce-a avut Whit în cap când a lăsat să-i scape ideea de a veni aici, îi spun lui Janine, care merge în spatele meu și amândouă săltăm pe vârful picioarelor.

Tatăl meu insistase — caracteristic pentru el — să nu meargă cu noi, ca să protejeze copiii mai mici care trebuiau să rămână la Garfunkel. Și mormăise — deloc caracteristic pentru el — un soi de bla-bla despre cum „are un presentiment" că ar putea întâmpla ceva rău dacă ar apărea un „vid de putere" acolo.

Dar asta... *asta* era o experiență întâlnită doar o dată în toată vremea Noului Ordin.

— O să-i dau lui Whit un șut în fundulețul lui tare când ne întoarcem, închei eu.

Janine se înroșește când pomenesc de fundul lui Whit. Fata e numai creier și inimă — dar când aduci vorba de trupuri, devine stânjenită.

— Da, răspunde, și își ia cu mine tonul de terapeut. Are nevoie de asta mai mult decât oricare dintre noi.

Concertul se ține în ceea ce a fost cândva rezervorul subteran de apă al unui sătuc numit Stockwood. A fost secat complet și acum este doar o cavernă de mărimea unui stadion, luminată de reflectoare mobile. Mă simt ca într-un decor de film, pentru că văd învârtindu-se pe-acolo oameni purtând de la costume de călugări medievali și de ninja, până la vopsea albă pe față și pelerine negre pe umeri.

Nu-i de mirare că a fost interzisă creativitatea. E un lucru mult prea ciudat pentru ca Noul Ordin să-i facă față.

— Nu mi-am dat seama că exista o temă „vino-ca-eroul-tău-favorit-de-bandă-desenată", remarc către Sasha și Emmet.

— Nu chiar, răspunde Sasha. Au venit aici costumați ca să cinstească personajele din filmele și cărțile interzise pe care le iubeau pe vremuri.

— Pe care le iubesc, spun eu. Timpul prezent.

N-o să las N.O. să ne ia asta.

— Absolut, rostește tărăgănat Emmet. Totul e legat de cucerirea puterii.

Îmi dau seama exact ce vrea să spună. Sunt bannere și placarde purtate în mână, cu lozinci ca N.O. NU FACE DOI BANI ANUNȚ PENTRU N.O.: VĂ VOM FACE SĂ TREMURAȚI!

Chiar atunci se simte o trepidație imensă, și particule mici de praf și sfărâmături cad din tavan ca o perdea. Trec printr-o clipă de panică, răsucesc capul din instinct, aproape aștept-ându-mă să văd soldați revărsându-se înăuntru ca să ne teroriseze.

Toată lumea îngheață, dar nu are loc nicio replică și, câteva clipe mai târziu, ne întoarcem la discuțiile personale, la cântat și la recrutarea de prozeliți. Ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic... O bombă a Noului Ordin trebuie să fi căzut chiar deasupra noastră. Nu-i mare scofală. Doar un ghimpe în plus în coastă.

Și apropo de ghimpe, băiatul-dihor apare pe neașteptate în fața noastră.

— Hei, copii!

Verul încrezut pe care-l afișează pe față îmi face greață.

— Am căpătat niște permise ca să intrăm în culise! Să ne distrăm!

Să ne distrăm? Bănuiesc că toate ocaziile în care i-am zis să înceteze să mai vorbească precum un fanfaron au avut succes, dar nu sunt sigură că-mi place prea mult rezultatul.

— Nu mă interes..., încep să spun, dar Janine mă întrerupe.

— Ai făcut rost de *permise pentru culise*? Vrei să spui că o să facem cunoștință cu *Bionicii*? țipă Janine ca și cum ar fi prima adolescentă fană înfocată din lume.

Ciudat — nu credeam că mai există în ea vreun strop de adolescență fanatică. Îl ridică pe Byron de pe podea cu o îmbrățișare. *Doamne, Bionicii ăștia trebuie să fie chiar buni.*

— Am crezut că trebuie să fie o seară a amatorilor, comentez.

— Este, răspunde Byron când Janine îi dă drumul. Dar ei fac asta pe gratis. De ce întrebi? Voiai să urci și *tu* pe scenă?

— Poate că da…

Încep să roșesc, până când Byron îmi dă mieros replica:

— Ei bine, o să te pun pe listă. E ca și făcut.

— Las-o baltă! spun, căci nu pot să-i dau satisfacție lui Byron. Nu mă interesează. Las-o baltă!

— Hai, Wisty, zice Janine. Ai fost bună când ai cântat la Garfunkel…

Chiar în acel moment, o altă bombă se prăbușește deasupra și praful cade din tavan ca o ploaie. Byron nici nu clipește. Se întoarce doar și pășește apăsat spre scenă.

Janine, Emmet și Sasha stau de vorbă cu însuflețire. Între timp, eu rămân nemișcată, gândindu-mă: *Dumnezeule, nu e destul de inoportun să ne aflăm într-o cavernă subterană în mijlocul unui război? Unde tone de piatră s-ar putea rostogoli și ne-ar putea îngropa de vii în orice clipă?*

Dar nimic din toate astea nu slăbește incredibila energie de pe scena concertului. Chiar în momentul ăsta, pe scenă e un grup ai cărui membri își folosesc doar gura ca să creeze muzica unei formații întregi. Unii dintre ei sună ca niște chitare, unii ca niște chitare bas, alții ca tobele, trompetele sau ca niște instrumente care n-au fost inventate încă.

Janine chicotește și arată către scenă. E ca și cum simplul fapt că se află aici îi schimbă cu totul comportamentul. E o… persoană normală.

Îi privim apoi pe tipii ăștia tineri care fac niște dueluri incredibile în pași de balet. Saltă, se rotesc, se răsucesc și ignorează gravitația.

Urmează o trupă de dans năucitoare, care-și face întregul spectacol pe catalige. Și așa mai departe…

Dacă există vreun lucru care mă face să sper că avem vreo șansă împotriva Noului Ordin, este cunoașterea faptului că avem atât de mult talent.

Talent — și *pasiune*.

Asta-i ceea ce sperie Noul Ordin în legătură cu noi, nu-i așa? Noi îl avem, iar ei nu. Avem cu toții *darul*.

Capitolul 24

Whit

CE-AM FĂCUT?

Stau pe acoperișul magazinului universal Garfunkel, distrus de bombe, cu ochii aplecați asupra jurnalului din poală. Cum am putut să pun vreodată așa ceva pe hârtie, și mai ales cum de mi-a trecut prin cap, întâi și-ntâi?

Poemul pe care tocmai l-am scris n-a fost plagiat după Lady Myron, nici după altcineva. Trebuie să-mi asum întreaga responsabilitate pentru cuvintele astea grețoase.

Mă uit către orizont, dincolo de periferia orașului complet ars și de dealurile îngălbenite. Văd o escadrilă domoală de bombardiere trecând pe deasupra, cu dârele de vapori căpătând o nuanță roz în lumina soarelui care apune. S-a întors lumea cu susul în jos? Tot ceea ce era normal ieri a dispărut azi? Sau toată chestia asta cu Celia mă scoate încet din minți, transformându-mă într-un poet obsedat de moarte?

Chiar în acel moment aud voci.

Merg până la marginea acoperișului și mă uit în jos, la [illegible] clădirii ciupită de bombe. O mică ceată de indivizi arătând a [illegible] normale, în tricouri și blugi negri, se îndreaptă râzând [illegible] intrarea clădirii. N-am nici cea mai mică idee cine [illegible] dar cel puțin nu cunoaștem pe nimeni în serviciul [illegible] Ordin care să poarte blugi și tricouri negre. Sau părul [illegible]

Totuși, am un sentiment neplăcut. Exact ca acela despre [illegible] am spus lui Wisty, înainte ca ea și ceilalți să plece către [illegible]kwood.

Mă las să alunec pe scara de incendiu ca să văd ce se petrece cu tipii ăștia.

[illegible] dovedește că sunt o formație care caută Festivalul [illegible]kwood. Pare destul de suspect că o ceată de muzicieni nu [illegible] pe unde are loc cel mai mare concert organizat vreodată [illegible] Luăm Liber.

[illegible] fel de suspect este și că emană „jăvrenie". Chicotesc [illegible] unul și se bat pe spate unul pe celălalt, rostind vorbe [illegible] „neprosabil" și „pe scară mare", genul de expresii folosite [illegible] psihologii specialiști în orientare școlară care se străduiesc [illegible] prea mult.

Conducătorul — unul cu prea mult gel în păr și începutul [illegible] urbil de țăcălie — mă măsoară din ochi de sus până jos.

— Tu ești șeful aici? întreabă.

Nimeni nu-i de-adevăratelea șef aici. Și, oricum, [illegible] imediată nu găsiți pe nimeni altcineva.

— Sunt la festivalul de muzică?

Cam așa ceva... cred.

— Poți să ne dai indicații? Cum am zis, suntem o trupă. Ne cheamă Nihiliștii. Ai auzit vreodată de noi?

Rezist tentației de a da răspunsul evident și mă mulțumesc să ridic din umeri.

— Cred că e un stadion în orașul următor, pe autostrada veche — cam la douăzeci de mile spre sud de-aici.

— Așa? Eu am auzit că era la nord, amice. În partea *cealaltă*.

— Oricum, asta mi-au zis mie, răspund. Sincer, nu știu... Îmi pare rău, băieți.

— Ei bine, o să ne întoarcem aici dacă n-ai nimerit-o, spune el cu un ton amenințător în voce. Dar poți să-mi zici măcar atât: Wisteria Allgood o să fie acolo? La Stockwood?

— Wist-cine? întreb, sperând să nu se vadă că intru în panică.

Chiar dacă intru, într-un fel.

— Wisteria Allgood, conducătoarea Rezistenței Tinerilor, repetă el.

— Cred c-am auzit de ea...

E din ce în ce mai rău — pur și simplu n-o să ne auzim referindu-ne la noi înșine ca la „Rezistența Tinerilor".

Mă înfiorez și mă uit nonșalant la vizitatori.

— Hei, băieți, se face târziu, și trebuie să plec să mă întâlnesc cu niște prieteni pentru un meci improvizat. Vreți să veniți?

— Suntem muzicieni, nu sportivi, răspunde el și se uită la mine printre gene. Veniți, băieți. Mai bine să ne mișcăm, ca să ajungem să scuturăm puțin lucrurile...

i cu fraza asta — cu care s-au dat de gol categoric că *nu* rockeri" — se întorc cu spatele și se îndepărtează. Îi măsesc cu privirea până când dau colțul clădirii.

De îndată ce sunt foarte sigur că prefăcuții în negru s-au urc treptele scării de incendiu câte trei odată. Sus, în mera mea improvizată, deschid jurnalul ca să mai arunc o ire la poemul pe care l-am scris mai devreme. Și, ca un farmec ivit din altă lume, văd în schimb un mesaj

lui dă o lovitură serioasă.

DU-TE LA SORA TA. ARE NEVOIE DE TINE. NU TE ÎNCREDE ÎN STRĂINI.

Totul apare cu un scris de mână familiar. Precum scrisul *tatălui meu.*

Și-apoi, când clipesc, a și dispărut.

Frunzăresc furios jurnalul, sperând să găsesc frazele din ea ca să mă conving că n-am avut o halucinație, în schimb ul peste poezia mea cea mai recentă.

Încă un val de panică se revarsă asupra mea.

Ce naiba m-a făcut să scriu o poezie de șase pagini despre *moartea surorii mele*?

Capitolul 25

Wisty

TREBUIE SĂ RECUNOSC, aproape că mi-am pierdut curajul doar văzând nivelul talentului care s-a adunat pe scenă. Mai știu și că gloata asta poate fi brutală dacă nu-i place muzica ta.

Mai rău, aproape că-i zic mulțumesc lui Byron pentru că ne-a făcut rost de permise, ca să vedem numerele de-aici, din spate. Suntem atât de aproape încât vedem picături de sudoare, felul în care se modelează gura cântărețului în jurul unui anumit cuvânt și viteza degetelor unui chitarist.

Iar acum Bionicii sunt pe scenă...

Ei bine, *acum* înțeleg schimbarea surprinzătoare de personalitate a lui Janine. Sunt de departe cea mai tare trupă pe care-am văzut-o *vreodată*. De unde știu? Pentru că vederea transpirației lor mă stârnește, nu mă alungă. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată până acum. De obicei, transpirația îmi seamnă pentru mine o îmbrățișare urât mirositoare a lui Walt după o întrecere sportivă.

Totul e însă altfel la acești muzicieni. E ca și cum ar fi pe un plan complet diferit față de oricine altcineva. Basistul solist vocal, chitaristul și percuționistul — pe care-l consider cel mai drăguț dintre cei trei (deși nu-i ca și cum aș zice nu oricare dintre ei ar vrea să iasă cu mine!) — mă ating în treacăt pe drumul către scenă. Practic pot să le pipăi aurele de vrăjete ale rockului, *magia*.

Își iau instrumentele în timp ce apetisantul solist vocal face o mulțumire generoasă și modestă către mulțimea adorație — iar eu mă trezesc realmente țipând, împreună cu toți. Nu-i de mirare că Bionicii sunt interzișii de N.O.!

Apoi însă... *Ce naiba? Cum e posibil...?*

Deasupra, un afiș enorm cu Cel Care Este Unicul se ridică în spatele trupei.

Nu ca-i doar un afiș, dar sunt complet îngrozită văzând cum se înalță așa deasupra scenei.

Publicul tace și el. O singură poză a monstrului ăluia oribil e destul ca să arunce un giulgiu peste sala de concerte.

În clipa următoare însă — absolut sclipitor —, trupa lovește prima coardă pentru primul lor cântec, iar afișul ia foc colțul din stânga jos. Obiectul este cuprins repede de flăcări în timp ce arena subterană explodează în cele mai incredibile strigăte și ovații.

Nu știu cum să explic — adică, știu că nu pot face ce fac eu dar nu mă simt intimidată; sunt *inspirată*.

Este un lucru bun, pentru că piesele — opt cântece extraordinare — par să treacă într-o clipită. După care e așa cum

spune lista amatorilor — urmează o minune puțin cunoscut
salutând din... magazinul universal Garfunkel?

— *Wisteria Rose Allgood!* Aplauze pentru ea!

Percuționistul Bionicilor chiar îmi face cu ochiul în timp
ce trece pe lângă mine. Și-atunci, în parte pentru a-mi
împiedica fața să explodeze într-o roșeață cumplită, țâșnesc
pe scenă.

Capitolul 26

Wisty

VĂ, SALUT LA TOATĂ LUMEA, reușesc să spun după câteva secunde în care mă simt complet paralizată de lumini. În ce m-am băgat?

Reflectoarele și — încă și mai orbitoare — lucirea a sute sau poate mii de perechi de ochi... uitându-se direct la mine.

E cu siguranță ceva mai mult decât mă așteptam sau decât eram pregătită să văd. E cu siguranță puțin înfricoșător... dar și euforic. Simt o legătură stranie cu toți oamenii aceștia. Suntem împreună în asta, așa-i? Noi, împotriva marelui și rănitului N.O. Ei au armele, dar noi avem numărul...

— Ce ziceți de Bionici, ei? întreb neconvingător, dar ei mă răsplătesc oricum cu o ovație amplă.

Super. Cred că sunt cu toții într-o dispoziție generoasă.

— Așadar, o să cânt vreo două piese, continui, încercând să mă încetinesc vorbirea, să nu izbucnesc și să nu mă bâlbâi.

Dar mai întâi aș vrea doar să vă aduc aminte tuturor de un lucru important. Știți că suntem oarecum depășiți numeric în afara Tărâmului Liber?

Un *huo* masiv.

— Și știți cum au răpit atât de mulți dintre noi? Doar copii chiar și bebeluși. Controlează orașele. Au zonele rurale. Au avioanele. Au tancurile...

Chiar în acel moment, aproape ca la un semn, grota se zguduie și tremură din cauza exploziei unei alte bombe deasupra.

Alte huiduieli puternice.

— Dar ceea ce nu au este spiritul nostru. Pe acesta... *nu îl pot avea*!

Urale îndelungate.

— Și nu numai asta, dar — așa cum mi-a amintit un copil pe care l-am cunoscut într-una dintre închisorile lor oribile — *le e frică de noi*. De aceea ne hăituiesc. De aceea își înscenează comploturile și propaganda împotriva noastră. De aceea bombardează...

Încă o explozie cutremurătoare la suprafață.

— ...lumea ca și cum n-ar mai exista ziua de mâine. Pentru că, pentru ei, nu *există* ziua de mâine. Nicio generație următoare. Niciun *viitor*, continui eu. Și nici n-o să li-l dăm noi! Nici acum, nici oricând altcândva!

Ovații puternice care durează minute întregi. Este poate cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

— Mai e doar un singur lucru, vorbesc mai departe când vocea mi se poate auzi din nou.

Apoi îmi scot bățul de tobă, cel pe care mama mi l-a dat în noaptea în care Whit și cu mine am fost răpiți.

— Îi n-au... *magia* noastră!

Și după asta apuc o chitară și se aprind încă și mai multe flăcătoare, dezvăluind că mă aflu în fața unui turn de amplificatoare conjurat de curând care aproape că ajunge la cer. Acum vocea mea o să fie mai asurzitoare chiar și decât cele ale Bionicilor.

Cânt primele acorduri ale primului meu cântec, și mărturisesc sincer că nu m-am mai simțit niciodată atât de uluitor, atât de binecuvântată, de-a lungul întregii mele vieți...

Cel puțin până când Byron vine pe scenă cu o chitară bas și mi se alătură.

Capitolul 27

Wisty

CHIAR ȘI CU REGELE DIHORILOR în trupă, înțeleg cât s
poate de bine de ce vor oamenii să devină vedete rock. Nu
există altă emoție, nicio altă senzație care să semene cu asta
Caverna are un ecou natural care pare să-mi transforme voce
într-un cor de îngeri care cântă hard rock. E ca o experiență
extracorporală.

Apoi îmi dau seama că manevrez și publicul. Sute, poate
mii de oameni se mișcă în ritmul meu, pe melodia mea, pe
cuvintele mele.

Ei bine, nu sunt *toate* cuvintele „mele".

După ce termin primul cântec și am senzația că fața o să-mi
explodeze pentru că zâmbesc prea larg din cauza euforiei
anunț pe toată lumea cine a scris textul la următorul număr

— Această piesă este pentru fratele meu, care a scris
versurile și care, din păcate, nu a putut fi aici, cu noi, în seara
asta.

De fapt, mă bucur destul de mult că Whit nu-i aici, pentru că n-a fi trebuit să-i explic cum am copiat, ca să zic așa, versurile din jurnalul lui pe când dormea. Nu regret nimic, nici măcar pentru o secundă. Am vrut să pun cuvintele alea pe muzică încă de prima dată când le-am citit.

— Se numește „Focul din afară", și sună cam așa...

Încep, alegând o melodie simplă, curată.

Byron așteaptă câteva măsuri și adaugă o linie melodică de bas pe dedesubt. Suntem stânjenitor de sincronizați, trebuie să recunosc. Adică, din punct de vedere muzical. După cât se pricepe trebuie să fi fost un instrumentist destul de bun în orchestra școlii, pe când era acasă, iar aici dovedește un simț al ritmului absolut surprinzător. Cu cămașa scoasă din pantaloni și părul cam zburlit, măcar de data asta, arată aproape ca și cum și-ar avea locul la un concert rock.

Ridică brichete, și o cavernă întreagă, plină de oameni, se leagănă încoace și-ncolo pe muzica pe care-o facem noi.

Abia scoatem — Byron și cu mine — ultimele acorduri, când chiar poetul de un metru optzeci și șase apare în spatele auditoriului. *Iată-l!* Whit se uită în jur cu încordare, cu capul aplecat, ca și cum ar încerca să găsească pe cineva, și asta e important.

Se strecoară prin mulțime către scenă. Aruncă spre mine priviri insistente și-și plimbă degetul de-a curmezișul gâtului, ceea ce înseamnă pentru mine să opresc numărul, apoi arată către ușa vestiarelor din stânga.

Se petrece cu siguranță ceva.

Capitolul 28

Wisty

FORȚA SCENEI ȘI A MULȚIMII e prea mare, totuși, ca să rezist. Termin mai întâi cântecul. Whit merită să-și audă cuvintele cântate către mase.

Apoi mă grăbesc în spatele scenei, așteptându-mă să mă abordeze — sau să mă strângă de gât? — imediat, dar... e *dispărut în acțiune*.

— Ai fost fantastică acolo, spune Byron în timp ce eu mă uit în jur, în căutarea lui Whit. Dacă treaba asta cu magia nu dă rezultate, ai putea oricând să devii muzician, știi. Adică bănuiesc că după ce n-ai reușit să intri în orchestră în — când era? în clasa a cincea? — am presupus doar că erai groaznică, fără speranță...

— Mda, bine. Ți-a luat destul de mult să-ți dai seama că o medie perfectă la școală nu e singura măsură a cuiva.

— Cu siguranță *nu*, răspunde Byron. Face un pas spre mine cu o expresie enervantă, plină de zel, pe fețișoara lui

...pustă. Chiar ar fi trebuit să te iau în serios mult mai de-...me, Wisty. Vreau să mă revanșez pentru asta.

Ih... Nu face ceea ce cred eu că face, nu-i așa? Vă rog, să-mi ...i cineva că Byron Supraveghetorul-de-Holuri Swain *nu ...ează că să-și folosească farmecele lui de dihor cu mine.* Nu ...au să-i rănesc sentimentele, în special în seara asta, dar ... mi dă prea mult de-ales.

Am greșit când te-am subestimat, continuă el, apropi-...du-se centimetru cu centimetru — și n-au rămas prea mulți ...ntimetri în acest moment. Vreau să spun că ai fost mereu ...rumoasă, oricine poate să vadă, dar cred că n-am apreciat ...rodată... creierul din spatele... maliției tale!

A rostit „maliție" cu un surâs viclean, ca și cum se gândea ...un gen de maliție... cu care *nu* voiam să am de-a face în ...un fel. *Dezgustător!*

Știi, Byron, poate că e doar epuizarea de după spec-...l, dar simt că-mi vine să vomit. Cred că ar fi mai bine să ...dai la o parte.

O, bine, dă-mi voie să-ți dau o mână de ajutor, spune ...i pune una din labele lui de dihor pe brațul meu.

Apoi mă conduce către canapeaua din „camera verde", ...ută din perne câtuși de puțin verzi, șterpelite de la mobila ...ui case distruse de bombe.

...mut atât de șocată că Byron Târâtorul-pe-Burtă Swain și-a ...mâinile pe mine că nici măcar nu sunt în stare să reac-...ez. Ar fi trebuit să-l împing de pe scenă când am avut ...ul.

— Știu câteva tehnici grozave de masaj pentru toate tipurile de epuizare, zice el, dar chiar atunci Bionicii și un roi de admiratoare fanatice ale lor se năpustesc în încăpere. împreună cu fratele meu.

Bănuiesc că universul nu m-a abandonat de tot.

Capitolul 29

Whit

CE SE PETRECE? mă întreabă Wisty în timp ce se răsucește, scăpând din strânsoarea patetică a lui Byron.

În mod normal, aș fi gata să-i dau o lecție pentru că-și pune mâinile respingătoare pe sora mea, dar acum sunt doar ușurat că nu e unul dintre falșii rockeri care au început să dea concertele pe la Garfunkel.

Sunt destul de sigur că ei se află pe-aici, pe undeva — și, fără îndoială, o caută pe sora mea. Mi-e din ce în ce mai limpede că are ceva ce vor ei. Mult de tot.

— Spioni ai Noului Ordin, îi spun. Și sunt pe urmele *tale*, Wisty. Așa că data viitoare când te hotărăști să urci pe scenă într-un concert cu un public numeros, vrei să mă avertizezi și pe mine? Știi, ca să-ți spun că e o idee idioată…

— Ce? Care spioni? întreabă ea, arătând doar ușor tulburată.

Între timp, ochii îi fug către unii dintre indivizii ăia, vede tele rock, sufocați de admiratoarele ciripitoare și de toți ceilalți, la capătul opus al camerei.

— Wisty, ascultă-mă... Cu multă atenție. Au trecut niște tipi pe la Garfunkel și-au întrebat de tine și de concert. Erau îmbrăcați conform ideii unui bătrân despre o trupă rock. Evident, făceau parte din patrula cetățenească a Noului Ordin, sau chiar mai rău.

Capul ei se întoarce din nou către hoarda de admiratoare așa că-i cuprind fața între mâinile mele și i-o întorc din nou spre mine.

— Oh, bine!

Sora mea clipește de câteva ori, pricepând în sfârșit ce-i spun.

— Sunt aici? Ar trebui să-mi fac griji?

— Le-am dat indicații greșite, însă nu cred că i-am păcălit. Mai bine să plecăm.

O apuc de braț, dar ea se desprinde cu o smucitură.

— Whit, n-am nimic! Ne aflăm probabil în locul cel mai sigur din oraș... Suntem înconjurați de nenumărați locuitori ai Tărâmului Liber, ațâțați de ura împotriva Noului Ordin. Ca să nu mai pomenim că jumătate dintre ei poartă arme.

— Arme de plastic, îi aduc aminte, încruntat. Sunt *costume*, pentru numele lui Dumnezeu!

Wisty ridică din umeri.

— Costume, ce-or fi, nu contează. Aici, jos, suntem practic indestructibili. Nu simți? E lucrul cel mai uimitor.

Are ochii încă sticloși din cauza unui soi de euforie pe care n-o înțeleg. Și mi se înfățișează o viziune fulgerătoare a

[illegible]ului: Wisty, vedetă rock, dând un interviu la douăzeci [illegible] de ani după ce cariera ei intră în declin. *Mi-au [illegible] ceva în pahar în noaptea aia*, insistă ea. *N-am știut. [illegible] după asta, am devenit dependentă.*

O scutur pe sora mea, și capul i se clatină ca și cum ar [illegible] un arc în loc de gât.

— Wisty, lasă prostiile! Știu că nu mă crezi, dar am sen[illegible]ntul că e pe cale să se întâmple ceva *foarte* rău.

Vrei să spui ceva rău *„ca un câine turbat, otrăvindu-mă"*, [illegible] Byron, introducându-și prezența nedorită, ca de obicei, *în timp ce focul din mine arde, focul din afara ta se întețește"*...

Pe toți dracii, ce-a zis dihorul chiar acum? Alea sunt [illegible]ntele *mele*. Din jurnalul *meu*.

Ce nai..?

Ochii îmi sunt gata parcă să-mi sară din orbite.

Mi-ai citit *jurnalul*, nenorocitule?

[illegible]u mă pot stăpâni — îl apuc de gât. M-am cam săturat [illegible] numitul nostru conducător al săptămânii.

Wisty își revine în sfârșit din zăpăceală.

Whit! strigă ea, încercând să mă tragă de lângă Byron.

[illegible] prima oară când *ea* îl apără pe *el*! Nu v-am spus că [illegible] s-a-ntors cu susu-n jos?

Byron știe versurile astea doar din cântecul *pe care [illegible] l-am cântat eu*. Pe scenă.

[illegible]? Nu știu cum de n-am auzit versurile când am intrat. [illegible]tat de concentrat să mă asigur că nu era în pericol... [illegible] puțin...

Wisty mi-a citit jurnalul? Ce naiba...?

Îi dau drumul lui Byron, dar cu un brânci, ca să fiu sigu
Mă uit la Wisty, sperând că n-am auzit-o bine.

— Asta cântai tu acolo sus? Texte din jurnalul meu?

— Nici măcar n-ai *ascultat*? exclamă ea, apoi își îndul
cește vocea. A fost un omagiu adus geniului tău, Whit. Îmi
place la nebunie ce-ai scris.

Wisty întinde mâna spre mine, dar eu ies deja din camer
cu pași apăsați.

— Voi doi vă meritați unul pe altul! țip peste umăr, la ca
și la trădător.

Capitolul 30

Wisty

Sunt APROAPE GATA să mă iau după Whit, când întregul ...coup este parcă paralizat de vocea uluitoare din spatele meu.

...Și de unde ai bățul de tobă? E o antichitate, nu? Clasic.

...Mă întorc și descopăr că mă uit drept în ochii fascinanți ...manui altcuiva decât ai bateristului de la Bionici.

...orbește cu mine. *Bateristul Bionicilor vorbește cu mine!*

...Mă preocupă Whit, serios, dar... o să treacă peste asta, bine?

...Bățul de la tobe arată chiar mai bine de aproape decât ...în spatele bateriei lui. Dacă e posibil... Își îndeasă părul ...lung, ondulat, în spatele urechilor, dar acesta îi cade ...pot pe față. Drăguț. Îi urmăresc buzele savuros de pline ...ându-se, dar n-am nici cea mai mică idee ce spune, ...nu. În momentul ăsta, din cauza bătăilor inimii nu cred ...nici un accident de mașină. Prostie? Poate. Distractiv? ...siguranță.

...Aaa... ce? reușesc în sfârșit să scot două silabe.

Nu sunt în stare să privesc pentru prea multă vreme u
ochii lui căprui-deschis, așa că mă trezesc holbându-mă l
tricoul lui negru decolorat, pe care scrie NU ORDIN. Îmi pla
Avem deja ceva în comun.

— Bățul tău de tobă... Destul de neobișnuit pentru
chitaristă și o solistă vocală să poarte cu ea un băț de tob

Are și un zâmbet plăcut. Nu prea mult, exact cât trebui

— Da, știu.

Îi zâmbesc și eu. Poate prea larg.

— Mi l-a dat mama. Ca să-mi poarte noroc, cred. Un fe
de obiect de colecție.

— Așa arată, spune el. Așadar, *mama* ta e percuționistă

N-am de gând să distrug împrejurarea cu o tâmpenie ca
strică tot cheful, cum ar fi „cred că mama era vrăjitoare și asta
bagheta pe care mi-a dat-o în noaptea când am fost răpită".

— A fost, mint.

Au! Mamei nu i-ar plăcea timpul trecut.

— Adică, *este*.

Asta pare și mai rău.

— Adică *a fost*...

Fața mea trece de la roz palid la purpuriu cam în trei
secunde.

Dar băiatul de la tobe se uită la mine cu... compasiune

— Știu, e greu.

Cum e posibil să-mi fi priceput bălmăjeala?

— O mulțime dintre noi nu știm dacă ai noștri „sunt" sau
„au fost".

Îmi pune o mână consolatoare pe braț, iar stomacul îmi
tresare puțin. *Doamne, ce drăguț. Înțelege!*

Ochii i se îndreaptă din nou către bățul meu.

— Pot să-l văd? Ai ceva împotrivă?

— Ăăă... sigur că nu!

Întind mâna să i-l dau, dar când îl apucă de capăt ca să-l facă un salt în spate și scoate un țipăt de durere.

— *M-a ars!* exclamă, ducându-și muchia palmei la gură. — Cum Dracu' asta?

— Dumnezeule! Îmi pare atât de rău!

Cobor ochii către bățul din mâna mea. Nu pare câtuși de puțin cald, dar *are* un punct roșu luminos la vârful unde a încercat să-l atingă.

— N-aveam nici cea mai mică idee că poate să facă asta. Chiar n-am vrut...

— Nu-ți face griji, mă liniștește el, scuturând din mână și zâmbind în ciuda durerii. Nu-i nimic. În special față de ce li se întâmplă în fiecare zi copiilor din „școlile" Noului Ordin, cum Dracu' asta?

— Ai fost și tu la una dintre ele? întreb, puțin surprinsă.

— Nu încă. E puțin cam prea riscant pentru noi. Dar am auzit niște ponturi de la fani, în legătură cu ultimul complex unde ați făcut o incursiune.

— Ăăă... de unde știi despre asta?

— Tu, Whit și Byron sunteți subiectul principal la știrile Rebelstone, răspunde el și ridică din umeri. Sunteți celebri. Dar nu vă purtați ca și cum ați fi...

Byron își aude numele din partea cealaltă a camerei, de unde a căpătat urechi supersonice, și apare lângă mine în jumătate de secundă.

— Practic, scriu deja cântece populare despre voi, Wisty, continuă băiatul de la tobe. Complexul ăla pe care l-ați atacat face parte dintr-un sistem de exploatare și de experimentare. Noul Ordin le numește Complexe de Educație și Repatriere Juvenilă. E doar mână de lucru ieftină.

— E de-a dreptul șocant, comentează Byron.

Băiatul ăsta-i ca o răceală urâtă. Pur și simplu, nu poți scăpa de el.

— Asta nu-i cel mai rău, continuă bateristul, și-mi dau seama că nici măcar nu știu cum îl cheamă. Mai e un loc, Centrul MLN — Minunata Lume Nouă. Am auzit că fac experimente pe viu asupra tuturor celor pe care-i țin acolo. Copii „speciali" — descrie ghilimele în aer — ca tine și ca fratele tău.

Toată lumea tace pentru o clipă și, în timp ce gravitatea informației își face efectul, îmi desprind ochii dintr-ai lui.

— Mai bine mă duc să vorbesc cu fratele meu. Trebuie să audă despre asta.

— Da, zice Byron-Băgăciosul-Swain, ca și cum ar fi aghiotantul meu — sau, mai rău, iubitul meu. Ține-ne la curent, îi spune bateristului.

Apoi, mă apucă de-a binelea de mână și începe să mă tragă către ușă.

Cum se întâmplă că o scrântesc cu tipul cel mai tare pe care l-am văzut vreodată — și-apoi mă trezesc că mă țin de mână cu Byron?

Asta n-are nimic de-a face cu faptul de a fi „specială"; are de-a face cu a fi *blestemată*.

Capitolul 31

Wisty

[illegible]ISTI·MATĂ, DA, DAR NU pentru multă vreme, după cât [illegible] pare.

Pentru că Eric — așa cum s-a prezentat în cele din [illegible]ma — și restul Bionicilor s-au hotărât că vor să se întoarcă [illegible] Garfunkel cu noi.

Whit nu e tocmai entuziasmat. Am sentimentul că n-are [illegible]credere în ei — și, desigur, încă e furios pentru incidentul [illegible] furtul jurnalului — dar cu Sasha, cu Emmet, cu Janine și [illegible]mune susținându-i pe Bionici, nu prea poate spune nu.

Câțiva dintre noi tocmai s-au apucat să cânte o versiune a [illegible]ppella a „Focului din afară", când Whit apasă până la fund [illegible]la de accelerație, în timp ce face o cotitură bruscă. Mâna [illegible] Eric *se întâmplă* să-i alunece de pe genunchi și să ajungă [illegible]mâna mea. Și rămâne acolo. N-am nicio nevoie urgentă [illegible]dau la o parte.

— Puneți-vă cu toții centurile! strigă Whit. Poliția Noului [illegible]din e pe urmele noastre!

— Poliția? întreb, nevenindu-mi să cred. Ce caută aici, pe Tărâmul Liber?

— Întocmai! strigă fratele meu. Și cum au reușit să ne găsească e o altă întrebare de o sută de puncte. Acum țineți-vă bine!

Duba accelerează, iar eu mă răsucesc să mă uit pe parbrizul din spate. Trei vehicule ale poliției Noului Ordin, înarmate până-n dinți, se îndreaptă amenințător spre noi. Asta n-arată bine. Whit face o cotitură strânsă la stânga, care ne împinge pe toți în peretele dubei.

Capul îmi e aruncat la pieptul lui Eric. Că tot vorbeam despre a profita la maximum de o situație proastă…

— Scuză-mă, mormăi.

— Nu-i nimic, șoptește Eric.

Apoi însă, o curbă bruscă la *dreapta* ne trimite rostogolindu-ne cu violență în partea cealaltă.

Iar acum am dat peste Byron. *Pfui.*

— Ne-au prins în capcană! Vin din toate părțile! strigă Whit, oprind duba cu o scuturătură. Trebuie să fugim! Toată lumea fuge în direcții diferite. Să sperăm că n-or să pună mâna pe toți!

— *Nu!* țip eu. Nu-i cel mai bun plan. Serios, trebuie doar să rămâneți în dubă!

Cu toții se uită la mine de parc-aș fi înnebunit, ceea ce s-ar putea să se fi întâmplat. O să aflăm destul de curând.

— Știți cântecul „Camionul magic" de How? întreb.

Eric începe să bată un ritm pe podeaua dubei. Basistul și chitaristul își apucă instrumentele.

Între timp, mașinile de poliție frânează de jur împrejurul [illegible] — și apoi o voce se aude din amplificatoarele lor:

Ieșiți imediat din vehicul și întindeți-vă pe jos!

Le semn trupei să cânte mai departe. Solistul începe, apoi [illegible] alături de el. Ritmul se instaurează instantaneu, aproape [illegible] cum am fi făcut repetiții împreună vreo două luni.

Îi aud pe polițiști bătând în ferestre. Răspundem dând [illegible] mai tare.

Apoi nu-i mai auzim pe polițiști. Asta pentru că am reușit [illegible] duba să plutească la câțiva zeci de metri în văzduh.

Da, m-ați auzit bine.

Muzica a însemnat magie. Muzica a făcut asta. Duba încă [illegible] în aer.

Mă uit prin spate, la vehiculele poliției: unul dintre poli- [illegible] dă cu șapca de pământ, cuprins de frustrare.

A fost aproape. Prea aproape, comentează Byron, vă- [illegible] jumătatea goală a paharului.

La naiba, chiar *a mers*! țip, și-apoi nu mă pot stă- [illegible] — îmi arunc brațele în jurul lui Eric.

Paharul *meu* e foarte, *foarte* plin.

E cu siguranță cea mai grozavă noapte din viața mea, pe [illegible] *Căutați, vii sau morți.*

Capitolul 32

Wisty

CRED CĂ A FOST VORBA și de sărut — nu sunt chiar sigură, dar pe-aproape. Cred că Eric sărută bine. Totuși, nu sunt prea convinsă. Toată seara a fost oarecum în ceață…

Mă trezesc înăuntru la Garfunkel, în dimineața următoare, și-mi trec prin cap două gânduri diferite. Primul: *Am visat că adorm în brațele bateristului, sau chiar s-a întâmplat?* Al doilea: *Mi-a dispărut bățul de tobă!*

E primul lucru după care întind mâna ca să-l ating dimineața. Și nu-i acolo.

O problemă. O mare problemă… Dezastru! Bățul ăla de tobă este bagheta mea magică și e o moștenire de familie.

Toți ceilalți dorm adânc, după noaptea de chef — așa că încep o vânătoare turbată ca să găsesc bagheta pe care mi-a dat-o mama, chiar înainte de a fi despărțită de ea și târâtă la închisoare.

Dorm întotdeauna cu bățul de tobă sub pernă. Sau sub orice altceva mă silesc împrejurările să folosesc drept pernă

Dar nu-i acolo. Și nici sub saltea. Nici în haină. Nici în rucsac. *Nicăieri.*

Bine, nu plânge pentru asta. Gândește-te, Wisteria. Ce-a fost diferit, noaptea trecută, în comparație cu orice altă noapte în care ai dormit la Garfunkel?

Păi, Bionicii au fost aici…

A ta trebuie să fie — bateristul! Avea dreptate Whit în privința lor?

Mă apropii în vârful picioarelor de Byron — care sforăie ca un bivol — îi șterpelesc cu măiestrie supersecretul lui smartphone și-i trimit un SMS lui Eric la numărul pe care mi l-a dat ieri:

unde esti?

El îmi răspunde imediat:

a trbuit s rpt. n-am vrut sa t trezesc
ai betele?
dap
ți p al meu?
am folosit manusi d buc… ptr cazul in care mai frige
nu-i amuzant
scuze
l-ai? da-l inapoi
au vrea tu
l ai FURAT
imprumutat
îl vreau inapoi ACU!
pare rau, n vdm
ce naiba? mi-l aduci

nu t speria. pare rau. n vdm la orasul progresului restaurant 11 am
ok
esti super
ma rog

— tastez eu.

Dar inima mea face tumba, și sunt recunoscătoare că telefoanele mobile nu transmit roșeața din obraji. Sunt super? De când?

Adică, a fost o porcărie din partea lui Eric să-mi ia bățul. Dar e baterist de rock și l-a admirat. Și, pe bune, aproape că aud glasul mamei zicându-mi că a făcut-o doar ca să-mi atragă atenția. Exact la fel cum mi-a spus de ce tocilarul de Ben Campbell mă trăgea de păr în clasa întâi.

Acum *chiar* izbucnesc în plâns. Mi-e atât de dor de mama... Era cea mai bună prietenă a mea. *Este* cea mai bună prietenă a mea.

Capitolul 33

Wisty

M-AM HOTĂRÂSC SĂ NU-L CAUT pe Whit ca să-i spun unde mă duc, chiar dacă probabil că o să mă omoare când mă văd. Dar nu prea am de-ales, pentru că ghici ce-ar spune fratele meu?

A) Poftă bună. Poți să-mi aduci și mie niște cartofi prăjiți?

B) Cam bate vântul pe-acolo. Ai grijă să te închei la haină.

C) Bine, vin cu tine. Fără proteste, Domnișoară Tăciune Aprins!

Mda. Dacă ați ales A sau B, o să vă sugerez politicos să dați înapoi vreo câteva zeci de pagini și să mai citiți o dată.

Am nevoie de clipa mea în care să fiu singură cu Eric. Așa că mă furișez fără zgomot, pregătindu-mă să mă infiltrez în orașul Progresului — orașul-model dement al Noului Ordin, planul pe care au intenția să-l aplice restului Tărâmului

Liber, după ce vor face una cu pământul pe oricine rezistă ideilor lor dezgustătoare.

E nevoie de un pic de deghizare ca să te armonizezi cu decorul (adică: fuste și pulovere pentru fete, fără ruj negru sau cercei prea vizibili; jachete și cravate pentru băieți, și de preferat tunsoare în stilul lui Byron), dar e posibil totuși — și necesar.

Și, din moment ce părul meu n-a crescut încă la loc, este o scuză perfectă ca să încerc o nouă coafură — o tunsoare scurtă, drăguță, de brunetă — din raionul de peruci de la Garfunkel.

Ies tiptil pe ușa din față a magazinului și simt brusc o vibrație sub braț. Mai exact, provine din poșeta albă, deloc în stilul Wisty, îndesată acolo.

Încă un SMS. Deschid telefonul.

Un mesaj text *cu scrisul mamei mele.* Ce naiba...?

E ÎN ORDINE, WISTY. E O ALIATĂ. DU-TE CU EA.

Cu *cine*? Dintr-odată, am o puternică senzație că nu sunt singură. Aud vocea cuiva.

— Ei, ne întâlnim din nou, draga mea!

Smucesc capul către dreapta, și acolo, rezemându-se de caroseria unei dubițe de mult moarte, e micuța doamnă ninja. Cea cu harta care ne-a salvat viața. Și acum, că pot s-o examinez mai îndeaproape, îmi dau seama că e și femeia care aproape că a făcut să fiu arestată într-un restaurant, chiar în prima mea excursie în Orașul Progresului. *Doamna Highsmith!*

– E-n ordine, vorbește pe nas micuța femeie stranie, cu voce ascuțită și tărăgănată. Dă-i drumul și dă un SMS, sau altceva mai faceți voi cu jucărioarele voastre aiurite. Mama ta nu-i prea aproape, dar măcar o să vezi că nu e în pericol.

Tastez repede:

Daca e o aliata, de ce a incercat sa faca sa fim arestati?

Scrisul mamei răspunde:

A INTRAT ÎN PANICĂ — A CREZUT CĂ AI PUTEA SĂ FII SPIOANĂ A NOULUI ORDIN. I-AI VĂZUT ÎNCERCÂND S-O ARESTEZE. DE CE-AR VREA SĂ AJUTE NOUL ORDIN?

K, dar cum stiu ca esti tu?

DE UNDE AR ŞTI ALTCINEVA CĂ BEN CAMPBELL TE TRĂGEA DE CODIŢĂ?

Doamne, mama! — tastez cu lacrimi în ochi.

DU-TE REPEDE CU EA, DRAGA MEA. SĂRUTĂ-L PE WHIT DIN PARTEA NOASTRĂ. TATA ŞI CU MINE NE GÂNDIM LA VOI AMÂNDOI. TOT TIMPUL. VĂ IUBIM ATÂT DE MULT.

Doamna Highsmith se apropie de mine cu o batistă de stofă veche, pe care-o accept, amorțită. Miroase a alunele-vrăjitoarei.

Vezi? Mama ta n-are nimic, spune doamna Highsmith. Acum, te rog să vii acasă la mine — ca să nu se entuziasmeze prea tare gură-cască ăia ai Noului Ordin că au prins *două* vrăjitoare în aceeași zi!

Capitolul 34

Wisty

AȘADAR, CUM CREDEȚI că am ajuns în Orașul Progresului în fix zece minute? Călare pe mături? Un portal? Dacă vă spun, n-o să mă credeți — și asta înseamnă mare lucru având în vedere ce v-am făcut să credeți până acum despre viețile noastre smintite.

Să zicem numai că doamna H. are niște puteri care s-ar putea, doar *s-ar putea*, să rivalizeze cu ale Unicului. Dacă n-aș avea-o pe „mama" să-mi spună că e de partea mea... ar trebui să-mi pun întrebări.

Bine, fiți atenți la asta: apartamentul doamnei H. e un loc înghesuit, slab luminat — perdelele groase sunt trase chiar dacă e o dimineață însorită. Nu există niciun raft, nicio masă sau vreun scaun neocupate. Chiar și capacul pianului este acoperit de romane cartonate, broșate, de agende și de volume vechi. Evident, toate *interzise*. Pereții sunt complet acoperiți cu tablouri — unele înrămate, unele lipite rudimentar cu scotch — ba există chiar și un șevalet cu o pictură a unui

...gon, pe jumătate terminată, de care aproape că mă împiedic. ...u dacă descopăr o potecă pe care să merg după doamna H. ...bucătărie, care miroase a un soi de mâncare de ton puternic ...ndimentată. Trebuie să fie vreo cincizeci de grade înăuntru.

Scuză-mă cât timp termin cu fiertura asta, spune ea, ...ndu-se peste marginea unei oale negre uriașe, care stă pe ...ma plite în mijlocul podelei din bucătărie.

...enormă și arată ca un soi de cisternă de petrol. Ar putea ...un cal mai mic în chestia aia. Poate că a și băgat...

Doamna H. cufundă un polonic în supă ca să guste. Îmi ...ta și mie, dar scutur cu violență din cap.

Oricum, mai are nevoie de niște scoarță de salcie și ...rădăcină de sasafras, comentează ea. Am subestimat cât ...mult o să absoarbă supa asta...

Bine, aduceți-mi aminte: *cum* am ajuns împreună cu o ...itoare bătrână care amestecă poțiuni într-un apartament ...mic până la fierbere, în loc să fiu cu băiatul de la tobe, ...nd de vorbă și mâncând burgeri într-un restaurant șic?

Sa nu crezi că nu știu la ce te gândești, remarcă ea cu ...ture dezaprobatoare. Așa că o să trec la subiect. Uite cum ...treaba: așa cum s-ar putea să fi descoperit, Cel Care Este ...mul e un înfigăreț.

Mă uit la ea cu nedumerire. Înfigăreț? E bine, e rău sau e ...undeva pe la mijloc?

Un înfigăreț e o persoană care vrea să se bage în tre-...ile tuturor celorlalți. Și, ce-i mai rău, vrea să pună capăt ...tor treburilor lor și să facă din toate treaba lui. *Totul.*

Urmează o pauză, când soarbe din fiertură și se strâmbă.

— În fond, este un canal de transmisie pentru cel mai dăunător tip de rău. Vorbesc despre lucruri care fac pe cineva să dorească mai degrabă să-și astupe ochii și urechile decât să le vadă sau să le audă, continuă ea, clipind din ochi și punând polonicul la loc în oală. Și, din nefericire, a descoperit o cale de a obține mai multă putere decât orice alt individ din istoria — sau chiar din preistoria — lumii.

— Așa că ai venit să-mi zici că nu poate fi oprit? întreb. Chestiile obișnuite ale adulților? S-o las baltă? Să-mi vin în fire? Să încetez să mai lupt degeaba?

Chicotește ca pentru sine.

— O să trec peste asta, spune, pentru că — evident — nu mă cunoști. *Încă.* Acum, ești gata să iei notițe?

Își ia polonicul și-l smucește către o latură a încăperii, apoi către cealaltă, împroșcându-mă în cursul mișcării cu picături dezgustătoare din supa ei. Cât ai zice pește, un creion și o bucată de hârtie îmi zboară în mână.

— Nu știam că sunt iar la școală, dar... bine, am spus cu șovăială, ștergându-mi de pe față picăturile de terci gretos.

— Există două necunoscute în toată situația de față care nu pot oferi un mic avantaj. Vrei să încerci să ghicești care sunt?

— Momentul și norocul?

— *Energia pozitivă* și *energia negativă*. Avem nevoie de menținem un surplus din cea dintâi. Și trebuie să-i transmitem banditului ăluia psihopat o doză bună din cealaltă. *Capisci?*

Dau din cap. *Capisci?*

— Acum, nu sunt fan al festivalului ăluia de muzică Stockwood — prea multe trupuri tinere transpirate și prea multe scuturături și fluturări de mâini absurde pentru gustul

meu — dar am auzit noaptea trecută prin rețeaua clandestină că, după cât se pare, ești *foarte* talentată la muzică.

Dau din nou din cap.

Muzica, draga mea, este o forță a schimbării mai puternică decât ai crede.

Nu vreau să te jignesc, doamnă H., dar n-ai *nici cea mai mică* idee cât de puternică este dacă n-ai cântat pe scenă în fața a mii de oameni. *Conectată.*

Mă cutremur doar când mă gândesc la asta. Abia aștept să pun din nou mâna pe o chitară.

De unde știi că n-am cântat?

Chicotește, și-mi dau seama că femeia asta are un trecut despre care o să trebuiască să aflu mai multe, cu siguranță.

Vorbesc despre un gen de putere foarte diferit, Wisty. De aceea e interzisă de către Noul Ordin. Nu te-ai întrebat vreodată de ce nu-i permisă?

Știu de ce. Pentru că e distractivă, iar N.O. este antidistracție.

Doamna H. îmi aruncă o privire care-mi aduce aminte de mama — privirea *Wisty, încetează să glumești când știi că e vorba de ceva serios.*

— Dacă există un lucru pe care trebuie să te învăț, este *să nu subestimezi niciodată puterea a ceea ce creați — tu sau alții.* Muzica, arta, filmul, scrisul, în toate de-aici — își rotește mâna prin apartamentul aglomerat — există o energie imensă. Care înseamnă forță vitală. Foarte important.

Atunci mai bine ascunde-le de ei, o sfătuiesc. Ești prea bună să ții lucrurile astea aici, în Orașul Progresului. Poate le-am putea duce la Garfunkel.

— Nu. Am nevoie de prezența lor. Nu le pot lăsa să plec
O să-i las să mă ia pe mine, înainte să le ia pe ele.

Sunt uluită. Să mori pentru copii, da, dar să mori pentru *artă*? Trebuie să mă gândesc la asta.

Îmi înmânează un dreptunghi de hârtie împăturit.

— Învață-l. Memorează-l. Folosește-l ca să-i ajuți pe alți
Transmite-l mai departe. Tot mai departe!

Îl desfac și văd un portativ muzical desenat rudimentar
cu note. Pare o melodie destul de simplă.

— Ce face?

Dă din cap către o chitară uzată care arată oarecum rat
cită și abandonată în colțul bucătăriei. Nici măcar n-o
văzusem în toată harababura.

— Asta trebuie să descoperi tu. Așa că… treci și descoperă!

Înainte de a-mi da seama, ciupesc chitara și învăț cum
„prind ritmul de blues", așa cum îi spune doamna H. De fapt
e… *uluitor*.

Acum nu mai am nevoie decât să-mi dau seama cum
spulber Noul Ordin, cum să obțin un ordin de restricție
împotriva lui Byron și să-l împac pe Whit. Apoi lumea va fi
pusă înapoi, pe făgașul cuvenit.

Sau mai aproape, oricum.

— Chiar așa, drăguțo! Acum *gustă*, zice bătrâna doamnă
îndesându-mi polonicul în gură.

Capitolul 35

Wisty

UITAȚI-MĂ CĂ-MI ȘTERG saliva de pe bărbie...

În mod normal, aș putea doar să vorbesc despre faptul că am comandat un cheeseburger cu castraveți murați, cartofi prăjiți subțiri și un shake alb-și-negru. Dar astăzi salivez de amor pentru că stau cu Eric, băiatul de la tobe al Bionicilor. Cum e posibil ca țepii de pe obraz la ora unsprezece și jumătate dimineața și cearcănele adânci de sub ochi să-l facă să arate încă *și mai* atrăgător? Dar îl fac. Pur și simplu, sfidează toate legile naturii.

Dau comanda chelneriței ridicol de eficiente care este plătită pentru angajații din localurile N.O.

— Păcat că nu ești la fel de rapidă ca ea, mă ia Eric peste umăr. Oricum, unde naiba ai fost? Am ajuns deja cam pe la a treia ceașcă de cafea!

Îi-a fost dor de mine? decid să spun, în loc de *scuză-mă, am fost ocupată să cânt la chitară în bucătăria unei vrăjitoare bătrâne.*

— De fapt, da, răspunde el.

Coboară privirea către mine, și observ în ochii lui o scân teie de vulnerabilitate.

— Cum se face că arăți atât de înnebunitor de frumoasă Nu se poate să fi avut parte de mai mult somn decât mine

Înnebunitor de frumoasă? Niciodată până acum n-a mai fo Wisteria Allgood descrisă astfel. Nebună, da. Frumoasă...?

E *atât* de drăguț. Și sunt *atât* de puțin obișnuită cu atențiile...

— Trebuie să fie peruca, mormăi și plec privirea.

El se uită încă țintă la mine. O simt. Întinde mâna peste masă... către a mea...

— Ascultă, Wisty, continuă el.

Degetele i se împletesc cu ale mele, iar atingerea rece de metal a inelului său cu emblemă pe pielea mea este îmbăt toare. Mă simt ca și cum șira spinării mi-ar fi fost înlocuit cu o macaroană prea fiartă.

— Îmi pare *foarte* rău, spune.

Ridic ochii către el și dintr-odată văd numai durere în ochi lui. *Bietul de el, ia atât de în serios incidentul cu bățul de toba!*

— Pentru băț? Nu-i nimic...

Sunt întreruptă de zarvă la ușă, și amândoi ne întoarcem să ne uităm.

Oh, omorâți-mă acum! E fratele meu mai mare, cu com plexul lui de salvator!

— *Wisty, e o capcană!* Ieși de-aici! Acum! strigă Whit, în timp ce câțiva indivizi cu înfățișare de vedete rock apar din senin — și încearcă să-l țintuiască de perete.

Dau să sar în picioare, dar Eric mă prinde cu putere de încheietură.

Îmi pare atât de rău, Wisty, șoptește el. N-am avut de ales cu asta.

Ce? Ce *este*? vreau să știu.

Solistul și chitaristul Bionicilor stau acum la intrarea parcului. Și mestecă trabucuri neaprinse.

Nu se poate. Dar mă tem că așa e.

Eric? întreb, și lacrimile încep să mi se reverse din ochi.

Dar mizerabilul de la tobe nu face decât să ridice din umeri și să se uite în altă parte. *Face ceea ce cred eu că face?* Cum a putut să fie atât de minunat acum un minut, iar acum să mă dea pe mâna Noului Ordin?

Mă înșel uneori cu privire la oameni, dar nu m-am înșelat niciodată *atât* de tare. Mă prăbușesc cu fața înainte pe masă, strângându-mă de parcă tocmai am fost înjunghiată în piept.

Ce-am greșit de-am intrat de-a dreptul în capcana asta?

Mă uit la chipul celui de care eram îndrăgostită acum câteva minute. Caut un indiciu, orice semn care să-mi fi scăpat.

Dar tot ceea ce văd este fața lui aproape perfectă, și reacționarea aparent sinceră.

Am fost silit, Wisty. Nu vezi? *Tu ești Unica Posesoare a Darului*

Capitolul 36

Whit

ÎNAINTE SĂ AJUNG LA WISTY ca să încerc s-o ajut să scape, cineva mă lovește cu putere. Tot aerul îmi iese brusc din plămâni, iar genunchii mi se îndoaie. Probabil ca aș cădea în față dacă cei trei n-ar fi atât de ocupați să mă țină fixat de perete. Sunt puternici — poate că arată ca niște puști, dar luptă ca adulții. Profesioniști maturi, poate soldați ai Noului Ordin.

Sper doar ca avertismentul meu să fi fost de-ajuns ca s-o ajut să scape; sper doar că am reușit să le dau peste cap capcana; sper doar…

Uf!

Încă o lovitură zdrobitoare, de data asta drept în mijlocul feței. Stele și culori vii explodează peste tot. Nu poate fi un pumn. A fost prea tare.

Încep să alunec spre podea, dar unul dintre ticăloși mă ține în picioare, iar altul îmi întoarce capul de urechi, silindu-mă să mă uit la ceva.

— Vezi asta, frățioare mai mare? răsună vocea în urechea mea. Nu numai că n-ai reușit s-o salvezi pe sora ta mai mică, dar o să te facem să *privești* ceea ce-o să-i facă Consiliul Umbrelor!

Ochii îmi fug de-a lungul restaurantului, către locul unde Misty e trasă afară din separeu de către Bionici și de către unul dintre soldați.

Și apoi, brusc, Bionicii încep — nu știu cum să descriu — să se transforme, bănuiesc. Devin mai mari și mai în vârstă, parcă cum ar îmbătrâni de la șaptesprezece la treizeci și cinci de ani în intervalul de câteva secunde. E înfricoșător — și rău mai mult decât orice pot eu să exprim în cuvinte.

Acum arată ca niște soldați solizi, fumători de trabuc. Cu excepția în afară de unul dintre Bionici — bateristul, cred — care încă stă în separeu, arătând de parcă tocmai a călcat cu mașina un cățeluș.

Mai repede, idioților! țipă unul dintre bătăușii care vorbește pe mine.

Observ încă trei soldați de comando în costume negre camuflonț, fiecare îndreptând câte o pușcă de calibru mare către sora mea.

Nu! răcnesc. *Lăsați-o în pace! Nu trageți!*

Unul se lasă într-un genunchi și apasă pe trăgaci aproape la unison.

Wisty!

După care timpul parcă încetinește până când abia se mișcă. Privesc cum pe țevi ies explozii de gaz comprimat, fiecare propulsând o mică săgeată cu aspect mortal către sora mea maltratată în mod inuman…

Wisty îmi aruncă o ultimă privire și eu o prind, mă agăț de ea o veșnicie. Mai mult decât orice, nu vreau să moară cu expresia aceea de rușine disperată pe chip.

Nu vreau să moară, punct.

Apoi mintea mi se îndreaptă spre proiectilele iuți. Nu gloanțe. Săgeți. Văd acele malefice, goale pe dinăuntru, din vârful fiecărei siringi cu coadă stufoasă, țintind pieptul surorii mele.

Arată destul de mari ca să doboare un rinocer în goană, cu atât mai mult să adoarmă o adolescentă de patruzeci și cinci de kilograme.

Dacă împing coada primei săgeți doar puțin în direcția asta... și săgeata asta un pic încoace... și pe asta doar atât

Poc...

Poc...

Și *poc!*

Foștii Bionici și soldatul care o ține pe Wisty fac ochii mari când fiecare săgeată își găsește noua țintă... de-a dreptul în gâtul fiecăruia.

Izbesc podeaua.

Buf.

Buf.

Și *BUF.*

— Uhhh! icnește sora mea.

— Ce e, Wisty? Ce s-a-ntâmplat?

Ochii mi se fixează într-ai ei, care s-au făcut mari și un pic sticloși. Apoi buzele îi tremură... și cade cu fața înainte chiar peste atacatorii lipsiți de cunoștință.

O seringă îi iese din spate, cu pistonul apăsat.

Bateristul!

Stă în spatele ei. Are chipul contorsionat și distrus de inovație.

Bun băiat! strigă soldatul care mă ține pe mine. Acum, îi ducem pe condamnații ăștia doi în dubă și să ne luăm recompensele binemeritate!

Capitolul 37

Whit

BRUTELE ASTEA ÎȘI APRIND trabucurile victoriei. Prin derea noastră pentru a ne trimite la moarte seamănă până la urmă cu terminarea unei fripturi la masă? Sau cu câștigarea unui campionat sportiv? Cu siguranță, așa se pare.

Sunt acum țintuit la pământ, luptându-mă să-mi recapăt răsuflarea, când un gând disperat îmi răsare în minte. Dacă nu-i număr pe cei trei tipi de pe podea cu săgeți înfipte în gât sunt șapte soldați care fumează trabucuri. Mai e și bateristul, dar bănuiesc că-i doar un băiat obișnuit. Un trădător oribil, în genul lui Jonathan cel înalt, dar... un băiat.

Mă uit la fiecare dintre trabucurile fumegânde și, unul câte unul, vizualizez tutunul brun răsucit înăuntru. Scârboasa chestie! Urăsc otrava cu nicotină!

Apoi îmi imaginez șapte capsule umplute cu o substanță chimică despre care ne-a vorbit un profesor la ora de chimie. Se numește trinitrotoluen. Poate că ați auzit de ea cu numele mai obișnuit de TNT.

În mintea mea, plasez cu grijă câte o capsulă înăuntrul fiecăruia dintre trabucuri, cam la doi centimetri și jumătate de vârful aprins. Aștept; număr secundele; sper să meargă.

Și apoi, cu o precizie aproape perfectă…

Bum-bum-bum-bum-bum-bum-bum!

Brusc, nu mai am niciun bocanc de luptă pe gât. Mă ridic în picioare și merg poticnindu-mă prin fumul înțepător către sora mea. O arunc pe Wisty peste umăr.

– Ești mândru de tine? îl întreb pe baterist.

Se uită la mine calm și-mi vine să-l pocnesc. Îmi satisfac impulsul smulgându-i din mână bățul de tobă al lui Wisty.

Or să mă omoare, șoptește.

Mă opresc pentru o clipă. De fapt, nu vreau ca tipul să fie omorât. Dar dacă am de-ales între sora mea și o marionetă a F.O., nici nu se pune problema ce să fac.

Zi-i cuiva căruia-i pasă, răspund, apoi ies în fugă din restaurant.

Dar îmi pasă. Uneori, mă simt mizerabil când îmi iau masca unui curaj de oțel, neclintit.

Capitolul 38

Whit

NIMIC NU SE COMPARĂ cu o alergare de cinci kilometri c sora mai mică atârnându-ți pe umăr, ca să-ți limpezeas mintea. N-o să-i mai spun niciodată „Viespea", asta-i sigu Crește repede. Spatele, plămânii, picioarele... mă dor toa atât de tare, încât îmi vine să mă opresc și să vomit.

Aud huruitul îndepărtat al camioanelor și zbieretele m gafoanelor N.O. Vuietul unui elicopter se adaugă în cu combinației — și vine repede spre noi.

Părăsesc drumul și intru în pădure, sperând că arbo vor oferi cât de cât adăpost.

Găsesc o potecă prin desiș, dar merg doar vreo sută d metri până să se bifurce. Cărarea cea mai mare se cont nuă într-o vale secată, iar cea mai mică șerpuiește pe co unui deal.

— În sus sau în jos, Wisty? întreb, fără să mă aștept ca să răspundă.

O sprijin pe sora mea de un copac. Am nevoie s-o pun jos pentru câteva secunde, altfel o să mă prăbușesc grămadă la pământ.

— Sunt furnici peste tot pe copac, o aud șoptind.

— Te-ai trezit!

— Sunt uluit.

Wisty își scutură deja micile insecte negre de pe braț.

— Da, pot chiar să-ți răspund la întrebare...

— Adică pe ce drum ar trebui s-o luăm?

Dar a să piardă o clipă, începe să murmure o poezie:

Două cărări pornesc în galbena pădure,
Și-mi pare rău că numai una pot să iau
Și, singur călător, am stat eu multe ore
Și m-am uitat pe una, cât ochii mei zăreau...

O să tot spun, cu un oftat din greu,
Veacuri și veacuri din această dată:
Două cărări pornesc într-o pădure, iară eu
Am luat-o pe aceea mai puțin umblată,
Și asta a schimbat a mea viață toată.[1]

— Tu ai scris asta? întreb, șocat.

— De fapt, Bertrand Snow, recunoaște Wisty.

— Îi bine, probabil că ești pe cale să câștigi bătălia cu demonii, dacă-ți aduci aminte totul de la ora de literatură.

O arunc încă o dată pe umărul dureros, și chiar atunci aud un vehicul frânând pe drum. Brusc, pădurea din

[1] Fragment din poezia *Drumul neales* de Robert Frost.

spatele nostru prinde viață cu un tropăit de bocanci grei, cu strigăte de oameni... și cu lătrături furioase de câini.

— Poate că or să ia poteca greșită, gâfâi, și reflectez că poate ar fi trebuit s-o alegem pe cea care cobora panta.

Drumul ăsta a fost până acum sută la sută *la deal*.

— Ăăă, nu cred că or s-o ia pe cealaltă potecă, Whit.

— De ce nu?

Întinde gâtul în spatele meu.

— Păi, pentru că îi văd deja — și *ei ne pot vedea pe noi*!

Capitolul 39

Whit

L-AUR ÎN ȘOAPTĂ și mă întorc să evaluez situația. Bineînțeles, doi soldați și trei ciobănești germani imenși au ajuns în spatele ultimei creste a dealului și atacă poteca spre noi.

— Numai că, stai — am zis doi soldați și trei ciobănești germani? Pentru că de fapt e un singur soldat și patru ciobănești germani — sau, stai, *toți* sunt ciobănești germani...

— Ai *văzut* asta? întreabă Wisty. Se transformă în câini! Niște câini foarte *rapizi*.

— Grozav, răspund eu și mă opresc din alergat.

— *De ce te oprești?* țipă Wisty.

— N-are niciun rost. Nu pot întrece o haită de câini mari cu tine în spinare. E fizică pură. Ar trebui să fiu cal.

— Păi, eu m-am mai transformat într-un rozător și cunoc. Poate că tu te poți preschimba într-un cal. Țintește-te, frățioare. N-avem prea multe alternative în momentul ăsta.

— Nu cunosc nicio vrajă pentru cai...

— Uită-te în jurnal și roagă-te să ai recepție bună astăzi!

Întorc furios paginile, și nimic legat de un cal nu-mi atrage privirea. E prima oară în viața mea când chiar mi-aș dori să mă uit într-un *index*.

Nu există niciun index, desigur, dar dau peste ceva chiar și mai bun:

Tigru! Tigru! Foc și pară
În păduri de nopți de vară,
Ce mâini și ochi din veșnicie
Îți dau grozava simetrie?

În care cer, în ce genune
Ars-au ochii tăi tăciune?
Pe ce aripi năzuiește?
Și ce mână-l stăpânește?[1]

După ce recit poezia asta stranie, următorul lucru pe care-l știu este că stau în patru labe, acoperit de o blană cu negru, portocaliu și alb, cu hainele plesnite, căzute și atârnând în zdrențe.

Așa că mă întorc să-i pun lui Wisty întrebarea evidentă.

— *Grrrrr?*

— Întrebi dacă un tigru poate să bată la fund o haita de câini, așa-i? întreabă Wisty. Cred că da. Dar hai să nu facem experimente dacă nu-i neapărată nevoie, în special cu mine în spinarea ta. Da, tigrule, *dă-i drumul*!

[1] Fragment din poezia *Tigrul* de William Blake.

apoi îmi înfige călcâiele în coaste. Mârâi scurt și por-
în sus pe deal — *ca tigru*. Nu-i grozavă magia?

Cainii urlă furioși în urma noastră, apoi se aude un alt
mot — un alt fel de urlet? Mă uit înapoi peste umărul
at și văd că urmăritorii noștri se transformă acum în
grizzly de fapt, în timp ce continuă să ne urmărească.

Cine sunt indivizii ăștia? Și de unde-și iau magia?

Răspunsul, din nefericire, se dezvăluie mult prea repede.

Ajungem în luminișul de pe culmea dealului și suntem
luați de un bărbat înalt, chel, într-un costum impecabil,
într-tru-închis. Stă acolo de parcă ne-ar fi așteptat de-o viață
întreagă.

Capitolul 40

Whit

FAC STÂNGA-MPREJUR imediat. Prefer să înfrunt o ceată de urși care atacă decât pe Cel Care Este Unicul. La naiba, aș prefera să înfrunt un lac plin cu piranha, o întreagă turmă de tiranozauri cuprinși de streche, o divizie de infanterie mecanizată… și lista ar putea continua la nesfârșit.

Dar chiar în timp ne întoarcem, copacii din pădure îi întrețes ramurile cu frunze îngălbenite și trunchiurile, închizând poteca de parcă n-ar fi fost niciodată acolo. Nu-i nicio cale de trecere, nicio cale de scăpare.

Pământul se curbează și ne azvârle cu spatele către mijlocul poienii. Wisty se rostogolește de pe spinarea mea și aterizează pe jos cu un scâncet.

Ea este încă prea amețită din cauza drogurilor ca să stea în picioare, dar Unicul nu-i dă nicio șansă — trei rădăcini ies din pământ și o înfășoară într-o împletitură letală de lujere de lemn.

Whit! țipă ea. M-a prins în capcană! Nu pot să mă mișc!

Nimic nu-i mai rău decât să auzi pe cineva pe care-l iubești strigându-ți numele cu disperare. Mânia clocotește în sângele meu. Mă întorc și atac. Două sute de kilograme de tigru siberian furios gata să-i frângă ca pe o scobitoare gâtul subțire, capul chel, gata să-și înfigă colții ascuțiți în indiferent ce parte a lui poate ajunge mai întâi.

Din nefericire, Cel Care Este Unicul are alte idei. Brusc, vântul izbește atât de aprig încât trebuie să închid ochii. Și e ca și cum aș fi un tigru împăiat, slab ca un trofeu de carnaval — și cineva a pornit un gigantic aparat de suflat frunze. Sunt aruncat prin aer și nu pot deosebi ce e sus de ce e jos. Pământul și țărâna mă bombardează, mă înțeapă, mă taie prin și prin blana deasă, apoi — stai! — vântul s-a oprit brusc.

Pentru o fracțiune de secundă văd cerul.

Apoi — o, nu! — văd pământul! Disting silueta lui Wisty *de departe dedesubt*, țintuită pe vârful dealului, acolo jos, ca un soi de sacrificiu uman. Trebuie să fiu la vreo trei sute metri deasupra ei.

Aud hohote de râs. Râsul *lui*... răsunând în sus ca și cum întreaga pădure își bate joc de noi.

Și apoi nu mai sunt tigru.

Sunt doar *eu*, în hainele mele rupte.

Căzând.

Neajutorat.

El mi-a luat puterea, magia, probabil viața.

CARTEA A DOUA

CEVA RĂU ÎN ZIUA ASTA VINE

Capitolul 41

— ÎN LOC, rostește bărbatul solemn, rezervat, din spatele biroului greu de metal.

Byron Swain dă din cap nervos și se așază pe canapeaua [illegible], în timp ce bărbatul termină niște hârtii cu înfățișare [illegible].

— Ți-a luat ceva timp să ajungi aici, continuă adultul [illegible], lăsând din mână creionul cu urme de dinți pe el.

— A trebuit să respect toate protocoalele...

— *Nu vreau scuze!* strigă bărbatul, împroșcând salivă către Byron pe deasupra biroului de metal. Copiii Unicilor nu [illegible] scuze!

Înfață din nou creionul ros ca și cum ar fi gata fie să-l [illegible] în două, fie să i-l arunce lui Byron în față.

Byron se cufundă umil în canapea, dorindu-și să poată [illegible] aluneca printre perne ca niște mărunțiș căzut din întâmplare din buzunar.

— *Și o să stai drept în prezența mea! Cine te crezi, Byron*

— Îmi pare rău, tată.

— Și *încetează* să-mi mai spui așa! Sunt *Unicul Care Înr gistrează Veniturile Interne.*

— Da, domnule, scuzați-mă, domnule, spune Byron, adu cându-și aminte cum cei din Tărâmul Liber îl numesc p tatăl lui „Unicul Care Numără Fasolea" și însemnându-și în minte să nu pomenească de asta. Eu doar…

— *Scuze!* Potrivit ordinului Noului Ordin și la cererea specială a Unicului, o să-mi prezinți acum un raport complet

Byron simte o durere ușoară crescându-i ca un cancer în piept. Nu e bucuros că-i spionează pe cei din Tărâmul Liber dar ce altă alegere are? Wisty continuă să-l respingă. El nu înseamnă nimic pentru ea. De fapt, pentru niciunul dintre ei. Și se află sub ordinele directe ale tatălui său.

Byron ia poziția de drepți și, tremurând ușor, începe să spună totul.

Capitolul 42

Wisty

CREDEȚI-MĂ, NU ȘTIȚI ce înseamnă durerea până când nu aflați cum este să vă treziți după ce-ați fost înțepați cu o seringată tranchilizantă a Noului Ordin. Sau după trei. Sau cincisprezece…

Mă dor ochii, ca și cum ar fi fost fixați pe arcuri de metal ruginite. Tâmplele îmi zvâcnesc de parcă cineva tocmai a bătut în cuie o potcoavă încinsă până la roșu pe interiorul meu. Iar ceafa îmi pulsează ca și cum cineva încearcă s-o umfle cu o pompă de bicicletă.

Cât despre gură — îmi simt limba ca pe un limax care s-a aflat jumătate de drum prin deșertul ecuatorial și a murit, în timp ce gâtul tocmai a fost traseul de paradă al unei trupe de crabi în cochilii de melci.

Și stomacul… clipocește de parc-aș fi într-o mașină fără amortizoare, condusă de un individ beat, hotărât s-o ia pe scurtătură printr-un depozit de cherestea. Expresia „rău de mașină" nu descrie câtuși de puțin senzația.

— Hei, Wist, cum te mai simți? întreabă Whit.

Clipesc și răspund cu un croncănit:

— Ce-i cu tot zgomotul și hurducăturile astea?

Tot nu reușesc să deschid ochii așa cum trebuie ca să văd unde sunt.

— Avem parte de încă o cursă cu o dubă a Noului Ordin, răspunde el, ajutându-mă să mă ridic în capul oaselor.

— Apă? întreb răgușită.

Whit clatină din cap.

— Destul de ciudat, nu ne-au dat duba cu minibar, spune și se apleacă spre scaunul din față. Oriunde, aici pe dreapta ar fi bine, strigă el printre gratii, ca și cum am fi mers cu un taxi la un matineu de duminică.

Încearcă să mă înveselească, bănuiesc.

Bătăușul cu pușca — și ce știți voi, chiar *are* o pușcă trântește geamul despărțitor antiglonț.

— Simpatic tip, comentează Whit. Poate un pic cam prea iritabil.

În momentul ăsta, mă înghite un val de panică. Nu știu dacă mai pot trece printr-o detenție — foamea nesfârșită, setea sfâșietoare, deznădejdea care strivește sufletul...

Whit simte că mi se face frică.

— O s-o scoatem noi la capăt, zice el. N-am fi aici, astăzi, dacă n-am fi niște supraviețuitori și dacă n-am fi buni la evadări din închisoare, așa-i?

Știu că încearcă să fie drăguț, dar ce idioțenie! Aș țipa la el de nu m-ar durea capul atât de rău!

N-am fi aici astăzi dacă nu mi-ar fi căzut cu tronc...

Eric. Nici măcar nu pot pronunța numele. Numai gândul la ceea trădare tristă, jalnică, îngrozitoare, e încă un pumnal în măruntaiele mele.

— Uite, zice Whit, arătând spre fereastra din spatele dubei. Uneori de data asta ne-au lăsat priveliștea. Vrei să examinezi puțin decorul Lumii de Sus?

Ridic din umeri, cu indiferență. Încă îl văd în minte pe Eric, așa că nu-mi doresc decât să stau strânsă covrig și să plâng tot timpul baltă.

Apoi o văd cu ochii minții pe doamna Highsmith. Și-mi vine o amintire de muzică. *Energie pozitivă*... ritmul de blues. Așa că îl las pe Whit să mă ajute să mă ridic.

Abia acum văd ce se petrece.

Gonim pe o autostradă goală, cu șase benzi, având înșirate pe ambele părți, la fiecare o sută cincizeci de metri sau cam așa ceva, panourile alea ale Noului Ordin — unele de-a dreptul uriașe. E destul de greu să-ți păstrezi o dispoziție pozitivă când privești tot rahatul ăsta patetic — Splendida Chelime țopăind cu birocrații de prim-rang, dezvelind plăci cu numele schimbate ale orașelor de pe Tărâmul Liber: CETATEA UNICULUI, POGOANELE NOULUI ORDIN, TÂRGUL VICTORIEI, NOILE NATELE NOI MOȘII. Nu-i de mirare că fasolarii au ochii atât de sticloși și arată atât de rătăciți, douăzeci și patru de ore pe zi, șapte zile pe săptămână.

Sunt gata să mă prăbușesc din nou pe podea, când monotonia e întreruptă de un mesaj gigantic, purtând înfiorătorul ton de un roșu aprins al Noului Ordin:

ÎNTRERUPEM ACEST PROGRAM PENTRU UN ANUNȚ FOARTE IMPORTANT.

CRIMINALII DE CLASA ÎNTÂI ELIZA ȘI BENJAMIN ALLGOOD SUNT ARESTAȚI.

RĂMÂNEȚI PE RECEPȚIE PENTRU AMĂNUNTELE PRIVIND EVENIMENTUL EXECUȚIEI.

ACEASTA ESTE ÎNCĂ O ZI MĂREAȚĂ.

Și acolo, în mijlocul ecranelor, apar părinții mei — în salopete portocalii de închisoare, cu căluș în gură și cătușe

Genunchii mi se înmoaie și cad pe podeaua mașinii.

Capitolul 43

Whit

În TIMP CE WISTY SE PRĂBUȘEȘTE din nou, suspinând lipita de cracul pantalonilor mei, eu stau cu fața turtită de geam, așteptând amănuntele *evenimentului execuției*. De fapt, nu vreau s-o fac, dar trebuie să știu. Cât timp mai avem? Ca să ne găsim părinții, să ne planificăm evadarea?

Acum suntem între panouri, iar traficul încetinește. Bat cu pumnul în spatele dubei, cuprins de frustrare. Sunt pe cale să mă ghemuiesc pe jos lângă Wisty, dar mă trezesc trădus brutal la viață de o rafală de...

Celia.

Mirosul ei, n-am nici cea mai mică îndoială. Parfumul pe care-l purta în ziua aceea când a dispărut prima oară. E ca și cum ar fi chiar aici, lângă mine, ca și cum n-ar fi plecat niciodată.

N-am auzit niciodată de un portal într-un vehicul în mișcare al Noului Ordin. Ar putea fi oare posibil? Încep

să bat în podea, în pereți, apoi în ușile din spate ale dube strigându-i numele.

— Whit, *încetează.*

Wisty se uită la mine cu ochii roșii, osteniți.

— Celia e moartă. Ai pierdut-o. Părinții noștri sunt pro gramați pentru execuție! De ce...?

Dar eu bat din nou în geam. Îi văd părul. Unduindu-s deasupra următorului panou, la vreo sută de metri distanță fluturându-i peste față.

Whit, vorbește Celia. Vocea îi sună înăbușit, ca și cum ar ieși dintr-un difuzor de afară. *Totul e bine. Faci ceea ce trebuie Nu renunța.*

Mă arunc cu tot corpul în ușă.

— Scoate-ne de-aici, Celia!

Știu, sau cel puțin *cred*, că e o nebunie. Cum poate ea să fie o proiecție pe un panou? Dar e atât de reală... Și-i simt mirosul

Mă asculți măcar, Whitford Allgood? Am spus că faci ceea ce trebuie.

Nici măcar nu-mi pasă că vocea ei pare iritată. O iubesc Îmi aduce aminte de vremea când începea să-mi vorbească despre testul la chimie, pe holul școlii, iar eu nu făceam altceva decât să o sărut în mijlocul frazei. *Mă asculți măcar, Whitford Allgood?* spunea ea, iar eu simțeam o căldură intensă în tot corpul.

O ascult acum? De fapt, da. Sunetul glasului său e un drog din care nu pot avea îndeajuns.

Duba se apropie de panou. Fața mea nu poate să fie mai strâns lipită de geam, corpul mai turtit de ușă. Trecem

chiar pe lângă imaginea ei și-i simt practic arsura răsuflării pe obraz.

Trebuie să te predai, continuă ea. *Sunteți pe drum spre Inelul chiar acum. E singura cale. Dacă vrei să fim din nou împreună, e singura cale.*

– Din nou împreună? întreb.

– Din nou împreună, repetă ea în timp ce trecem mai departe.

Apoi dispare. Și sunt încă năucit de imaginea Celiei, care dansează în fața ochilor mei până când intrăm printr-o poartă foarte înaltă, marcată cu inscripția EDIFICIUL EDIFICIILOR.

Capitolul 44

Wisty

WHIT ȘI CU MINE AVEM ELECTROZI peste tot pe brai dar cel puțin suntem încă tânțoși și stăm în fotolii de piele cu spătar înalt, atât de confortabile încât parcă am înota în uni Și fiecare dintre noi are câte un pahar cu apă alături. Condi țiile de aici, din Edificiul Edificiilor, care este practic, pentru Unicul, căminul și peștera de lilieci, sunt de cinci stele. Aici ne-au adus bărbații foarte morocănoși din dubă.

Poate că m-aș putea obișnui cu așa ceva?

Whit și cu mine eram amândoi făcuți ghem în spatele dubei când am fost scoși brusc și escortați în E.E. Așa că asta a început ca una dintre cele mai patetice parade spre captivitate de până acum.

La drept vorbind, chiar i-am privit în ochi pe unii dintre cetățenii care se uitau la noi în timp ce ne târam prin holul de marmură, luxos decorat. Poate că m-am molipsit de un complex de aroganță a salvatorului, dar am crezut că văd o

[illegible] înțeie de... respect, poate chiar de admirație sau cel puțin [illegible] vagă speranță, adânc îngropată în ochii sticloși ai unora [illegible] între fasolari. Chestie care m-a ajutat, oricum, să-mi reintru [illegible] în formă.

Cu cât mă uit mai mult la anchetator în clipa asta, cu atât [illegible] mai mult cred că o văd și la el. Respect reticent? Îl ascunde [illegible] destul de bine, totuși. E cu siguranță politicos, dar anost până în punctul în care devine înspăimântător.

Întrebările au fost și ele destul de anoste până acum — [illegible] cum ar fi numele, adresa și numărul actului de identitate [illegible] din N.O. *Ca și cum* am avea o adresă sau acte de identitate [illegible] de la N.O.!

Apoi ne aruncă întrebarea asta, de-a dreptul extraordinară.

— A avut vreunul dintre voi copii în ultimele luni? întreabă, lipsit de expresie.

Ne uităm amândoi la el, nedumeriți.

— Acum, că vă avem și pe voi, și pe părinții voștri în celulele condamnaților la moarte, e nevoie să fim siguri că nu [illegible] și alți membri în viață ai clanului Allgood. Vă rog, răspundeți, pentru ca poligraful să poată înregistra un rezultat.

— Nu, reușim amândoi să spunem.

— Excelent, comentează el, urmărind banda imprimată [illegible] care iese din detectorul de minciuni.

— Iau un zece plus pentru că nu sunt o adolescentă [illegible] încurcinată nemăritată? întreb. Uau! Poate că-mi place totuși [illegible] Noul Ordin, până la urmă.

Mă ignoră complet.

— Acum, haideți să trecem la o treabă foarte importantă. Pe o scară de la unu la cinci, cu cinci însemnând cel mai mult, cum ați caracteriza eficacitatea instrucțiunilor date de părinții voștri privind utilizarea... abilităților voastre?

— Despre ce vorbești? întreb răstit. Așa cum ai spus și *tu* să *trecem la treabă*. Spune-ne când urmează să fie executați părinții noștri! Sunt închiși aici?

— Domnișoară Allgood, răspunde el.

Domnișoară Allgood? Niciodată în viață...

— Mă tem că eu sunt singurul căruia i se permite să pună întrebări aici.

— Știre-fulger, domnule. Nu sunt prea bună la respectarea regulilor!

Whit mă înghiontește ca și cum mi-ar face semn că ar trebui să mă domolesc. De când a devenit din nou Băiatul de Aur? Suntem conducători ai Rezistenței, nu?

Anchetatorul își drege glasul.

— *Știm* că părinții voștri v-au instruit. Și mai *știm* că v-au comunicat anumite, ăăă, informații extrem de delicate și/sau instrumente care au de-a face cu forțele energetice dovedite științific pe care le posedați amândoi în virtutea înzestrărilor voastre genetice.

— Vorbești despre *magie*? întreb.

Whit se încruntă.

Băiatul de Aur cel *mut*.

Domnul Anchetator arată extrem de alarmat.

— Ssst! Crede-mă, *nu* folosi termenul ăsta în clădire — sau oriunde în altă parte! Trăiești foarte periculos!

O invitație perfectă pentru mine ca să-mi ies din sărite. În acest moment, încep practic să cânt:

- Magie, magie, magie, *magie, ma...*

Cel Rezervat explodează în sfârșit. Sare în picioare și ne apucă de gulere — al bluzei mele cu o mână și, surprinzător, al cămășii fratelui meu, Băiatul de Aur cel mut, cu cealaltă.

— Mă *îmbolnăvești*! aproape că scuipă el. Se uită la Whit. Ce cu tot potențialul tău, și uite ce faci! Nimic! Stai aici ca un manechin! Și soră-ta dinamicompetentă de-aici — păi, are o putere atât de uluitoare, atât de devastatoare, atât de...

Se aude un zgomot strident când zăvorul automat de la ușa camerei se deschide.

— Ah, exclamă anchetatorul nostru, brusc mai alb decât un ou murat. Am vorbit prea mult, nu-i așa? șoptește ca pentru sine. Oh! reușește să chițăie când cineva pășește încet în cameră în spatele nostru și temperatura scade cu, poate, zece grade.

Și uite-așa, pur și simplu, anchetatorul se transformă într-un arbore-de-cauciuc de mărime medie, într-un vas unic de teracotă. Cineva tocmai l-a transformat în planta de apartament prin excelență.

Și am o puternică bănuială cine.

Capitolul 45

Wisty

ÎNTR-O CLIPĂ, PARE CĂ CINEVA ar fi mărit de patru ori forța gravitațională în locul ăsta, iar energia se scurge din mine. Nici măcar nu mai pot să stau dreaptă. Individul are niște ochi electrizanți, *technicolor* — n-ați mai văzut niciodată ceva asemănător. Ar fi minunați, ca ai unui *model*, dacă n-ar fi atât de diabolici. Așa cum stau lucrurile, sunt ca un declanșator instantaneu de vomă. Sunt dezgustători. Dar Whit îmi este încremenit în starea lui straniu de impasibilă.

Cel Care Este Unicul pășește în jurul mesei, împingând cu un picior, într-un colț al camerei, ghiveciul în care se află fostul nostru anchetator.

— O să aibă nevoie să fie udat, vorbește el fără să se adreseze nimănui în mod special, și apoi zâmbește microscopic. Sau *nu*.

Unicul flutură mâna către capătul îndepărtat al camerei și transformă ceea ce până atunci fusese un perete alb, fără

un fio trăsătură distinctivă, în ferestre înalte de la tavan până la podea. Poate transforma un om într-o plantă. Poate să zboare. Poate să vaporizeze copii... Bănuiesc atunci că transformarea unui perete în ferestre cu vedere panoramică, de la etajul nouăzeci, trebuie să fie ca o plimbare prin parc.

– Acum, continuă el, cu ochii deveniți pentru o clipă roșii, apoi schimbându-se într-un albastru carismatic — o nuanță pe care-o puteți distinge pe unele fețe retușate din reclamele din reviste (asta, dacă faci reclame în reviste pentru Omul Absolut!)... Veniți! ne invită, ca și cum am fi vechi prieteni, și face un gest către ferestre. Aruncați o privire.

Ăăă, spune Whit, suntem oarecum prinși...

Dar toate cablurile poligrafului au dispărut, ca și cum ar fi fost plăsmuiri deosebit de neverosimile ale imaginației noastre.

Unicul ne face semn, cu amabilitate.

Cred că o să vă placă asta, adaugă el.

Acum tremur. Unicului nu pare să-i „placă" nimic, în afară de tortură și de moarte. *Ce ascunde în mânecă? Și ce se petrece cu fratele meu, de fapt?*

Whit se ridică de pe scaun și se îndreaptă spre Unicul ca un copil ascultător.

E-n ordine, Wisty, vino-ncoace!

Nu vreo informație pe care eu n-o am? Ultima oară când l-am auzit folosind mai mult de câteva cuvinte, se izbea furios de pereții dubei.

Dar nu vreau să rămân aici singură.

Pentru că tot n-am altceva mai bun de făcut, spun nerăbdătoare, bine. Să aruncăm o privire.

— De ce obrăznicia? întreabă Unicul. Știi că *nu* am intenți să vă omor.

Își pune brațele lungi, înfiorătoare, în jurul umerilor noș și ne conduce către ferestre. Ciudat, atingerea lui pare foa caldă, chiar puțin liniștitoare.

— Vreți să vă uitați la asta? întreabă el aproape visăto Vedeți cum cerul și munții par să se unească acolo? Aproa că par să fie *unul și același lucru.*

Privim în zare, peste oraș, peste strada cețoasă și lumini clădirilor care licăresc prin crepuscul. Norii de la orizon sunt de un violet sinistru, care se unește cumva cu munț fără zăpadă de dincolo de vale.

— Ai vreo idee de cât de multă muncă a fost nevoie ca fac această seară perfectă?

Încep din nou să tremur. E ca o pisică jucându-se cu nis șoareci. Tocmai a spus că n-o să ne omoare, dar e totuși p cale s-o facă? În orice caz, o să ne lovească serios.

— Pariez că vă întrebați ce vreau să spun cu asta, con tinuă el. O zonă teribilă de înaltă presiune traversa câmpi din nord și ar fi adus în noaptea asta ploi torențiale. Poat chiar furtuni cu grindină…

Ne uităm la el fără expresie.

— Așa că am *oprit-o*!

Acum pricep, iar ceea ce a făcut este de fapt de-a dreptul șocant.

Ridică brațele ca să arate către un nor de la orizont și, c cel mai nonșalant dintre gesturi, *îl dirijează pe deasupra or șului.* După care face un gest de rotație cu cealaltă mână, ia

norul se învârtește. Călăuzește spre noi un alt nor masiv, și altul, și altul... În curând, un enorm vârtej rotitor, brăzdat de fulgere, se învârtește pe deasupra întregului oraș.

În timp ce se învolburează și se întețește, vântul începe să facă geamurile să zăngănească. Urechile îmi pocnesc în clipa când presiunea din cameră scade brusc. Plănuiește să ne lase să fim absorbiți de nucleul negru al vârtejului? Acesta este planul serii? Ploaia izbește perdelele de culoarea fierului. Clădirea geme pe fundație. O să aspire întregul oraș de pe fața pământului?

Apoi însă pocnește din degete, iar furtuna se mișcă înapoi. Pânza se învârtește invers și se domolește, iar norii se retrag în locul lor inițial de pe cer.

— Acum încearcă tu, Wisteria, propune el.

Capitolul 46

Wisty

— *POFTIM?*

Sunt prinsă pe picior greșit — complet uluită. După car totul devine și mai straniu. Pe neașteptate, e ca și cum aș fi din nou la lecțiile de pian, iar el e domnul John Masterson profesorul meu dulce ca o bomboană, încurajându-mă să cred în mine. *Ce* spune?

— Ai mai mult decât destulă putere ca s-o faci. Spun doar energiei ce-ar trebui să facă, și las-o să iasă. Ai văzut ce-am făcut eu. Dă-i puterii tale aceeași imagine, iar dup-aia dă-i drumul. Am toată încrederea în tine și în minunatul tău Dar!

Și-a ieșit din minți. Transformarea oamenilor în animale este, recunosc, destul de tare, dar e, cum s-ar zice, *ceva finit* Inteligibil. Nu pot cuprinde însă cu mintea cerul, vântul norii, uraganele — asta-i pe scară mare.

— Nu pot face așa ceva, șoptesc.

— *Acum*, Wisteria, rostește el, cu un aer amenințător trecurându-i-se în vocea până acum mângâietoare.

Închid ochii și încerc să-mi aduc aminte exact cum au dergat norii pe deasupra orașului, cum s-au contopit și au început să se învârtească la fel ca o toaletă cu susul în jos, plină de cerneală, trasă pe cer cu luminile orașului sclipind dedesubt și aproape dispărând, în timp ce ploaia biciuia pământul. Las melodia cântecului doamnei Highsmith să funcționeze ca o coloană sonoră, în timp ce-mi imaginez totul cântând în fața mea... *Chiar pot să fac așa ceva? Mai important, vreau s-o fac? Cum pot să trăiesc și să rămân aceeași persoană, cu atât de multă putere?*

Și imediat îmi simt inima tresărind înăuntrul meu. Întreaga mea *ființă* tresare.

— *Idioato!* țipă el.

Deschid ochii. Norii sunt exact în același loc. Singurul amănunt care s-a schimbat este că orașul s-a întunecat complet; chiar și luminile din cameră au fost stinse. Suntem cufundați în umbra serii.

— Ai stins luminile, Wisty. *Toate* luminile, șoptește Whit.

Capitolul 47

Wisty

UNICUL A DEPĂȘIT PRAGUL șoaptei politicoase.

— Ai închis curentul electric în oraș! strigă el. Pornește-l din nou, *imediat*!

Încerc, dar nu știu cum am făcut-o de prima oară, cu atât mai puțin cum să inversez efectul. *Să murmur cântecul doamnei Highsmith de la coadă la cap?* Nu pot. Intru în panică.

— *Copil* haotic! exclamă el. Chiar nu ai nicio fărâmă de control, nu? Acum Unicul Care Administrează Rețeaua Energetică și lingăii lui incompetenți or să petreacă ore întregi chinuindu-se să repare ce-ai făcut tu cu atâta ușurință!

Încerc cu disperare să mă gândesc la o poezie despre apariția luminii. Trebuie *să fie vreuna! De ce mintea mi se transformă într-o mocirlă când sunt în preajma Unicului?*

El face o pauză, atunci când i se strecoară în minte un gând profund neplăcut.

— Ai cea mai mică idee de câtă putere e nevoie ca să faci [illegible] ce tocmai ai făcut tu? Sau aplicațiile la care ar putea fi folosită o asemenea calitate? Îți dai seama?

Îmi prinde capul între mâinile lui cu degete lungi. Nu mai o atingere caldă. Pielea îi e atât de rece, încât ustură. Îmi provoacă durere acum. Intensă.

— E timpul pentru un examen-fulger, draga mea Wisty, pune el amenințător. Îți aduci aminte ceva, oricât de puțin, de la ora de biologie? Dar de la fizică? Cumva de la chimie?

Mâinile lui îmi apasă cu putere tâmplele.

Trebuie... să fi... sărit... peste astea, reușesc să rostesc mugâ[illegible]nat printre dinții încleștați.

E o durere cum n-am mai simțit până acum.

Ah, ar fi trebuit să mă aștept la asta din partea unei [illegible]nlangioaice. Ce păcat că știi atât de *puțin*, îmi aruncă [illegible] despre Darurile tale. Despre felul în care funcționarea [illegible]nții umane, și deci și a corpului, e controlată de impulsuri [illegible]lectrice. Electricitate, într-un anumit sens.

Raceala Unicului extinde tentacule invizibile *înăuntrul* [illegible]au. Gheața mi se răspândește de-a lungul șirei spinării.

— Și... de ce... ar trebui... să-mi pese...?

— Tu! *Copil! Neghiob!* răcnește, scuturându-mi capul, [illegible]a tic strivindu-mi craniul. N-ai niciun respect pentru ceea [illegible] ți s-a dat!

Încerc să izbucnesc în flăcări, dar îmi dau seama că nu pot. El *secătuiește* în întregime magia din mine. Toată căldura [illegible]e scurge din trup. Ca și cum aș muri. De fapt, mă ucide chiar în clipa asta, nu-i așa?

Picioarele îmi cedează și printre buze îmi scapă un scâncet. Whit iese brusc din transă și se întoarce neliniștit, vrând să mă ajute, dar Unicul mă lasă să cad și-l respinge cu un cot. Simpla atingere a Unicului îl face pe Whit să se rostogolească cu spatele pe podea și să se izbească de peretele opus, de parc-ar fi o păpușă de cârpă.

— Toată puterea asta din voi, spune Cel Care Este Unicul cu ochii aruncând din nou fulgere de răutate pură, doar pentru a controla mintea! Mințile tuturor. *Întreaga lume* la degetul vostru mic!

Brusc, răceala încetează, iar el se dă înapoi cu un zâmbet melancolic.

— Sincer, nu știu dacă să fiu impresionat sau deprimat

Capitolul 48

Whit

AM FOST LOVIT DESTUL DE TARE în timpul câtorva minute ale N.O., dar acum mă simt ca și cum aș fi fost călcat de un camion în plină viteză. Wisty e pe podea, arătând lovită, apoi face un efort să se ridice. N-are nimic, slavă Domnului, dar după cât se pare e prea uimită de pretențiile absurde ale Unicului ca să mai spună ceva.

Asta e șansa *mea*... Singura șansă de-a afla despre ce vorbea Celia. Aș dori doar să fi avut timp să-mi dau seama cum să abordez prima oară subiectul cu Unicul.

Ăăă, scuză-mă? Folosesc peretele ca să-mi ajut corpul să nu se clatine, în timp ce mă adun de pe jos. Am o întrebare. Scuză-mă?

Wisty și Unicul se holbează amândoi la mine de parcă tocmai m-aș fi ridicat din mormânt.

— Trebuie să te întreb despre Celia Millet...

Să-i aud numele rostit cu voce tare, aici, în Edificiul Edificiilor, pare atât de... *arhaic*! Din alt timp și din alt loc. Atât

de inaccesibil, în ciuda a cât de aproape păruse doar acum câteva ore…

— Celia Millet?

Ridică din sprâncene. Îi știe numele. Dar se preface că nu

— Nu e posibil să urmăresc toți copiii dăunători pe care a trebuit să-i trecem prin sistemul nostru de reeducare. Mă tem că nu te pot ajuta. Era o — zâmbește condescendent – prietenă *specială*?

— Știi precis cine e. Ea mi-a spus să vin aici. Să ne predăm — de dragul părinților noștri.

Probabil e o nebunie, știu, dar trag adânc aer în piept și o spun:

— Trebuie să vorbim despre un târg.

— *Whit?*

Wisty a rămas cu gura căscată, e năucită, i-a căzut fața afișează orice expresie la care te poți gândi pentru „nu-i vine să creadă nicio iotă".

— Ești *drogat*?

Unicul se mulțumește să râdă. Și râde, și râde.

— Ei bine, zice el, revenindu-și în sfârșit, se pare că avem un băiat care suferă de sindrom de stres posttraumatic și o fată cu… Chicotește iar. Un soi de handicap de dezvoltare Slavă cerurilor că v-am salvat înainte ca starea voastră să devină și mai proastă! Se pare că amândoi aveți nevoie de puțină… recuperare. Și *educație*, în plus.

Nu-l aud. Clatin din cap.

— Trebuie să discut cu tine despre Ce…

El vorbește, acoperindu-mă complet:

— Din pură întâmplare, am un nou complex proiectat exact pentru acest scop. Cred că-l veți găsi mult mai potrivit decât ultima voastră ședere la noi. Numiți-l spa. Sunt sigur că măcar sora ta se va simți bine. Aruncă spre Wisty o privire umezită. Probabil că te pot ajuta chiar și cu nefericita stare a... *părului* tău, Wisty!

Încă un chicotit răutăcios. Wisty mârâie de parcă ar încerca să se transforme într-un vârcolac. Orice-ar fi, nu merge.

— Ascultă... Adun în sfârșit destulă energie ca să fac un pas spre el. O să mă duc la idioata ta de școală sau ce-o fi, dacă putem încheia un târg.

— Ah, dar o să mergeți oricum, Whitford! Mai întâi, totuși, o să trebuiască să-ți cer să-mi înmânezi orice proprietate personală — cum ar fi acel jurnal pe care-l ai sub cămașă.

Ridică spre mine degetele ca niște șerpi, iar jurnalul începe să se miște de unde fusese îndesat, sub centură. Și, în timp ce acesta ajunge drept în strânsoarea Unicului, mă trezesc dând cu spatele și izbindu-mă de perete. Iar. Și doare iarăși — *iar*.

— Nu mai există nicio putere în condei și în hârtie, prostule. Adu-ți aminte de asta. Există putere doar în *energie*. Acum să vedem ce ai aici, continuă el, umezindu-și un deget într-un gest dramatic și răsfoind paginile. *Poe*... zii? Începe să citească pe înfundate. Și, Doamne Dumnezeule, sunt poezii proaste — ascultați-o pe asta!

Luminile s-au stins, s-au stins,
Pe formele încă pulsând,

Un giulgiu, cortina, s-a desprins
Și cade un vuiet de vânt.
Și serafii, livizi, se ridică
Și spun în cor —
Tragedia jucată e „Omul",
Eroul — „Viermele învingător".[1]

Hohotește de parcă sunt gata să-i explodeze coastele. Lacrimi nefiresc de sclipitoare i se revarsă pe obraji.

— Asta, spune el, luptându-se să pronunțe cuvintele în ciuda accesului de amuzament, e chestia cea mai patetică și mai juvenilă pe care-am citit-o vreodată!

Wisty îmi aruncă o privire care spune că știe că e o poezie a unuia dintre cei mai mari poeți de inspirație întunecată din toate timpurile, Edmund Talon Coe.

— Ei bine, e limpede că nu ți-ai putea scrie nici calea de ieșire dintr-o pungă de hârtie, așa că dă-i înainte și pa trează-l, poetastru patetic ce ești!

Îmi aruncă jurnalul înapoi. Execut o prindere perfectă chiar dacă nu mi-am recăpătat încă răsuflarea.

— Iar tu, îi zice lui Wisty, dă-mi bățul, fetițo. Aș dori să termin ce-a început dragul tău prieten Eric, odihnească-se în pace!

Wisty devine cenușie la față auzind numele bateristului și încă și mai cenușie când încearcă să priceapă aluzia Unicului. Deja strânge bățul de tobă îndesat în buzunarul

[1] Fragment din poezia *Viermele învingător* de Edgar Allan Poe, traducere de Mihu Dragomir, în volumul *Annabel Lee și alte poeme*, Editura Univers, 1987.

din spate, dar degetele i se desfac brusc, iar bățul șuieră prin aer și ajunge în mâinile lui nerăbdătoare. El se gândește o clipă, apoi imită cu o singură mână o mică secvență muzicală.

— Pari destul de talentat, remarcă ea în timp ce fața i se înnegurează de mânie. Care ziceai că e numele tău de scenă? Omul Care Nu Poate Căpăta Un Contract De Înregistrare?

— *Tu!* strigă el. *Nu... ești... amuzantă!*

La bățul și-l rupe în două, azvârlind rămășițele la picioarele ei.

– Brută! țipă ea, căzând în genunchi.

– Nț-nț, plescăie el din limbă. Te asigur că *vorbele* n-or să mă rănească niciodată, Wisteria. Acum, adaugă, smulgând din mâinile ei bățul de tobă rupt înainte să se întoarcă să plece, cineva să vină și să-i pregătească pe ăștia doi pentru autobuzul școlii!

Capitolul 49

Wisty

BINE, AȘADAR, O SĂ RECUNOSC. Exista o foarte mică parte din mine — fata cu visuri mari care se agață de orice speranță, indiferent de câte ori a fost strivită de călcâiul crud al vieții — care spera că *ne îndreptam* către un soi de spa.

Adică, nu mă așteptam la o manichiură și o pedichiură în timp ce beam apă plată cu lămâie, dar mi-am permis să-mi închipui ceva modest, ca pentru un pacient de tuberculoză aflat în carantină la un spital pentru convalescenți, stând pe o verandă, înfășurat în pătură și privind peisajul rural.

Dar asta era ceva de foarte, foarte demult, iar noi ne aflam într-o lume foarte, foarte nouă. Așa cum arăta numele acestui complex.

— Bun venit la Centrul Minunata Lume Nouă, intonează o voce feminină lipsită de trup, în timp ce pășim prin holul de la intrare, puternic luminat și supercurat al noii noastre case.

Pistoale paralizante ne sunt înfipte ferm în șale.

— Vă rog, pregătiți-vă să urmăriți filmul de prezentare a Centrului Minunata Lume Nouă, continuă vocea.

Sună ca un comentariu simulat pe computer — puțin *prea* perfect modulat. Cu puțin noroc, poate că o să tacă și noi o să începem să ne uităm la filme liniștitoare cu păduri tropicale și cascade, sau poate că o să conducă exerciții de relaxare pentru minte și corp.

Tot locul ăsta arată de fapt mai igienic decât un spital — podele albe lucioase, pereți albi lucioși, tavane albe lucioase.

— Care-i treaba? îl întreb pe Whit. Credeam că există o lege a Noului Ordin care spune că întotdeauna trebuie să pună copiii în găuri de iad mizerabile.

— Se pare că, la nevoie, merg și găurile de iad curate, răspunde Whit.

— Cine-a știut? Îmi aștept halatul alb de prosop și papucii pufoși.

— *Gura!* latră unul dintre gardienii din spatele nostru.

Luminile se sting în timp ce muzica orchestrală, de fundal, inundă încăperea, iar peretele din fața noastră se luminează cu imagini.

— Felicitări pentru admiterea în Centrul Minunata Lume Nouă, rostește vocea. Este cel mai avansat complex de tipul său în întreaga Lume de Sus, dedicat educării dinamicompetenților. Construit în anul 0001 D.O., Centrul MLN prezintă ultimele noutăți în ceea ce privește noua tehnologie și întrebuințează cel mai bun program pedagogic creat vreodată pentru deblocarea potențialelor cinetice măsurabile

și pentru canalizarea lor către o viață de productivitate complet obedientă!

Ochii îmi devin deja sticloși. Poate chiar *provoacă* hipnoză...

Pe ecran rulează un tur video al holurilor, claselor, sălilor de curs, bufetelor și dormitoarelor imaculate care se presupune că ne așteaptă dincolo de această cameră de recepție. Totul emană sterilitate.

— Programa cuprinde douăzeci și patru de ore pe zi de instruire bazată pe materiale audio și video.

Ecranul schimbă rapid imagini cu sute de difuzoare și monitoare diferite — în colțurile tavanelor, de-a lungul pereților, în birouri, în tăbliile paturilor.

— În acest fel, lecțiile vor continua neîntrerupt — chiar și în timpul somnului. Nouăzeci și nouă virgulă trei la sută dintre studenți descoperă că sunt capabili să absoarbă destule informații și destulă educație comportamentală cât să evolueze către nivelul al doilea în *mai puțin de două săptămâni*!

— Hip hip ura, îl aud pe Whit mormăind. Câinii din școala de dresaj se descurcă mai bine de-atât!

Încep să râd pe înfundate, până când el țipă brusc „Au!" și mâna îi țâșnește în aer.

Din senin, un mic obiect robotic s-a repezit și l-a pocnit peste încheieturile degetelor cu o bară lungă și galbenă, care seamănă suspect de mult cu o riglă. Poate că e un pistol paralizant.

— Și, continuă femeia, ca mijloace de a ne asigura că Centrul MLN rămâne un mediu educativ sută la sută

ptimizat, veți descoperi că este în vigoare un sistem de nmuli corectivi negativi pentru orice comportamente perturbatoare sau nechibzuite. Niciun elev nu a fost eliberat vreodata din Centru fără să stăpânească în întregime programa de baza!

— Aștept încă tratamentul cu aromaterapie, îi șoptesc lui Whit

— *Ce*-terapie? răspunde tot în șoaptă.

Pleosc! Pleosc! Zoomba, chestia robotică, s-a întors cu bunul său.

Acum, Whit și cu mine ne sugem amândoi încheieturile degetelor. S-a terminat cu fantezia mea despre spa.

— Aici se încheie filmul de prezentare. Din nou, bun venit și felicitări pentru admiterea în Centrul Minunata Lume Nouă. Nu doriți o bomboană de ciocolată?

Bun, deci visul meu despre spa reintră în acțiune!

Bănuiesc că dacă ar fi vrut să ne otrăvească, ar fi putut-o face deja, și nu sunt sigură că-mi pasă ce se întâmplă în acest punct

Una și — *Doamne Dumnezeule* — are cel mai bun gust care l-am avut vreodată în gură. Mă gândesc serios că o să mă prabușesc într-o grămadă de plescăituri nesfârșite din ce în ce mai de *mmm*-uri, când ușa din fața noastră se deschide și pe cal intră... *Byron Swain*.

Capitolul 50

Wisty

— BUNĂ, SPUNE BYRON.

Și se strecoară până la mine și la Whit cu un aer de... habar n-am, dar e ceva care nu-i în regulă cu el. Deprimat poate?

— Mi-au zis să vin... să vă întâmpin!

— Cum ai ajuns *tu* aici? întreb, pe un ton care oscilea între dezgust și nedumerire.

— Are vreo importanță? remarcă Whit, uitându-se mai la Byron și înghiontindu-mă. Acum suntem cu toții aici.

Și cred că știu de ce: *ca să înfrângem Noul Ordin din interior*.

Observ că Byron înoată, practic, în salopeta complet albă, ca și cum ar fi un costum la mâna a doua, scos neglijent dintr-o grămadă, în loc să fie ales cu grijă.

Îmi dau seama pe neașteptate că Byron ar putea fi într-o misiune menită să ne elibereze. *Mai bine să fiu drăguța cu individul.*

– Tare echipamentul, B., comentez, apoi ajung la concluzia că nu sunt o mincinoasă prea bună. Arăți ridicol!

– E uniforma școlii, ne spune. O s-o aveți și voi, pe-a voastră, imediat după ce sunteți decontaminați.

– Decontaminați?

– Curățenia stă alături de Unicitate, rostește Byron.

Tipul n-are niciun simț al sarcasmului. E imposibil să-ți dai seama ce gândește.

– Așadar, spălarea pe creier merge destul de bine la tine, nu? întreb.

– Nu-i atât de rău, răspunde Byron oarecum apatic. E vistă ciocolată, știi.

– Să numești chestia asta „ciocolată", spun eu, înghițindu-mi saliva la amintirea ei, e ca și cum ai numi caviarul „ouă de pește".

– Când ai mâncat *tu* vreodată caviar? întreabă Whit.

Sunt o mulțime de lucruri pe care nu le știi despre mine, frate!

– Știu că te prefaci uneori că ai făcut lucruri despre care doar ai citit în cărți.

– Nu mă prefac *în întregime*. Când citești o carte destul de bună, într-un fel *ai făcut* lucrurile despre care citești.

– Nu vorbi despre cărți, mă previne Byron. Nici măcar n-o vrei să știi ce-ți fac aici pentru asta. Dacă te aude ASER...

– Cine-i Aser?

– Administratorul Serviciilor Educaționale de Remediere — entitatea care conduce, sau chiar *este*, locul ăsta. E o voce pe care-o auziți din interfon. Și nimeni n-a văzut-o

vreodată în persoană, așa că unii dintre noi cred că e doar un computer. Unul extrem de puternic.

— Știu că Unicul e preocupat de tehnologie, dar chiar a pună un computer să conducă o școală — ar fi un soi de totul nou de sminteală!

Arunc o privire către Whit, care se uită fix la una dintr micile găuri de pe perete. Există câte una la fiecare câțiv metri, la fel și pe tavan. Și fiecare este acoperită cu sticlă.

— Obiective de camere de luat vederi, sau ochii lui ASI R dacă preferi, explică Byron. O să te obișnuiești cu ele. Des dacă înțelegeți ce vă spun, cel mai bine e să nu uitați nicio dată că sunteți priviți. Aproape întotdeauna.

— Aproape?

Byron mă străpunge cu privirea.

— De fapt, *întotdeauna*, întotdeauna. Eu unul n-aș vrea înfrunt mânia lui ASER.

Izbucnesc într-un râs strident.

— O, e coșmarul meu cel mai înspăimântător — un com puter înfuriat la culme! Abia aștept ca doamna ASER să-mi facă fundul arșice când o să-i spun că poate să se ducă să *restarteze*!

Chicotesc la propria mea glumă incredibil de proastă.

— Nu râde! Ai fi surprinsă de ce poate să facă. De pildă să schimbe compoziția chimică a aerului din camera asi dacă nu ești ascultător — ba chiar s-o facă toxică. Și nu pasă cine mai e în cameră cu tine!

— Serios, Wisty, vorbește și Whit, făcându-mi semn s tac. Încearcă să-ți controlezi atitudinea. Trebuie să *nu* facem valuri dacă vrem să ne dăm seama ce se petrece în locul ast

— Hmm, Whit, nu suntem în vreun fel de misiune. Suntem *prizonieri*.

— Bine. Tu dă-i înainte și fă-ți de lucru aflând ce fel de pedepse speciale poți căpăta. Între timp, eu o să-mi țin capul plecat și ochii deschiși.

— Colosal, comentez, în timp ce mai găsesc niște rămășițe de ciocolată printre molari. Și o să țin ochii deschiși după încă niște *chestie din asta*.

Poate e vremea să întorc o pagină nouă. Poate că n-o să fie atât de greu să-mi țin gura ca să câștig câteva puncte din lingușiri. Dacă mă gândesc mai bine, nu e mai presus de demnitatea mea să mă port ca și cum numele meu de familie ar fi Swain, dacă asta mă ajută să pun mâna pe mai multă ciocolată.

Întorc capul la sunetul provocat brusc de peretele din spate, care se deschide, dezvăluind două săgeți — una arătând spre stânga și marcată cu un ♀, iar cealaltă spre dreapta, marcată cu ♂.

Și vocea lui ASER umple aerul:

Informator Swain, întoarce-te în camera ta! Whitford și Wisteria Allgood, veți porni acum către dușurile de decontaminare corespunzătoare sexului, pentru spălare.

Informator?

Informator?

Corpul meu e deja încărcat de vâltoarea răzbunării, iar amigdalele tăiate sunt gata să se repeadă în ochii acelui trădător, într-o uitare de sine nesăbuită.

Dar a plecat deja.

Chiar am să-l omor pe băiatul ăla.

Capitolul 51

Wisty

BUN, SUNTEM CU SIGURANȚĂ în interiorul sistemului acum. Poate că Whit are dreptate, poate că asta e singura cale de a-l înfrânge pe Unicul. Poate că ne apropiem de ceva important. Între timp, totuși, arătăm ca niște homari proaspăt fierți.

— Au, au, au, au, au!

Țopăi de colo până colo când Whit și cu mine ne întâlnim din nou în sala comună complet albă (ce surpriză!), așteptând următoarele instrucțiuni.

— Ustură, nu? încuviințează Whit. Trebuie să recunosc totuși, chiar aveai nevoie de o baie. Cam începeai să puți.

Îi dau un pumn în braț. După cât se pare, nici măcar experiențele din pragul morții nu pot scoate cu totul răutatea dintr-un frate.

— Vorbește pentru tine. Și, serios, n-aveau nevoie să-mi dea jos primele două straturi de piele ca să rezolve problema!

Byron, pe de altă parte... Îmi aduc aminte de un board-game polițist pe care-l jucam când eram mici și încep să derulez o fantezie răutăcioasă: *Wisteria Allgood, la baie, cu dușul de putere industrială...*

Fabulația mea este întreruptă de un șir de note asemănător cu un marș militar anunțând sfârșitul orei, apoi de gomotul unei cete de copii care ies pe hol. Câțiva intră în încăpere și se trântesc în fața unui televizor.

— Salut, spune băiatul care se așază lângă noi. Eu sunt Crossley.

E scund și musculos, cu o seriozitate copilărească pe chipul atrăgător.

— Eu sunt Whit și ea e Wisty, răspunde fratele meu oareșum prudent.

— Da, toată lumea de-aici știe despre voi doi. În special despre Wisty. Se apleacă spre noi. Te-am văzut pe Rețea cântând rock.

Whit și cu mine suntem uluiți.

— Ce? întreabă Whit. Cum ați...?

Ochii lui Crossley arată fulgerător către unul dintre ochii lui ASER.

— Oricum, ne-au dat tuturor ciocolată când au anunțat că veniți.

— Dau deseori ciocolată? mă reped eu.

— Din când în când ASER dă la întreaga școală, dar de obicei se întâmplă numai când câștigi o vizită în Camera Unde Mănânci Ciocolată.

— Și cum câștigi așa ceva?

— Fiind un elev bun, în general.

— Adică să rezolvi probleme de trigonometrie?

— Cam așa ceva, răspunde Crossley. O să vedeți... Ciocolata e grozavă. Numai că unii dintre noi nu prea sunt pregătiți pentru... minunăția ei!

Își îndreaptă atenția spre televizor și afișează un zâmbet pe față, ca un bebeluș care tocmai a fost hrănit, a făcut caca și a fost schimbat.

Îmi dau brusc seama că n-am nici cea mai mică idee dacă puștii de la școala asta sunt odrasle spălate pe creier ale Noului Ordin — mini-Unici în devenire — sau dacă sunt copii nevinovați, captivi într-o cutie albă a N.O., făcând doar ceea ce este necesar ca să supraviețuiască.

În timp ce Crossley aclamă împreună cu grupul la vederea unei noi ceremonii emoționante de tăiere a unei panglici transmisă pe Canalul Unu, îl observ arătându-mi discret o bucățică de hârtie și acoperind-o în palmă astfel încât camerele să n-o vadă.

ȘTIU UN LOC UNDE ASER NU NE POATE AUZI.

Încă unul cu puteri mintale ciudate. În ultimele câteva luni, Detectorul meu de Dușmani are doar două indicații: *Pentru Noi* și *Împotriva Noastră*, cu Trădătorimea-Sa-Swann supraîncărcând obiectul. Îmi dorisem ca toți copiii să fie Pentru Noi. Presupusesem asta. Dar acum?

— Poate c-o să vă ajut să câștigați următoarea competiție. Hai să mergem să învățăm!

Mă uit la el de parcă ar fi nebun, apoi însă observ că îmi face semn cu ochiul. *Ah!*

îl urmăm pe Crossley afară din camera de relaxare, de-a lungul câtorva holuri și scări, și în cele din urmă într-un loc situat chiar între Cazarma A și Cazarma B. Arată repede către camerii care, pe câțiva metri, n-au camere sau microfoane.

— Ușile pentru izolarea de urgență se deschid aici, prin care n-au instalat camere de luat vederi sau microfoane, explică el. Așa că, dacă vreți, vă pot spune ce știu despre părinții voștri.

Într-o clipă, Whit îl apucă de guler.

— Ce știi despre părinții noștri? Unde sunt? De unde știi?

— Stai, băiete! icnește Crossley. Nu e în interesul tău să mă lovești. Pot face o mulțime de lucruri pentru voi... dacă vreți să cooperați.

— Cum să cooperăm?

— Să facem un târg cinstit. Eu capăt de la voi o parte din răspuns, voi aflați de la mine unde sunt ținuți părinții voștri în clipa asta.

Whit îi dă lui Crossley un brânci perfect cu tot corpul — destul ca să-l sperie, dar nu îndeajuns ca să-l rănească de-a binelea.

— Repet: *ce știi despre părinții noștri*?

— Whit, *calmează-te*! șoptesc, încercând în schimb, hm, calmarea feminină. Uite, Crossley, pari un tip drăguț. Nu vrem să-ți facem niciun rău. Dar știi ce? *Putem*. Minți în privința cu părinții noștri. N-am fi puși niciodată în același complex cu ei. Așa că, mai întâi, încetează să mai minți, și în al doilea rând — ce vrei să spui cu „M"?

— Magia. Puterea. Cum îi spuneți... Am nevoie de un pic din ea. Sunt pe cale să fiu dat afară și am nevoie de

ajutor! Ne aruncă o privire patetică, iar Whit slăbește strân soarea. *Vă rog!*

Cineva îmi cere *mie* ajutor cu „temele pentru școala Sunt pe cale să izbucnesc într-o criză de isterie, când se de clanșează o alarmă.

Vocea lui ASER răsună prin hol:

— Cod gri! Cod gri! Cod gri!

Crossley se smulge din strânsoarea distrată a lui Whit

— Alarmă pentru calitatea aerului... Pariez că-i o încer care de evadare, explică el și o ia la fugă pe coridor. În cinci secunde, holul ăsta o să roiască de gardieni!

Ușile pentru izolarea de urgență se deschid și ne trântesc pe Whit și pe mine, de peretele din spatele lor. Trei monitori ai școlii, de mărimea unor gorile de la un club de noapte, îl trag pe evadatul Byron Swain. E inert... *mort*? Nu, acum tușește. Tare.

Mă vede, desigur, și spune răgușit:

— Ți-am zis! Țineți-vă departe de mânia lui ASER!..

Capitolul 52

Wisty

PRIMA MEA COMPETIȚIE pentru ciocolată este un concurs ce are loc în Dinasium — în fond, o sală de sport pentru adunicompetenți, cuvântul pe care-l folosesc ei pentru opii despre care cred că au *capacități energetice*, în loc să admită că e vorba de fapt despre *magie*.

Sunt greutăți pe care să le facem să plutească în aer, sticle u diverse lichide de transmogrifiat (mda, nici eu nu știu ce înseamnă asta), bare de metal de îndoit, vase cu petrol de aprins. Și mai sunt iepurași și șobolani în cuști, încă nu știu pentru ce — poate că o să trebuiască doar să le schimbăm culoarea blănii?

Crossley, care se preface că episodul bizar de ieri nici măcar n-a avut loc, îmi spune că elevii numesc competițiile ei „șezători de orto*magie*", deși e un secret păstrat strict de ei. La fel e și termenul de argou „M", pentru magie.

VISER, precum cei mai mulți dintre funcționarii Noului Ordin, nu are absolut niciun pic de simț al umorului. Așa că

nu suntem aici să facem vrăji, vedeți voi, suntem aici să de monstrăm „potențialul dinamicompetent" și să transmitem „energie biocinetică".

Vocea dulce-ca-o-cremă-de-prăjitură a lui ASER inund încăperea:

— Elevi, alăturați-vă partenerilor voștri la postul de lucru indicat pe tabla de repartizare și așteptați instrucțiunile care urmează! Veți avea șaizeci de secunde pentru a încheia pro vocarea repartizată...

Mă uit pe tablă și scot un geamăt sonor. Whit a căpătat o fată drăguță, pe nume Cherry Lu, cu care schimbă priviri încă de când am ajuns aici. Iar eu?

Perfect.

Eu îl am pe Byron „Dihorul Non-Magic Care N-ar Trebui Să Fie Aici În Primul Rând" Swain. „Informatorul" Swain „Cel Care Va Fi Curând O Semi-lumină" Swain...

Trag adânc aer în piept ca să fiu în stare să rezist mai bine impulsului de a-l sugruma. *Concentrează-te, Wisty. Trebuie să câștigi concursul*, îmi amintesc mie însămi. *Fă-o pentru ciocolată*

Byron și cu mine ne îndreptăm spre postul nostru, un banc de lemn cu un șir de becuri și un soi de tobă mare veche de metal, fixate pe el. În timp ce mergem, chiar îmi pun mâna în jurul taliei lui — dar numai pentru că am în mână un creion pe care i-l înfig în coaste cât de tare pot

Nu rezistă.

— Te urăsc pe vecie, vorbesc printre dinții încleștați. *Pe vecie*, auzi? Ești un criminal! Informator despre Tărâmul Liber! Probabil din cauza ta am ajuns aici Whit și cu mine!

Byron nu scoate niciun cuvânt. Arată doar... trist.

— Când număr până la trei, rostește ASER, veți întoarce cartela cu instrucțiuni de la postul vostru. Prima echipă care termină cu succes sarcina primită va câștiga o vizită la Centrul de Recompense al MLN... pentru ciocolată. Pregătiți-vă!

Îl împing pe Byron din drum și-i arunc o privire amenințătoare, ca să știe să nu se amestece.

— Tu ești probabil motivul pentru care m-a trădat Eric, continui.

— *Unu...*

— Și motivul pentru care a murit Margo, îl acuz. Ești un *asasin*.

— *Doi...*

— Așa că ce-ai de spus în apărarea ta, *păduche* hidos și josnic?

Pun mâinile pe ambele fețe ale cartelei laminate, cu instrucțiuni.

Byron mă privește în ochi.

Trei! anunță ASER.

Te asigur, Wisty, șoptește Byron, tot ceea ce fac este ca să te apăr, nu ca să-ți provoc vreun rău. Îți jur, să mor dacă nu e așa. Și o să mor, destul de curând. Dar chiar aș muri pentru tine!

Întorc cartela și... *Nu se poate!*

Bună ziua, doamnă. Fata-Flacără se prezintă la datorie!

Capitolul 53

Wisty

PĂREA PREA UȘOR.

Aparatul de pe masă era o turbină cu aburi conectată la un generator și, fiți atenți, tot ce aveam de făcut era să folosesc magia ca să încălzesc chestia, astfel încât să aprindă becurile de pe masă. Am aprins becurile alea atât de tare, încât ceilalți copii au început să țipe la mine să le sting, pentru că-i dureau ochii.

Nu știu să piardă.

Nu că-i învinuiesc — și eu aș fi fost furioasă dacă n-ar fi urmat să primesc ciocolată.

Sunt atât de plină de entuziasm, încât nici măcar nu-mi pasă că Byron vine și el. Și, trebuie să recunosc, simpla lui prezență trădătoare mă irită atât de mult încât e ușor să aprind fiecare bec pe lângă care trec pe drumul de ieșire din Dinasium.

Abia dacă observ că „Centrul de Recompense" arată ca un call center de corporație, enorm și prăfuit, cu compartimente acoperind tot locul. În multe dintre ele, stau copii căzuți în extaz, cu gurile cafenii, cu platouri uriașe pline de ciocolată

amplasate în fața fiecăruia. Copiii sunt acoperiți cu cabluri și chestii electrice stranii, care par uneori să pulseze cu o ciudată lumină albastră.

Dar, Doamne Dumnezeule, simt *mirosul* de ciocolată! Îmi lasă gura apă. Mi se înmoaie genunchii. Nu pot vorbi.

— Prizonier Allgood și informator Swain, vă rog îndreptați-vă către compartimentele 124G și 124H, spune ASER.

Vino după mine, mă îndeamnă Byron. O să-ți arăt cum să te legi la monitoare.

Monitoare?

Trebuie să te legi la monitoare când mănânci ciocolata.

Nu mă surprinde, bănuiesc, că te pricepi atât de bine la tehnologia de supraveghere, pufnesc.

Dar rămâne între noi, în momentul de față aș purta un tricou cu I ♥ BYRON dacă asta ar însemna că pot să capăt mai mult din ciocolata aia.

Byron mă ajută să fixez chestiile alea mici ca niște ventuze pe frunte și pe brațe. Seamănă cu electrozii pe care-i folosesc pentru pacienții din spital, numai că sunt mai mari, iar firele sunt mult mai groase.

Și apoi, *o, da*, sosește un cărucior automat cu două platouri pline cu ciocolată — vreau să zic, mai mari decât capul meu! Unul are pe el numele lui Byron, iar celălalt...

Am înfulecat cel puțin o sută cincizeci de grame înainte măcar să-mi dau seama că am făcut-o. Are un gust *atât* de bun!

Și aș înghiți mai multă, numai că stomacul meu începe să protesteze. Bănuiesc că există un motiv pentru care oamenii nu mănâncă dulciuri dimineața, la prânz și seara.

Trag aer în piept și mă uit în jur.

Unii dintre copii e limpede că au stat aici o vreme și au mâncat tot platoul. Cei mai mulți s-au prăbușit. *Trag un pui de somn, cred?*

În afară poate de băiețelul de-acolo — cu siguranță s-a înverzit puțin.

Și fata aceea care zace pe podea. În timp ce privesc, două gorile în halate medicale intră și o trag afară.

Byron ridică ochii de la propriul lui cioco-festin și-mi observă privirea.

— Da, probabil că nu și-a învățat încă limita. Or s-o duc la vomitorium.

— *Vomitorium?* întreb, fără să mă gândesc prea bine.

— Așa numesc elevii locul unde-ți pompează conținutul stomacului.

— Ah, exclam, găsind asta vag supărător, dar simt o nouă cioco-poftă apropiindu-se și-mi îndrept din nou atenția către minunatul meu platou.

Jur, dacă ar fi avut așa ceva când eram la liceu, aș fi câștigărit peste suta de kilograme.

Dar chiar în acel moment încep să mă simt obosită de a binelea, iar ventuzele de pe mine… e ca și cum ar fi devenit foarte reci. Aproape că *ard*, atât de tare înțeapă răceala. Cablurile emană o culoare albastră nepământeană, iar stomacul mi s-a strâns de tot.

Și nu știu dacă am mai fost vreodată în viața mea atât de obosită. E ca și cum cablurile astea sug viața din mine…

Byron îmi aruncă o privire neliniștită. *Ce spune?* Poate că dacă mi-aș pune capul pe birou, vreme de — să zicem câteva secunde, și aș închide puțin ochii, aș…

Capitolul 54

Whit

LIVIA WISTY ABIA DACĂ PUTEA STA în capul oaselor și, două zile după aceea, a trebuit să rămână în pat, supraviețuind doar cu apă și biscuiți pentru supă, pe care i-am furat de la bufet.

Dar partea cea mai demență și mai înspăimântătoare era că, până și în culmea bolii, *încă* tânjea după și mai multă ciocolată.

Sora mea era oficial dependentă.

De fapt, am avut o fantezie înainte să ajungem aici, una în care ar fi ca un centru de reabilitare pentru celebrități, unde aș putea să nu mă ocup de nimic altceva decât să mă refac toată ziua, îmi mărturisește Wisty la un moment dat. Acum, când fac asta... ei bine, e ca naiba.

Nu-i ușor pentru un sportiv campion și pentru o zvăpăiată deșteaptă-brici căreia-i place lumina reflectoarelor, dar ne hotărâm ca de aici înainte să fim cei mai mediocri, mai puțin remarcabili elevi din clădire.

O să facem tot ce ni se cere, dar nu mai mult de-atât.

Nimic care să ne facă să ieșim în evidență. Totul ca să nu împiedice să atragem vreo atenție specială.

Este aproape imposibil să stai în afara radarului cu Crossley și Byron în preajmă, din moment ce nimic nu ne ar plăcea mai mult decât să-i luăm la întrebări și să scoatem un tul din ei. Dar ne dăm repede seama că cea mai bună strategi este să dăm din cap politicos și să ne facem treaba cu cât mai multă mediocritate posibil.

Sarcinile noastre se centrează în jurul „eficienței sclipi toare" a viziunii despre lume a Noului Ordin. Eseuri în car dovedim că Cel Care Este Unicul e cel mai puternic vizionar din toată istoria umană. Probleme de matematică în car demonstrăm că niciodată până acum n-au fost mai mulți oa meni atât de productivi ca în vremea Noului Ordin. Lecturi științifice în care aflăm că magia, arta, muzica și cea mai mare parte a restului de foste activități extracurriculare ale ome nirii erau dăunătoare pentru aceasta.

Într-o zi, planul nostru de a ne pierde în fundal se risi pește totuși ca un fum când Crossley face ceva de-a dreptul prostesc. E încă enervat pe Wisty pentru că nu-i dă ceva din „M"-ul ei.

Stăm la cantină, mâncând obișnuitul porridge — nutritiv dar antidelicios —, când el aruncă pe masă o bomboană de ciocolată, chiar în fața noastră. Îmi închipui că trebuie să fu furată, din moment ce nu ajunge prea des la Centrul de Re compense.

— Vrei niște cio-co-la-tă, Wisty? rostește el foarte încet plescăind din buze.

Sora mea coboară ochii spre bomboană și începe să tremure literalmente în fața tentației. Scapă lingura și se agață de marginea de metal a mesei cu ambele mâini.

— Mda, continuă Crossley, în ciuda privirii gen „am să te transform în carne tocată" pe care i-o arunc. Am câștigat un concurs. Bănuiesc că n-aveam nevoie de ajutorul tău până la urmă. Dar poate că mi-ar fi de folos ajutorul tău ca să-mi mănânc răsplata — și împinge ciocolata mai aproape de ea. Sau nu.

O aruncă în gură.

Wisty tremură. De fapt, tremură atât de tare încât toată masa se mișcă. Iar acum, o, nu, nu *din nou*...

Izbucnește în flăcări.

Capitolul 55

— ÎN SFÂRȘIT! EXCLAMĂ triumfător Cel Care Este Unicul Asta aveam nevoie să văd! E clar, continuă el, îndepărtân du-se de unul dintre zecile de monitoare video și mângâin du-și bărbia, e exact așa cum am presupus. Se pare că s manifestă în special în momentele de mare presiune. Ceea c indică limpede că-și stăpânește Darul foarte puțin sau deloc

Bărbatul de lângă el tastează cuvintele pe tableta mobil din fața lui și dă din cap.

— După ce sting flăcările, puneți-o în Secția de Izolare Trebuie să-i studiem capacitățile într-un mediu controlat. Și nu mai e nevoie să spun, nu arătați nicio milă. Niciunuia dint re ei. Am nevoie de rezultate, rezultate, *rezultate*!

— Da, Excelența Voastră, răspunde asistentul.

— Cei din familia Allgood cred că se află aici ca să ajung mai aproape de mine, și au perfectă dreptate, reflectează Unicul. Cu timpul, după ce o să-i cunosc mai bine decât s cunosc ei singuri, o să ajung foarte, *foarte* aproape de ei

Capitolul 56

Wisty

- El BINE, „SINISTRU" are o nouă definiție în dicționar, comentez pentru mine, cu voce tare, în timp ce explorez cel mai nou decor al meu.

Secția de Izolare în care m-au dus e de fapt subsolul imens, fără ferestre, insuportabil de umed, al Centrului MLN.

- Locul ăsta face Spitalul Psihiatric de Stat General Bowen — una dintre închisorile din care am evadat — să arate ca o florărie, un salon de ceai și o sală de jocuri.

Grozav. Cinci minute la izolare și deja vorbesc singură ca o mioară stricată.

Nu-mi fac griji, totuși. Buncărul meu uriaș e pe cale să se umple cu șase savanți cu inimă largă care să facă teste idioate pe mine. Știți cum vă ciocănește doctorul genunchiul, aprinde o lanternă în urechea voastră și vă apasă limba cu un băț, până să găsească vreodată ceva în neregulă? Cam așa începe totul. Medicii par interesați în special de capul meu stufos, examinându-l cu o lupă.

— E păcat că originalul a fost distrus, îi spune o uria
(căreia mă hotărăsc să-i spun Helga) unei alte „cercetătoa
care arată ca o cosmeticiană dintr-un orășel înapoiat —
care aproape că a fost dată afară de la școala de cosmetic

Pe ea o numesc Gigi.

— Informatorul a furnizat o mică mostră, dar restul
spune că s-a pierdut, sau se află poate sub pază severă, ra
punde Gigi.

Aud eu bine, că părul meu a devenit ceva cam ca Sfântul *Graal*?

Apoi cineva începe să smulgă niște mostre din părul meu — sau, mai curând, din țepii roșcați — cu o unealtă asemănătoare unei pensete.

— Au! țip și încerc să plesnesc mâna ca s-o îndepărt dar încheieturile îmi sunt prinse de un laborant cu fa păstoasă, pe care-l botez Hans.

Gigi, care cred că e savanta-șefă, face un pas în spat pare intrigată, aproape încântată, de reacția mea.

— De ce nu-mi epilați cu ceară tot capul, dacă tot v-a apucat de asta? mă răstesc eu cu sarcasm, apoi regret instan taneu.

Pentru că atunci începe cu adevărat tortura.

Capitolul 57

Wisty

INCEPE CU CEARA. Helga ia substanța fierbinte și niște benzi lipicioase de pânză și începe să-mi smulgă de pe craniu prețiosul păr de trei milimetri, abia crescut. Bine, e pielea capului, dar simt de parcă ar fi craniul.

Notă pentru mine însămi: Nu face niciodată sugestii de tortură celor care te țin prizonier. Au destule idei creatoare proprii.

Cum ar fi: să-mi testeze reacția la declanșarea bruscă a unor sirene asurzitoare de raid aerian. Sau la lumini care se aprind foarte încet, astfel încât ochii aproape că mi se adaptează la beznă și apoi — străfulgerare — sunt orbită de un impuls aleatoriu de lumină albă pură, care-mi face ochii să explodeze. E cu adevărat materia din care sunt făcute coșmarele.

— Dacă ăsta ar fi un interogatoriu, le spun, v-aș fi dat de mult răspunsurile. Deci care sunt întrebările? Repet, *ce vreți de la mine?*

— Dă-ne Darul tău, cere Gigi. Asta ar fi suficient.

— Nici vorbă!

N-aș face-o nici măcar dacă aș ști cum.

În timp ce Gigi execută experimentele, Hans și Helga mă țin pe loc după cum e nevoie. Cei trei compatrioți ai lor, în costume albe, stau acum pe un șir de scaune din fața mea, cu caietele de notițe în mâini, privind de parc-aș fi episodul de final de sezon al serialului lor favorit de la televizor. Singurul lucru care mai lipsește sunt floricelele.

În continuare, îmi aruncă abur fierbinte în față și în nas ca un tratament facial din iad. Sufocare cu o răsuflare de dragon. Prefer oricând tortura cu apa turnată pe față.

Apoi demonstrează o tehnică pătrunzătoare a ciupitului care cere șase mâini — ale Helgăi, ale lui Hans și Gigi — și dacă asta sună ca un joc de copii, mai gândiți-vă. E ca și cum ai fi atacat de furnici de foc cu furia unui șofer în trafic.

— Dă-ne Darul!

— HmmmaaMMMMphhhh!

Am uitat să amintesc — par să simtă nevoia să încerce totul de două ori: o dată cu bandă izolatoare peste gură/ochi/mâini, și o dată fără. De data asta e *cu* bandă izolatoare.

După aceea, vine hrănirea cu forța, cu lucruri imposibil de pomenit (nu pot nici măcar să scriu fără icnete serioase). Să spunem doar că aș prefera să mușc capete de lilieci vii.

Și la final, care e partea cea mai rea, întrebați?

Dacă aveți o aversiune pentru dezmembrare, nu citiți mai departe (bine, asta cam include pe toată lumea). În timp ce

membrele mele rămân intacte, ale altcuiva se pare că n-au rămas.

Aduc mâinile băiatului de la tobe. Pe un platou.

Știu după inelul cu emblemă. Ei mă silesc să apuc mâinile astea și, pentru numele lui Dumnezeu, sunt adevărate.

Obișnuiam să cred că Noul Ordin a interzis toate artele, dar acum îmi dau seama că m-am înșelat: *frumoasa artă a torturii umane este vie și nevătămată aici.*

Capitolul 58

Wisty

ÎN CELE DIN URMĂ, se lasă păgubași. Cel puțin deocam dată. Mă așez într-un ghem mic și strâns, încercând să mi refac energia pentru când se vor întoarce. Orele nesfârșite d pic-pic-pic încetișor sunt întrerupte numai de foșnetul oc zional al unui șobolan, de zgomotul deschiderii grătarului din jgheabul pentru mâncare și de pocnetul înfundat al unei bucăți de pâine uscată și al unui bloc semiînghețat de fasol mexicană care coboară spre mine.

Da, fasole mexicană. Cu arsură de congelator.

Culeg blocul sfărâmicios și sunt surprinsă de ceea ce cred că sună ca un sfârâit. Trebuie să fie închipuirea mea. Îmi aduce aminte de când aveam șase ani, iar Whit și cu mine am complotat să furăm din congelator fasolea mexicană a mam și s-o aruncăm la toaletă fără ca ea să afle. Am reușit cu par A, dar nu și cu partea B. Și ghici cine a intrat în încurcătur Eu. Întotdeauna eu. Și *încă* sunt eu, singură cu pedeapsa m

Whit, am nevoie de tine acum!

Arunc bucata de fasole înghețată în ușă cu o putere pe care nici măcar nu știam c-o am, și se sfărâmă cu un trosnet înfiorător.

— Oho! răsună o voce din spatele ușii. Ești teafără acolo, Wist?

Whit?

— Whit? strig, alergând către ușă în timp ce aud o cheie în broască.

Intră fratele meu, escortat de un monitor al școlii, scund și îndesat. Spre marele meu amuzament, tipul chiar alunecă pe câteva boabe de fasole când intră în cameră, dar, ce tragedie, nu cade-n nas cât e de lung.

— Doamne, Wisty, ce s-a-ntâmplat cu capul tău? e salutul lui Whit.

Îl îmbrățișez într-o clipă, apoi văd cine este escortat înăuntru în spatele lui. Etalând un ochi învinețit. *Cât de previzibil era?*

Mă uit urât la dihor.

— Credeam că asta trebuia să fie *izolare*.

Se uită și el urât la mine.

Nu da vina pe mine, Wisty. N-a fost hotărârea mea. Întreabă-l pe fratele tău.

Îi dau drumul lui Whit, în timp ce monitorii își împing înăuntru prizonierii în subsol, împreună cu mine. Pleacă fără nici un cuvânt, iar ușa se încuie cu un clinchet în urma lor.

— Ce s-a *întâmplat* cu voi doi? întreb, fără să-mi ascund deloc în totul încântarea pentru încarcerarea lor, sau mai curând

pentru faptul că am o oarecare companie, pe care, așa cum ș
știți probabil, nenorocirea o îndrăgește *atât de mult*.

Whit ridică din umeri.

— Byron și cu mine am intrat într-o frumoasă și demo
dată bătaie cu pumnii. Știi tu... Chestii masculine.

— Ei bine, bravo vouă, băieți! Și bine pentru mine. Nu
mai sunt singură! Întind brațele într-o poză de grandoare
spun: Bine-ați venit în mica mea prăvălie a ororilor. Aici
fac epilări gratuite cu ceară pe cap, că veni vorba. Sunt sigu
că or să-ți facă și ție pieptul, Whit. Și sprâncenele tale unu
Byron.

— Asta-i josnic, remarcă Byron, culegând un bob d
fasole mexicană de pe podeaua murdară și examinându l

Și o să devină încă și mai josnic aici jos, în carcera asta

Capitolul 59

Wisty

AM STRÂNS UN MEMBRU, sau bănuiesc că ar trebui să spun un braț dezmembrat. Al *băiatului de la tobe care nu mai e*. Brusc, începe să palpite și să se miște ca și cum ar fi o ființă vie, mai întâi mângâindu-mă pe față, apoi, la fel ca sufletul trădător căruia i-a aparținut, repezindu-se cu răutate la ochiul meu...

Mă trezesc țipând și cu capul pulsând. Încă și mai rău, Byron e aplecat foarte aproape de fața mea. Îi simt mirosul colonjei proaste.

— Te simți bine, Wisty? Ești albă ca varul și transpiri ca un furtun cu găurele.

E clar că i-au dat lui Byron un soi de scenariu proiectat diabolic să mă țină pe muchia de cuțit emoțională dintre sinucidere și crimă.

Monotonia lipsită de ziuă, de lumină, de aici din celulă creează și ea condițiile ideale pentru psihoză. Am făcut deja

pariu cine o să cedeze primul. Byron — nu glumesc — a mu mărat boabe de fasole (adică fasole mexicană), la fel ca tatal lui cel bun de nimic din Noul Ordin. Whit a scris în jurnal și a căutat Tărâmul Umbrelor (și pe Celia, desigur), iar eu mi-am provocat singură durere ca să mă călesc pentru următoarea vizită a brigăzii de tortură.

— Fă-l să plece, Whit, mormăi în ciuda durerii de cap

— Serios, Wisty, insistă Byron. Vreau doar să te ajut...

— N-am nevoie de ajutor. Sunt perfect capabilă să fiu nenorocită de una singură. Întinde-o de-aici și fă ceva util măcar o dată-n viața ta! murmur.

— Ceva util? exclamă el. Oh... Nu credeam că tu socotești că aș putea.

— Serios, aș fi *atât* de incredibil de entuziasmată dacă ai dovedi chiar acum că m-am înșelat...

— Bine atunci. Ce-ar fi dacă... aș deschide încuietoarea de la ușă?

Whit și cu mine ne uităm amândoi la el, încercând să ne dăm seama dacă glumește. Apoi îmi aduc aminte: Byron are un simț al umorului sub zero.

În explorările noastre prin locul ăsta umed, am dat peste numai trei uși. Și, desigur, toate erau bine zăvorâte. Am verificat, pentru cazul în care o persoană bună la inimă, *normală* s-ar fi ascuns în corpul unui monitor ursuz și bombănitor al școlii. *Nu era cazul.*

— Am făcut-o la una dintre celelalte uși — nu la cea pe care-am intrat aici, explică Byron. Apoi am încuiat-o la loc să nu avem necazuri.

— O ușă nu-i nimic mai mult decât o ușă, comentez eu, încă uluită. Cum ai *făcut-o*?

— N-a fost chiar atât de greu. Am fost decorat cu Steaua de Onoare a Conducătorului de Sector și, în timpul instruirii, învățăm tot felul de lucruri folositoare într-o închisoare. Așa că am găsit o bucată de sârmă, am îndoit-o în gaura cheii, am pipăit în jur și apoi, știi tu, nu după mult timp am reușit.

— Când anume ai făcut asta? întreb.

— Când voi sforăiați atât de tare încât nu puteam să dorm...

— Dă-mi voie să pricep mai bine, zice Whit. Poți descuia broasca unei uși care ar putea fi calea noastră de scăpare de-aici, și nu ne spui?

— Păi, e ceva dincolo de ușă, explică Byron.

- Așa? Cum ar fi ce? Un monstru? glumește Whit și face o față fioroasă.

— Mai degrabă... ăăă...

Vocea lui Byron se stinge treptat.

— *Ce*? țip la el.

— Părinții voștri.

Capitolul 60

Whit

ȘTIU CĂ VĂ PUNEȚI aceeași întrebare ca și mine. Sunt sigu că și Wisty și-o pune. E posibil să existe *orice fel* de motiv pentru a *nu* ne spune că părinții noștri sunt în camera d alături? *Dacă sunt cu adevărat?*

— Cred… cred că or să-ți facă rău, Wisty, se bâlbâie Byron Nu mai ești în siguranță cu ei. Li s-a întâmplat ceva.

Totul e un rahat absolut. Trebuie să fie. E clar că Byron e primul dintre noi care o ia razna.

O cuprind pe sora mea cu un braț. Tremură de oroare și de teamă.

— Nu sunt în siguranță? Sunt *părinții* noștri!

Vocea îi devine stridentă.

— Nu sunt capabili să ne facă vreun rău. Îți jur, Byron dacă se dovedește că nu minți și că ne poți duce la ei, o să te *sărut* întruna. Și o să te iert pentru fiecare lucrușor oribil p care l-ai făcut. Ceea ce înseamnă foarte mult…

Asta îl face pe dihor să nu se gândească deloc. Cu un oftat, pornește spre ușă, iar noi ne luăm după el. Chiar e posibil să fi spus Crossley adevărul?

— Swain, nu scapi așa ușor, strig după el. Dacă minți, jur că o să regreți pentru tot restul zilelor tale. Și dacă nu minți, atunci explică de ce crezi că sunt periculoși!

— Nu pot să explic, răspunde el, și pare la fel de tulburat ca și noi. Unele lucruri chiar nu pot fi explicate. Dar e adevărat!

— Părinții noștri sunt oameni buni. Nu s-au schimbat, îi spun când ajungem la ușă. Fă doar… ce știi tu să faci, Byron!

Byron tremură — de frică adevărată sau simulată, nu știu și nu mi pasă — dar dă din cap, bagă bucata lui de sârmă în gaura cheii și începe să bâjbâie.

După o mică veșnicie, auzim un clic.

Capitolul 61

Whit

APUC CLANȚA, dându-l la o parte pe Byron, și apăs zăvorul. Suntem întâmpinați cu încă un clic, apoi împing încet ușa care scârțâie.

Spre deosebire de restul gropii ăsteia părăsite, coridorul din față nu e nici măcar slab luminat. E complet cufundat în beznă.

— Vezi ceva? întreabă Wisty din spatele meu.

— Lăsați-vă ochii să se obișnuiască, sugerează Byron.

Șovăie puțin, clar nu prea încântat că a sugerat acest mic plan, dar complice la el acum.

— O să vedeți. Cred…

După un timp, inima mi se oprește pentru o clipă. Cu siguranță, se mișcă ceva în întunericul din fața noastră.

— Mamă? Tată? strig nesigur.

Wisty interpretează cuvintele mele ca însemnând că cu cred că i-am văzut, și țâșnește din spatele meu.

— *Mamă! Tată!* strigă ea.

O simt alergând pe lângă mine în beznă.

— Stai *pe loc*! strig și, cu puțin noroc, o prind de mâneca ...lopetei.

Și chiar la timp.

Pentru că în acea clipă aud mârâitul cel mai puternic, cel mai înfiorător.

Lui Wisty i se taie răsuflarea.

— Nu-i nimic, Whit, șoptește ea. Mă înțeleg cu câinii.

— Nu-i un câine, plutește până la noi vocea lui Byron. ...rede-mă în privința asta!

Următoarea voce pe care o aud e cea care îmi face inima ...o ia la fugă. Sau să-și ia zborul.

— Whit? Wisty? Vă aud vocea?

E mama noastră!

— Da, mamă! strigă Wisty în întuneric. Suntem aici! Tu ...tata sunteți teferi?

Wisty se luptă să scape de mine, dar nu vreau să-i dau încă ...rumul. Nu poate fi sigur. Ceva nu-i deloc bine.

Apoi mama spune:

– Nu vă apropiați de noi! Plecați!

Simt acum. O să se întâmple ceva extrem de rău.

Mama și tata nu ne vor aici!

Capitolul 62

Wisty

O LUMINĂ ALBĂSTRIE, rece și pâlpâitoare, venind *nu știu de unde*, luminează brusc capătul coridorului. E ca o scenă dintr-un film de groază, turnat în alb-negru.

Părinții mei — costelivi, apatici, cu obrajii supți — par să fie încătușați de peretele îndepărtat. Părul pe vremuri des și ondulat al mamei arată întins și umed de sudoare. Ochii îi ies din orbite când privește, alarmată, în întuneric. *Nu ne vede, nu-i așa? Nu cred.*

Iar ochii tatălui meu sunt... închiși. Are corpul atât de slab și de inert. *E...?*

Nici măcar nu încerc să-mi închipui asta. E atât de nedrept, de imposibil de priceput.

— *Tată!* țip încă o dată.

Și atunci zăresc un animal greoi apărând din beznă. Mama răcnește a doua oară:

— Întoarceți-vă! Vă implor! *Plecați* de lângă noi!

Creatura începe să umble prin fața mamei și a tatălui nostru. Strânsoarea mâinii lui Whit se întărește. Carnea creaturii se desprinde de pe ea, din gură îi picură sânge, petice din oasele craniului apar peste tot prin blana roasă.

Al cui sânge e cel de pe botul creaturii? Mă rog să nu fie al mamei sau al tatii...

Dintr-odată, lumina din spațiul amorf se întețește. Văd că firele conectate la părinții mei luminează albastru, la fel de albastru ca și cele din Centrul de Recompense, unde m-au stors complet.

— Trebuie să distrugem *chestia* aia, Whit! Acum! O s-o fac eu, dacă tu n-o faci!

Vocea lui Byron șoptește imperios din spate:

— Nu, Wisty! E un devorator de suflete — un Pierdut! Dacă te prinde, s-a zis cu tine! Nici măcar tu nu-l poți înfrânge!

— Nu-mi *pasă*! țip, zbătându-mă și mai tare în încleștarea lui Whit. O să te ard, Whit! Jur că te ard!

– Wisty, stai o clipă.

Whit rămăsese cu ochii ațintiți asupra scenei, în stare de șoc, dar acum îmi dă drumul.

— Au! strigă. Ai făcut-o!

Mă man lumină. Devin din ce în ce mai fierbinte. Sunt un tăciune aprins. Poate, doar poate, „M"-ul meu crește?

— Pot să fac asta! Mamă și tată, vin să vă iau... nu vă faceți griji!

— Nu! Întoarce-te! geme mama. Pleacă! Te previn, Wisty! Și tu, Whit!

O iau la fugă pe coridor, iar Whit e doar la o jumătate de pas în urma mea. Știam că o să lupte! Creatura se întoarce cu fața la noi și pornește țopăind către mine. Văd blana însân gerată, încâlcită, în putrefacție, legănându-i-se sub falca Apoi mă năpustesc printr-un zid virtual format din răsuflarea lui scârboasă, împuțită.

În timp ce îmi iau avânt pentru un salt către creatură, nu mă gândesc decât la o tigroaică atacând un șacal turbat în sălbăticie, concentrându-mă asupra senzației de gheare ieșin du-mi prin degete, destul de ascuțite ca să sfâșie în bucăți fiara asta hidoasă.

Te rog, te rog, fă să-mi meargă magia…

Și apoi sunt învăluită în blană, oase și colți.

Capitolul 63

Wisty

IN SECUNDA ÎN CARE WHIT aterizează peste mine, ne rebim de podea și încăperea se întunecă. Totul a dispărut. Creatura, mama și tata, strania lumină albastră — totul. Și apoi… totul se explică.

— Ei, ei, ei, auzim o voce în spatele nostru.

Și nu-i a lui Byron.

— Încă o dată, ai distrus totul, Whit Allgood.

Whit și cu mine încă ne revenim în urma impactului și vedem stele verzi, dar acea siluetă cu baston, luminată din spate, combinată cu vocea înspăimântător de familiară, ne întâmpină cu vești proaste, cele mai proaste cu putință.

Este Unicul, desigur, stând acolo în costumul lui elegant, de culoare închisă, cu brațele lungi încrucișate la piept, chiar în fața mea și a lui Whit. Byron Dihorul Trădător nu se vede nicăieri.

— Te întrebi ce fac aici? Pierzând timp din programul meu îngrozitor de plin? continuă el. Ei bine, mă tem că am

primit un telefon de la directorul școlii. Se pare că n-ați fost elevii model care am sperat noi să fiți. Chiar când tu, Wisty, aveai o șansă să faci o breșă, fratele tău mult prea zelos a zdrobit-o. Vreau să spun chiar literal. Am fost la *un pas* să dobândesc Darul Wisteriei.

Whit încă mă ține, dar reușesc să mă ridic cu greu în picioare, uitându-mă pieziș, ametită, cu imaginea oribilă a părinților mei zăbovindu-mi în minte.

— Breșă? mă înec. Vrei să spui că tot spectacolul ăsta de groază a fost doar un *test* în plus?

— Nu-ți *spun* nimic, Wisty. În momentul ăsta, mi-am pierdut răbdarea cu tine.

— Ce...?

Atunci poate că părinții mei *nu sunt* de fapt niște refugiați de război aproape morți de foame și păziți de o chestie Pierdută? Asta-i bine! Bătăile inimii mi se domolesc.

— Ce vrei de la mine? întreb răstit. Am câștigat cu brio testul tău din Dinasium și apoi mi s-a făcut atât de rău, încât aproape că mi-am vărsat mațele. Pân-aici a fost. Nu sunt elevă de zece.

— Cât de mult te înșeli, draga mea Wisty! Ar fi trebuit să știu că aveai să nesocotești ceea ce te-am învățat despre adevăratul potențial al puterii tale. Aveam speranțe mai mari pentru tine, dar ai dovedit că nu ești mai mult decât o altă adolescentă care nu respectă îndrumarea celor mai în vârstă. E atât de *teribil* de trist... Oftează și continuă: Îndrăznesc să spun că meriți o pedeapsă pentru că ai irosit atât de mult din timpul și resursele societății. Dar de unde să încep? Atât de

multe metode de pedeapsă, și atât de puțin timp... Chicotește. Poate că o să începem prin a-l vaporiza pe prietenul tău...

Stomacul mi se strânge. Mă gândesc imediat la Emmet...

— Domnul Swain! anunță Unicul.

— Ce? izbucnește Whit.

— O să-l dezintegrez acum pe bunul tău prieten Byron.

Sunt atât de întoarsă pe dos de groaza, de neliniștea și de surprinderea din ultimele câteva minute, încât nu mă pot stăpâni — nu izbucnesc în râs. E mai mult un chicotit nervos, dar e râs, totuși. Nepotrivit, da. Și poate chiar puțin smintit.

Răceala Sa lasă să-i cadă brațele, complet surprins, și se uită la mine cu o ură nedisimulată.

Ce-i atât de nostim? tună el. Umorul tău îmi scapă complet.

Whit râde și el.

– Dă-i înainte, îl îndeamnă el. Dihorii sunt oricum imuni la vaporizare.

Ca pentru a demonstra că *el* este primul care cedează în fața psihozei izolării, Whit începe să mimeze un dihor care dansează, evitând raze vaporizatoare. Așa că râd mai departe. Mulțumită, arată de-a dreptul ridicol.

Cel Care Este Unicul se holbează la noi, amuțit.

Bine, rostește el încetișor, și se întoarce către mine. În acest caz, o să fii *tu*.

Mă opresc din râs. La fel și Whit.

O să recunosc că sunt destul de mulțumit de rezultatele experimentelor mele de până acum cu părinții voștri. Au devenit din ce în ce mai puternic... iar *ei*, ei bine... ați

văzut rezultatele fantastice. Face semn către scena ultimei noastre plăsmuiri mentale: Chiar dacă a fost o proiecție holografică. Cea mai nouă măiestrie dinamicompetentă a mea, apropo.

Afișează brusc un surâs de autofelicitare. Eu îi răspund cu o privire furioasă.

— În ritmul ăsta, s-ar putea nici să nu am nevoie de voi copiii Allgood. Așa că îți ofer, Wisteria, un termen limită douăsprezece ore. Exact douăsprezece ore ca să-ți manifești Darul într-o manieră în care să mă pot... folosi de el. Dacă nu, *tu* și *fratele tău* veți fi cei pe care-i voi executa.

Apoi, cu o fluturare de mână și o incantație, face să se răcească întregul subsol cu o ninsoare deasă — țâșnită *din tavan*. Temperatura coboară cu cel puțin zece grade.

— Asta ar trebui să te ajute să te concentrezi, comentează el. Simt că frigul face minuni cu cei mai mulți dintre elevi.

Și iese în trombă din încăpere.

Capitolul 64

Wisty

ZĂPADA CONTINUĂ SĂ CADĂ.

Noua mea definiție a răului: oricine mă face să urăsc ceva ce iubesc. Cum ar fi: cred că s-ar putea ca acum să urăsc ciocolata. Asta-i criminal. E vina Centrului MLN. Cred că o urăsc pe Celia pentru că l-a făcut pe Whit să-și piardă pe jumătate mințile. Cu siguranță e vina N.O. Acum, Unicul m-a făcut să urăsc zăpada. Pe care obișnuiam s-o ador.

Îmi aduc aminte cum, de fiecare dată când ningea, Whit și cu mine ieșeam din casă, căutând o cale să mergem la săniuș, indiferent ce vârstă aveam. Singurul lucru care se schimba era cât de îndrăzneți deveneam, coborând chiar și dealuri unde aveau la poale un eleșteu „înghețat" (speram noi). În ultimii ani, chiar o trăsese pe Celia după noi și, trebuie să recunosc, îmi plăcea la nebunie să-i văd împreună. Erau atât de fericiți unul cu celălalt...

Acelea au fost zilele frumoase. Zile când nu ne speria nimic.

Acum, zăpada va simboliza numai aceste ultime clipe chinuitoare care duc la moartea mea.

Am găsit câteva scânduri de lemn, pe care le-am pus una peste alta ca să pot sta pe ele, să întârzii mușcătura înghețului din fese, dacă m-aș fi cuibărit pe jos. În acest moment suntem deja cufundați în aproape zece centimetri de zăpadă. Mereu eroicul meu frate insistă să exploreze subsolul, căutând o cale de ieșire — sau un portal nou. Între timp, eu am încercat să recit orice poezie, orice text de cântec sau versuri de gră diniță pe care le-am memorat vreodată. Știu că școlile astea au un fel de proprietăți de „atenuare a magiei", dar se pare că am găsit aproape întotdeauna o cale de a ne folosi puterile măcar puțin, dacă am încercat destul.

E frigul. Știu asta. *Detest* al naibii de mult frigul. Iar acum o să fie literalmente moartea mea.

— În ordine, Whit, scoate jurnalul! îi strig. Am să-mi dictez testamentul.

— Ascult.

Vocea înăbușită a lui Whit plutește spre mine dintr un colț al subsolului, unde ciocănește în perete ca un detectiv numai că o face ca unul care nu se prea pricepe.

— Notează! Vorbesc serios!

— Wisty, nu-mi place că trebuie să-ți aduc aminte, dar *nu avem nimic* pe care să-l lăsăm cuiva, spune Whit târâgându-se venind spre mine cu nu știu ce descoperire în mână. Sau o meni cărora să le lăsăm.

— Nu fi demoralizant. Asta e treaba mea. Și dă-mi voie să-ți amintesc că undeva, în lume, există două jumătăți ale

batului meu de tobă. Ți le-aș lăsa ție, dar și tu o să mori, așa că am nevoie de un plan de rezervă realist.

Whit ajunge lângă mine cu o bucată de prelată doar atât de mare cât să înfășori în ea un cadavru.

— Am găsit asta, zice el, aruncând-o în jurul meu. Nu-i mare lucru, dar...

— Dacă o să întârzie hipotermia măcar pentru cinci minute, o iau. Mulțumesc, răspund, ridicând un colț pentru ca el să se poată strecura lângă mine. Așa, ești gata să scrii?

Whit se uită la mine cu o privire surprinzător de liniștită, fără nicio urmă din nebunia Celia în ochi, slavă Domnului! Am nevoie acum să aibă mintea întreagă.

— Sigur că da, Wisty.

Își scoate jurnalul și un pix, iar eu îmi dreg teatral glasul.

— Eu, Wisteria Allgood, declar prin aceasta ultima mea voință...

Capitolul 65

Wisty

FAC O PAUZĂ ȘI MĂ UIT la zăpada care cade, frumoasă într-un fel contrafăcut, și-mi aduc aminte de vremea când nu mă speria nimic. Iar acum nu mă mai tem de ceea ce urmează să se întâmple. Sunt împăcată.

— În primul rând, să fie cunoscut lumii — și Curbelor și Semi-luminilor și Celor Pierduți și chiar zombilor Noului Ordin — că sunt vrăjitoare și mă mândresc cu asta. Toate puterile mele, oricare ar fi ele, le las prin aceasta iubitului meu frate, Whitford P. Allgood, pentru atâta vreme cât va fi în viață. Nimănui altcuiva. Punct. Prefer să fiu dezmembrată de un Pierdut bucată cu bucată, decât să-mi fie extrase puterile pentru Noul Ordin.

— O, la naiba, surioară, exclamă Whit cu falsă modestie.

— Las bățul meu de tobă, dacă va fi găsit vreodată, mamei mele. Dacă niciun Allgood nu-mi supraviețuiește (aici mă cutremur un pic), îl las doamnei Highsmith. Ține-o tot așa, strașnică doamnă. În continuare, îi las peruca mea lui Janine

N-ai nici cea mai mică idee cât ești de frumoasă, fetițo. Obișnuiam să cam glumesc pe seama slăbiciunii tale pentru Whit...

— Chiar e nevoie să scriu asta? mă întrerupe Whit.

— Fiecare cuvânt.

— Atunci vorbește mai rar.

— Bine. Așadar, Janine... După partea cu glumele, scrie: Acum visez ca voi doi să vă căsătoriți și să aveți împreună o mulțime de copilași rebeli.

Whit își dă ochii peste cap.

— Mai departe, las chitara electrică lui...

— Stai puțin. N-ai o chitară elec...

— Taci din gură. Lasă-mă să visez un pic, bine?

Whit dă din cap.

— Îi las chitara mea electrică lui Sasha. Te iert pentru că m-ai mințit, pentru că acum înțeleg cu adevărat de ce-ai făcut-o. Nimic nu e mai important decât să lupți împotriva zeilor ăstora aroganți și respingători din N.O. Îmi pare rău că te dezamăgesc, până la urmă.

Simt zăpada topită pătrunzându-mi prin tenișii mustind de apă. *Degete degerate, iată-mă.* Le strâng cât mai mult, cât mai departe posibil de umezeala înghețată.

— Și Emmet... Omule, deja mi-e dor de tine. Faci totul mai bun doar zâmbind. Aș dori să-ți pot lăsa tot ceea ce meriți. O lume nouă. Sau, mai degrabă, lumea veche înapoi. În schimb... îți las... părul meu.

Whit începe din nou să protesteze, din moment ce n-am par, dar îi arunc încă o privire gen „taci din gură și scrie mai departe".

— Sper că nu l-ai aruncat după ce-a fost ciuntit. După cât se pare, acum îl tratează ca pe Sfântul Graal. Este singura parte din mine care-o să mai rămână după ce-or să mă vaporizeze. Poate că dacă lumea se va întoarce la normal, o să reușești să-l vinzi la licitație pe Rețea.

— Vreunui fan turbat al lui Wisty care-o să plătească pe el un milion de boabe, sugerează Whit.

— De parcă..., încep eu.

— Știu exact persoana care-ar plăti, zice Whit, apoi persoana la care se gândește își arată fața jalnică și tristă în spațiul nostru jalnic și trist.

Cu toate defectele lui, Byron are o sincronizare absolut impecabilă.

Capitolul 66

Whit

— AM CERUT ONOAREA de a-ți aduce ultima masă, Wisty, îi spune Byron încetișor surorii mele, părând sincer umil. Îmi aruncă o privire de scuză, înainte să murmure: Și ție, Whit.

Pășește către noi prin zăpada care scrâșnește, împingând un cărucior care scoate un scârțâit de-a dreptul enervant.

— Încă niște ciocolată pentru Wisty? întreb cu sarcasm. Aproape a omorât-o ultima oară. Poate că a treia oară-i cu noroc?

— Ai putea să treci peste mâncare și să-mi aduci în schimb un hanorac foarte foarte mare și bocanci de zăpadă? spune Wisty, smiorcăindu-se și ștergându-se la nas cu bluza ei albă.

In loc să răspundă, Byron ridică de pe tavă capacul metalic în stilul celor de la hotel și îl prezintă stângaci, ca și cum ar trebui să ne intereseze mai mult să mâncăm capacul decât ceea ce este dedesubt.

Wisty pare să citească gândurile lui Byron și se uită pieziș la partea de dedesubt a capacului, dar atenția mea este atrasă de rămășițele patetice de pe farfurii.

— Cartofi fierți și batoane cu vitamine? mormăi. Asta nu e o ultimă masă. Asta-i tot ceea ce servesc *mereu* în locul ăsta.

Ochii lui Wisty și Byron se întâlnesc, iar ea se uită la el cu o privire profund dezgustată. Și nu cred că e vorba despre cartofi.

— Bine, atunci, răspunde el. Poate că reușim împreună să mai… îmbunătățim masa asta un pic.

Byron îmi aruncă una dintre privirile alea gen „Nu pricepi?".

Wisty îmi dă un ghiont cu blândețe și face semn din cap către capacul pe care Byron îl ține încă ridicat. Dedesubt este lipită o notiță:

WISTY, TE IUBESC. N-O SĂ TE LAS SĂ MORI.
CRED CĂ VĂ POT AJUTA. PROMIT. MAI ÎNTÂI
ÎNSĂ TREBUIE SĂ SCAP DE ASER. SPER CĂ POT.

— Uite, știți ceva…, spune Byron, împingând cărucior către un colț îndepărtat și întunecos al vastei noastre închisori. Dați-mi voie să aduc asta aici pentru… comoditatea voastră.

Sper că ASER e mai proastă decât credeam noi, din moment ce nu-i nimic comod în a mânca într-unul dintre cele mai întunecoase colțuri ale subsolului.

O iau de mână pe Wisty și o trag de pe scânduri, știind că o să aibă nevoie de puțină convingere ca să stea în întuneric

cu Byron după declarația lui de iubire. Îmi închipui că e ultima noastră șansă. Suntem destul de disperați ca să acceptăm un ajutor până și de la Byron Dihorul cu Inima Bolnavă de Dragoste.

Ajunși în „sufragerie" — un mic ungher sub scări — Wisty nu șovăie să apuce un cartof fiert și să-l îndese în gură.

— *Ospătar?* Se preface că-i face semn unui chelner. Poți să aduci aici niște șuncă, brânză și iaurt ca să meargă cu cartoful meu? *Tout de suite!*

— Wisty, șoptește Byron imperios, dar atât de încet încât sunt convins că nici măcar un microfon plantat chiar asupra lui n-ar fi putut să-l capteze.

Afurisitul, e bun. Nu-i de mirare că tipul e practic agent dublu profesionist.

— N-am vrut să te neliniștesc cu notița mea, dar trebuia să afli adevărul, ca să mă crezi când îți spun că pot să vă ajut. Probabil.

N-am nevoie de ochelari pentru vedere nocturnă ca să simt pumnalele care zboară din ochii lui Wisty.

— Iartă-mă dacă pun întrebarea evidentă, B., dar de partea cui ești tu, de fapt? spun eu. Asta este, să zicem, ultima întrebare arzătoare pe care-o am înainte de-a muri.

– Bine, uite. Mi-am dat seama de ceva incredibil, continuă el. Cred că perioada în care ți-ai folosit puterile asupra mea... *m-a schimbat.*

– Nu mai spune, Swain, șuier. Treci la subiect, sau ieși naibii de-aici!

– Magia voastră... cred că... într-un fel... se ia. Cred că acum am într-o mică măsură ceva din puterea voastră, care

se poate reuni cu a voastră... și poate deveni... să zicem, mai mare decât suma părților.

Wisty face o pauză, încercând să absoarbă această ultimă revărsare de informații bizare. Mă aștept de la ea să trântească o bombă, dar chiar ascultă.

— Adică... poate că... ți-am dat un soi de... încărcătura electrică?

Nu-mi vine să cred că începe să scoată pe gură limbajul Unicului.

— Poate. Nu știu prea bine. Uite, dă-mi voie să-ți arăt. Repede. Trebuie ca amândoi să mă luați de câte o mână — avem nevoie să ne atingem.

— Dacă-i doar un truc ca să mă ții de mână, B., ești mort, amenință Wisty.

— Concentrați-vă asupra mâncării, ordonă Byron. Visați la ce vreți. Wisty, spune ceva!

— Ăăă...

Șoptește ceva abia auzit, și îmi închipui destul de bine ce-ar putea fi.

Încă nu *văd* nimic, dar în câteva secunde, *miros* ceva in confundabil. Cheeseburgeri, inele de ceapă și — cred — shake-uri alb-și-negru. E destul de puternic ca să-mi înmoaie genunchii.

— Cum *faci* asta? îl întreb pe Byron.

— Îți aduci aminte de profeții? răspunde el. Te-ai întrebat vreodată cum ar putea o armată de copii să triumfe împotriva armatei de soldați a Noului Ordin — cu pușile, tancurile, avioanele și navele lor? Ceea ce am început să înțeleg în acest

loc este că, spre deosebire de soldații Noului Ordin, noi debordăm de idei, de creativitate și de potențial.

Încă o dată, Wisty mă surprinde cu felul în care pare să priceapă unde vrea să ajungă Byron. Oricât de mult l-ar urî, par să aibă o legătură stranie. Am simțit-o când erau pe scenă, cântând împreună. Nu i-aș spune-o niciodată totuși.

— Cel Care Este Unicul e speriat de moarte de noi și de potențialul nostru. De *energia* noastră. Pentru asta există toate școlile și închisorile pentru copii.

Vocea lui Byron crește în volum din cauza exaltării și trebuie să se potolească singur.

— Vrea să-și dea seama cum s-o fure, ceea ce reprezintă motivul pentru care există locul ăsta. Dacă nu reușește, vrea să înlăture amenințarea.

— Cum furi potențialul cuiva? mă întreb cu voce tare, fără să mă aștept la un răspuns.

— Asta e ceea ce încearcă el să priceapă. Vrea să se unească cu Wisty...

— Ptiu! exclamă sora mea. Ptiu, ptiu, ptiu, ptiu!

— *Tăcere!* răcnește brusc ASER, și sună mai umană — și mai stresată — decât am auzit-o vreodată. Dacă mai aud discuții neesențiale, vă veți petrece timpul rămas cu căluș și cătușe!

Capitolul 67

Wisty

BYRON ÎȘI DESPRINDE imediat mâna transpirată de a mea Sau poate că mâna mea a transpirat. La urma urmei, moartea e foarte aproape acum. *Foarte* aproape.

— ASER, strigă Byron, plecând din colțul nostru întu necos către o zonă ceva mai puțin obscură a subsolului, con damnații au cerut folosirea unei băi propriu-zise. O ultima oară… înainte de execuție. Am refuzat cererea, dar au insistat Ce-ar trebui să fac?

Am auzit despre ultimele mese, dar ultimele pauze de toaleta?

— Nu au permisiunea să părăsească subsolul, răspunde ASER, dar după aceea jur că o aud oftând.

Poate o mașină să ofteze?

— Există o toaletă în spatele ușii B12. O voi deschide pentru cinci minute.

— Da, ASER. O să însoțesc prizonierii ca să mă asigur c sunt…

Vocea lui Byron se stinge în timp ce o ușă din perete se deschide cu un clic.

— ...ascultători.

În continuare, Byron ne împinge într-o cameră cam de mărimea unei cabine telefonice de modă veche.

— Repede! Trebuie să ne ținem de mâini, spune el.

— Dar nu ne-am dus încă, protestez.

Chiar am nevoie să folosesc toaleta. Așa cum v-ați putea imagina, am evitat să mă ghemuiesc într-un colț. Fără hârtie igienică.

— N-avem timp. Trebuie să folosim magia voastră cât mai curând posibil.

— Și de ce-ar merge acum? întreabă Whit. Am încercat să folosim magia de când am ajuns aici.

— Ați văzut ce s-a întâmplat cu mâncarea. Încă n-am priceput chiar tot, dar cred că e ceva legat de puterea transferată mie prin intermediul lui Wisty.

Grozav. Transform un tip în dihor și el capătă ego-ul unui leu!

— Poate că seamănă cu evoluția. Fiecare generație dezvoltă caracteristici noi pentru a face față noilor forțe din natură...

— Generație? La naiba, Byron, nu-i ca și cum am avea un *copil* împreună...

— Taci și ține-mă de mână, Wisty. Asta-i o treabă serioasă.

Vorbind despre evoluție... e chiar Byron Swain care vine să ne salveze — încă o dată? S-a schimbat. Îmi ia mâna, și o simt pe a lui caldă și încrezătoare.

Byron se întoarce spre fratele meu.

— Whit, tu mă crezi?

— Nu-mi place s-o spun, dar ce opțiune am? Sigur, Byron Fă ce poți.

— Voi doi n-aveți nimic de pierdut. Și nici eu — sunt mort indiferent ce se-ntâmplă. Repede acum, căutați o vraja Ceva despre… apă.

Whit deschide jurnalul și frunzărește câteva pagini Găsește ceva ce-i place.

Deși te-ascunzi cu fluxul și refluxul
Mareei albe, când luna s-a culcat

Și iată cel mai ciudat dintre lucruri: aerul îmi face pla mânii să mă doară un pic; e ca și cum ar fi prea uscat sau cam așa ceva…

Oameni din zile viitoare or să afle
Despre năvodul meu, și cum l-am aruncat

Fața lui Whit — nu știu cum s-o descriu — a devenit ascuțită, iar buzele par prea mari și…

Cum ai sărit, de câte ori nimeni nu știe
Peste corzi argintii și subțirele

Byron apucă jurnalul din mâinile lui Whit, iar mie mi se taie răsuflarea. Pielea fratelui meu a devenit argintie, și se petrece ceva ciudat cu gâtul lui. De parcă ar avea… solzi?

Byron termină vraja:

Or crede c-ai fost rău, hain cu mine
Și vină ți-or găsi, cu vorbe grele.[1]

[1] Fragment din poezia *Peștele* de William Butler Yeats.

Ne transformăm în pești! La ce-o să ne folosească dacă sfârșim ca pești pe podeaua băii?

Am avut încredere în Byron de prea multe ori?

Și de ce e dintr-odată atât de imens?

Apoi se aude un pocnet neobișnuit și... noi doi stăm în palmele întinse ale lui Byron, uitându-ne la chipul lui gigantic.

Se pare că ne-am transformat în peștișori guppy. Și acum ne bazăm sută la sută pe Byron să se ducă să ne găsească un acvariu?

— Wisty, pare să bubuie vocea lui Byron în capul meu. Am fost sincer cu ceea ce-am scris. Te iubesc. Știu că tu crezi că e cel mai rău lucru pe care l-ai auzit vreodată. Dar nu mă pot împiedica. Ești tot ce-am vrut vreodată să fiu eu. Amuzantă, destinsă, puternică. Deșteaptă, rebelă, și nu-ți pasă ce gândesc alții — în afară de familia ta. Știi ce e important. Ești perfectă.

Mi-ar plăcea foarte multă să-i spun *Mulțumesc, B.*, dar mă simt serios aici. Pielea, gura, *branhiile*... mă ustură toate ca naiba.

Tu și cu Whit sunteți acum pe cont propriu, continuă el. Știu că eu n-o să ies viu de-aici. Nu când Unicul o să afle ce am făcut.

Brusc, ne îndepărtăm de fața lui și ne apropiem de un vas de porțelan alb.

Rămas-bun, frați Allgood, adaugă Byron. Ce fac acum, fac din iubire!

Capitolul 68

Whit

PLEOSC!

Pleosc!

Grozav! Tocmai am fost aruncați cu capul înainte într-o toaletă — și încă una mizerabilă.

Și înainte ca Wisty și cu mine să avem măcar o secundă să facem un tur prin „piscina" noastră, prin suprafața refractantă a apei îl văd pe Byron întinzând mâna spre clapa rezervorului.

Dumnezeule, nu! Trădătorul ăla n-o să...

Dar o face. Și dacă te gândești la asta, având în vedere spirala descendentă pe care ne-am aflat în ultima vreme, a trage apa peste noi într-o toaletă ar putea fi doar justiția poetică supremă. Încă nu-mi dau seama dacă nemernicul ne salvează viața sau simte o plăcere deosebită să-i trimită prin țevi pe fostul lui dușman și pe fata care l-a respins de atâtea ori.

Dar când ne izbește întreaga forță, nimic din toate astea nu mai contează. După șocul căderii inițiale de apă, care nu

bește de pereții țevii până când aproape că-mi pierd cunoștința, urmează o cursă întunecoasă și înspăimântătoare de-a dreptul afară din clădirea școlii. Puterea apei este atât de mare încât nu pot nici măcar să-mi răsucesc capul destul ca să văd dacă Wisty e în spatele meu. Mă omoară gândul că nu știu dacă a reușit.

Am fost campion la înot în timpul școlii, așa că senzația de a fi pește nu-i atât de stranie pentru mine pe cât aș fi crezut. Dar e ca și cum ai încerca să faci ture într-un ocean în timpul unui *uragan*, așa că nu, nu m-am antrenat niciodată pentru una ca asta. Și sunt îngrijorat pentru cum se descurcă Wisty… până când îmi aduc aminte că a petrecut un timp ca rozător într-un șanț.

Wisty, rezistă, mă gândesc. *Amintește-ți doar să respiri.*

Țevile devin din ce în ce mai late, ceea ce nu oferă o ușurare prea mare, din moment ce există zgomotele astea de cascadă care devin tot mai puternice — iar chestiile prea-scârboase-pentru-a-fi-spuse-în-cuvinte care coboară prin țevi sunt din ce în ce mai dense. Doar gândul la ele mă face aproape să mă sufoc.

Amintește-ți doar să respiri, Whit, îmi spun întruna. Ceea ce este de fapt un sfat destul de bun, pentru că atunci când inhalez, îmi dau seama că simțul mirosului meu nu este la scară umană.

Așa că respir încă și mai adânc și o zăresc pe Wisty… cel puțin presupun că e ea și nu vreun alt peștișor de acvariu căzând din „închisoare" prin canalizare.

Privirile ni se întâlnesc, și gândesc: *Vino după mine*, sperând că mesajul este cumva vizibil pe fața mea. Mă bucur că

am petrecut atât de mult din viața noastră înțelegându-ne unul pe celălalt fără să rostim un cuvânt.

Mergem din ce în ce mai repede — un curent de-a dreptul furios — până când ne trezim brusc în apă liniștită: un burlan pentru apa de ploaie. De acolo ne croim drum în aval printr-un labirint de canale subterane lenește de sub oraș.

Nu peste multă vreme, Wisty și cu mine vedem ceva ce n-am mai văzut de multă vreme — lumină! Lumina zilei adevărată, cinstită! Ne uităm la ea cu ochii mari, hipnotizați în timp ce crește încontinuu. Încep să văd nuanțe de albastru, de verde, de galben și…

De ce crește lumina atât de repede când nici măcar nu înotam prea tare? Și ce-i huruitul ăsta aproape asurzitor?

— *Înoată înapoi!* încerc să strig.

Dar nu pot. Sunt pește.

Și oricum e prea târziu.

Capitolul 69

Whit

AȚI COȘMARURILE ACELEA în care cădeți și sunteți complet neajutorați și vă treziți cu o tresărire? Cursa asta e cam așa, dar nu tocmai.

Nu e, pentru că *nu se termină*.

Nu există niciun control. Nu-i nimeni să te-ajute. Nici măcar nu sper s-o văd pe Wisty în torentul ăsta puternic, care coboară în spirală. Tot ceea ce știu este că sunt prins înăuntrul unui *vuiet* fără nimic de care să mă țin, în afară de panica mea inutilă.

Mai repede, mai tare, mai repede, mai tare, și apoi — *bang*. Iar după aceea — *uhh*.

Îmi simt creierul de guppy de parcă s-ar fi desprins de minuscula mea țeastă de pește. Cred că tocmai am trecut de la o sută de kilometri pe oră la zero într-o cincime de secundă.

Și apoi totul e calm. Calm… și *luminat de soare*?

Sunt afară? Nevătămat? Așa cred.

De ce nu sunt surprins că Noul Ordin, deloc prietenos cu mediul, are o canalizare care duce direct într-un râu, fără niciun filtru sau instalație de epurare care să toace doi pești șori nevinovați și sa-i transforme în îngrășământ agricol?

Pentru prima — și sper că și ultima — oară, sunt recunoscător pentru lipsa lor de morală și de civilizație.

Mă aflu pe meandrele lenețe ale râului și, în ciuda apei de toaletă pe care e limpede că Noul Ordin o pompează în el e încă absolut minunat.

Frunze de nufăr și florile lor de un alb strălucitor plutesc somnoroase în jur. Melci cu cochilie spiralată alunecă pe pietre fără nicio grijă pe lumea asta, iar o broască țestoasă cu dungi viu colorate cade de pe un buștean și trece pe lângă mine ca o farfurie zburătoare cu picioare butucănoase.

Îmi dau seama brusc că văd toate astea cu ochi aflați deasupra apei. Plutesc...

Ca un pește mort sau ca o ființă umană vie?

Sar în picioare și-mi dau seama că sunt viu și din nou în formă umană, stând în apă adâncă de vreun metru. Vraja trebuie să se fi epuizat; șoptesc o rugăciune de mulțumire către mama și tata, care simt că sunt acolo undeva, veghind cumva asupra noastră. Apoi, adaug repede mulțumiri pentru că vraja nu m-a lăsat fără salopeta albă a Centrului Minunata Lume Nouă, care e acum udă leoarcă.

Mă răsucesc, uitându-mă după Wisty. *Slavă Domnului, iat-o!* Tocmai se cațără pe malul împădurit al râului. Ud, amețită, dar ochii i se luminează când mă vede.

— Whit! strigă ea. N-a fost asta... n-a fost asta cea mai uluitoare cursă pe care-am făcut-o vreodată?

Capitolul 70

Whit

S AR PUTEA SĂ NU VĂ SURPRINDĂ să aflați că n-am fost doar sportiv pe vremuri, am avut și gradul patru la Șoimii Cercetași. Așa că știu că, în general, când te-ai pierdut în pădure, primul lucru pe care îl ai de făcut este să găsești un adăpost.

Dar într-o noapte atât de perfectă ca asta, nu ne batem prea mult capul.

Am mers deja câțiva kilometri — spre vest, înapoi către Tărâmul Liber — și, deși începe să fie puțin răcoare, o să ne mulțumim să dormim la lumina stelelor.

Soarele a coborât sub orizont, iar lucrurile încep să devină destul de întunecate. De-aici înainte, o să ne găsim drumul doar pe pipăite.

— Ai adus o lanternă? o întreb pe sora mea pe un ton șuieț. Am putea-o folosi ca să găsim două bețe. După aceea, putem să le frecăm între ele și…

Brusc, trunchiurile copacilor din fața mea licăresc cu o lumină jucăușă, portocalie.

Mă întorc cu fața la Wisty. Și acolo, pe pământ, alături de sora mea care stă cu picioarele încrucișate în fața lui, se afla cel mai perfect foc de tabără pe care l-am văzut vreodată, desăvârșit cu pietre de jur împrejur și cu movila de lemne de alături.

— Focul arată puțin cam prea fierbinte, remarc, reflectându-mă la limbile de foc înalte de doi metri care aproape ca ating ramurile copacilor.

— Nicio problemă, răspunde Wisty și, ca și cum ar fi întors butonul de la aragaz, micșorează flăcările la vreo jumătate de metru, mai ușor de stăpânit.

— Și asta fără bățul tău, observ. Sunt impresionat.

— Da, păi... m-am descurcat întotdeauna mai bine în afara școlii.

Chipul ei palid e îmbujorat, radiind de căldură. Arată ca și cum tocmai s-a ridicat din morți.

— Știu că pare o prostie, dar mă simt atât de bine! Doar să fiu în stare să-mi folosesc puterea. Fără să fiu strivită. Și nici măcar nu mi-am dat seama cât de mare era greutatea, până când n-a dispărut.

— Știu ce vrei să spui. Așa mă simt și eu.

Și e adevărat. Fără măcar să mă concentrez cine știe ce reușesc să produc trei hotdogi înfipți în trei frigărui. E ca și cum aș avea o rezervă de energie și de potențial din tot acel timp în care n-am folosit nimic.

— Drăguț, comentează Wisty în timp ce ia un hotdog. Poate c-ai învățat *totuși* ceva la Centrul MLN...

— Nu le recunosc meritele pentru nimic altceva, în afară de faptul că am învățat să-mi placă fasolea mexicană, glumesc eu. Ceea ce, de fapt, e un talent folositor în vremuri de restriște. Ți-aduci aminte când mama și tata erau împărații vacanțelor ieftine? Jur că am petrecut mai mult timp în pădure decât în interior.

Wisty dă din cap și începem să ne frigem cârnații.

— Îți amintești, spune ea, când ploua atât de rău și tata a alunecat și a căzut de pe potecă în mlaștină? Toată mâncarea era în rucsacul lui și s-a ales praful de ea.

Izbucnește în râs.

— Da. A fost un drum lung până când ne-am întors la civilizație ca să mâncăm, răspund, apoi însă îmi aduc aminte de altceva în legătură cu ziua aceea. Ciudat...

— Ce?

— N-am pomenit niciodată de asta pentru că nu însemna nimic pentru mine la vremea aceea. L-am auzit din întâmplare pe tata zicându-i mamei ceva de genul: „Am putea să rezolvăm asta pe o cale mai ușoară, Liz!" Și mama i-a răspuns: „Ne-am promis unul altuia să nu luăm niciodată calea ușoară. În special cu copiii. Au nevoie să învețe pe calea cea mai grea."

Wisty își dă seama.

— Crezi că se referea la magie? Sau ce-o fi ceea ce facem — „ne realizăm potențialul"?

— Cred că nu voiau să ne bazăm doar pe magie ca să obținem ceea ce vrem. Cred că de aceea nu ne-au învățat deloc despre asta. Voiau ca noi să...

— Să învățăm să facem lucrurile pe calea cea mai grea? Astfel încât să înțelegem prin ce trece restul lumii?

Dau din cap.

— S-ar putea.

— Ei bine, mamă și tată, oriunde-ați fi... Wisty ridică ochii spre cer. Învățăm pe calea cea mai grea. Sper că sunteți fericiți. Cumva, chiar sper că sunteți fericiți.

Capitolul 71

— O SĂ ÎNTREB DIN NOU, în caz că cineva ascultă totuși de data asta: chiar trebuie să fac *totul* pe-aici de unul singur? întrebă furios Cel Care Este Unicul.

Unicul Care Înregistrează Veniturile Interne, tatăl lui Byron Swain, stă în spatele lui și clatină dezgustat din cap.

Supraveghetorii tehnologiei, instituțiilor și disciplinei pedagogice ai Unicului stau pe partea cealaltă a panourilor de circuite zdrobite care conțineau până atunci programul de computer ASER — sistemul responsabil de Centrul Minunata Lume Nouă. Toți trei tremură serios sub ochii plini de mânie ai Unicului.

— Eminența Voastră, după cât se pare, au scăpat prin instalația toaletei pentru că Byron Swain...

— Pentru ultima oară, și vă asigur că asta *este* ultima oară când vă voi aminti că cetățenii *nu* vor fi pomeniți cu numele din vechea ordine! Acestea pot conduce la tendințe

individualiste perfide. Numele lui este acum Unicul Care Se Infiltrează În Conducerea Rezistenței! Iar pedeapsa *lui* nu va fi cu nimic mai prejos decât tortura, vă asigur.

Unicul îi zâmbește tatălui lui Byron Swain, apoi îl privește cercetător, așteptând o reacție. Bărbatul nu arată niciun strop de stânjeneală.

— Faptul că nu există filtre la toalete, faptul că nu sunt folosite consecvent câmpurile de atenuare și faptul că *imbecilul* ăsta de program de computer al vostru s-a hotărât să admită o cerere *la toaletă* celor mai puternici doi dinami competenți din custodia noastră reprezintă doar începutul când e vorba să descoperim unde se află adevăratele lipsuri!

— Am început deja procesul de corectare a acestor probleme.

— Nu este necesar. Aceia dintre noi care sunt destul de competenți ca să poarte emblema Noului Ordin se vor ocupa de asta. Acelora dintre voi care nu sunt competenți li se va înlătura emblema. Sau, mai curând — chicotește — emblema vă va înlătura *pe voi*.

Cu asta, întinde brațele și-i vaporizează pe cei trei administratori ai centrului MLN — adică totul în afară de emblema N.O. de pe uniformele lor.

— Cineva să adune astea, spune el, apăsând butonul interfonului de pe birou. *Și trimiteți-l aici pe Informator!*

Byron Swain este introdus imediat în încăpere. Deși îi lipsește coafura specifică, gata pentru fotograf, și are ochii umflați de oboseală, ține capul sus.

— Eminența Voastră, începe Byron, privindu-l pe Unicul direct în ochi.

Unicul ridică amenințător bastonul.

— Cine *îndrăznește* să mi se adreseze înainte să vorbesc eu?

— Eu, domnule, continuă Byron cu privirea neclintită. Știu că v-am înșelat așteptările, domnule. Am trădat mărețul Ordin. Îmi accept pedeapsa în întregime. Sunt gata.

Unicul rămâne o clipă nemișcat, apoi îl studiază pe Byron.

— Atât de curajos, zău așa! Nu m-aș aștepta la așa ceva în mod normal de la niciun fiu al — face un semn către ministrul veniturilor interne — ăluia.

— Nici eu, domnule, vorbește Byron fără șovăială, atrăgându-și un chicotit din partea Unicului.

Nu va mai exista nicio bătaie nemiloasă din partea tatălui său după execuție, așa că Byron simte că-și poate permite să spună adevărul măcar o dată în viața lui.

Unicul e copleșit de uimire.

— Îmi place spiritul tău, băiete, chiar îmi place. Mă întristează atât de mult că visurile mele pentru tine au fost... amânate.

— Amânate? Domnule?

Neașteptându-se la nimic altceva în afară de moarte, Byron nu reușește să priceapă ce vrea să spună Unicul.

— Sunt perfect conștient de... înclinația ta pentru vrăjitoarea noastră roșcată, acum evadată. Din moment ce te respinge, nu dorești nimic altceva decât să mori. Să mori ca un erou care i-a salvat viața. Cât de tragic! Material pentru dramele de pe scenă. Slavă Domnului că am scos în afara legii toate prostiile și absurdițățile astea bizare!

Byron începe să devină nervos.

— Nu doresc nimic altceva decât să fiu executat, de rușine pentru trădarea mea față de dumneavoastră, domnule.

— *Minți!* tună Unicul, în sensul cel mai propriu, din moment ce mânia lui zguduie întreaga clădire. Pedeapsa ta fie ca te va ucide, destul de chinuitor, aș adăuga, fie te va transforma în genul de om de care avem nevoie pentru funcțiile înalte de conducere din acest Ordin.

— Domnule? repetă Byron, cu gâtul uscat, simțind că izvorul de curaj — cel care avusese nevoie de zile întregi să se umple — începe să secе.

— Ești acum, în mod oficial, la comanda Echipei Ucigașe pentru a rectifica această situație o dată pentru totdeauna.

Byron înghite în sec.

— Echipa *Ucigașă*, Eminența Voastră?

— În eforturile noastre de a o aresta și de a o controla pe Unica Posesoare a Darului, am cheltuit în general mult prea mult timp și prea multe resurse sigure…

— Exact trei virgulă șapte milioane de B.N., exclamă Unicul Care Înregistrează Veniturile Interne.

— *Ce risipă!* se vaită Unicul. E clar că urmărirea mea obsesivă a fost o cheltuială prea mare. Așa că m-am hotărât: din moment ce nu pot să-i smulg Darul, vom elimina amenințarea pe care-o reprezintă. În cuvinte simple, o vom ucide. Sau, mai curând, *tu* o vei ucide.

— Domnule? mai spune Byron o dată.

— Ai început atât de bine, băiete. M-ai impresionat, chiar dacă numai pentru o clipă. Din nefericire, ca atât de mulți

oameni obișnuiți, ai căzut pradă atracției fizice adolescentine, nimic mai mult. Risipă, risipă, risipă! Sper să-ți vii în fire. Oricum, *o vei ucide pe fată.* Echipa ta o va ucide pe fată. Sau o vei aduce aici în viață și eu o voi ucide, lent și chinuitor, în fața ochilor tăi de cățeluș patetic...

CARTEA A TREIA

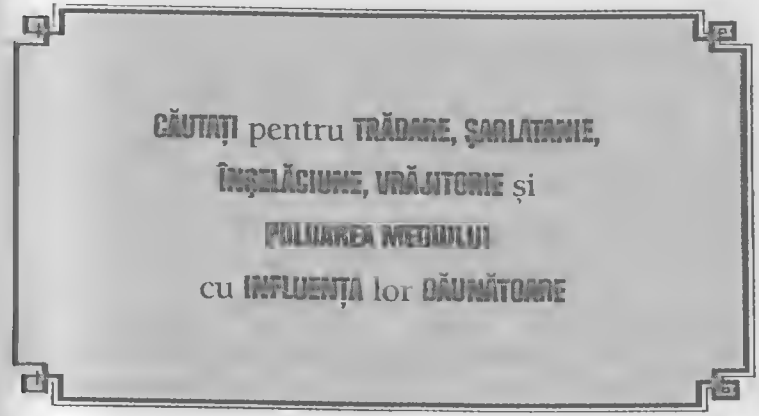
SFÂRȘITUL FAMILIEI ALLGOOD

Capitolul 72

Wisty

WHIT ȘI CU MINE NE-AM TÂRÂT printr-o ploaie mocnită, monotonă, de-a lungul multor kilometri, și se pare că pe fiecare trunchi de copac de lângă autostradă au fost fixate discuri cu noi. Sunt poze recente — fratele meu și cu mine în costumația albă, strălucitoare, a Centrului Minunata Lume Nouă.

— Doamne, ce trebuie să facă o fată ca să devină în sfârșit populară, exclam cu resemnare. E *atât* de nedrept... Măcar poza aia din față e mai bună decât fotografia stupidă din albumul promoției!

— Cu capul chel? Ăăă, nu-s chiar atât de sigur, Wist...

— Am ajuns la concluzia că e absolut fioroasă, răspund. Moda Rezistenței. Cred că o să prindă.

Whit pufnește. Nu mă aștept oricum ca el să priceapă, având în vedere înclinația lui pentru puștoaice apetisante cu bucle unduitoare. Cu paloarea mea de închisoare — doua nuanțe mai deschisă decât o piele normală „albă și pistruiată" —, cu capul jupuit și cu salopeta murdară și lălâie, sunt total opusul genului său.

Dar lui Emmet s-ar putea să-i placă. Pariez că da. Mi-e dor de el — și de toată lumea de pe Tărâmul Liber — *așa* de tare în clipa asta!

— Mai avem mult? glumesc, în timp ce ne croim drum printr-o porțiune de pădure paralelă cu autostrada, la periferia unui orășel.

Aud în depărtare urale răgușite.

— Mai avem câțiva kilometri. Granița Tărâmului Liber se retrage în permanență, explică Whit. Mă întreb dacă ceea ce auzim e o adunare a Noului Ordin sau una a Rezistenței. E greu de spus prin părțile astea.

— N-ar trebui să verificăm?

— Hai! Cu prudență.

Ne îndepărtăm de autostradă și o luăm pe o stradă laterală care duce în oraș. După câteva intersecții, zărim marginile

mulțimii, care roiește într-un parc din fața unei clădiri mari de piatră. Nu putem încă distinge scandările.

— Sunt numai adulți. E clar că nu e Rezistența, observă Whit. Nu ne putem apropia mai mult fără să fim observați. Suntem capul de afiș al săptămânii, pe-aici.

— Ei bine, atunci, cuget eu, poate că n-ar mai trebui să fim copii.

Whit fluieră când își dă seama ce vreau să spun.

— Crezi că poți s-o faci?

— Poate reușim împreună, răspund și-l iau de mână. Nu plănuiesc să intru singură în anii mei de bătrânețe excentrică.

Îmi aduc aminte de o bucățică dintr-o poezie pe care tata obișnuia să ne-o citească, și îl pun pe Whit să recite împreună cu mine:

Când eram tânăr! „Când", ce jalnic sună!
Vai, ce schimbare-ntre atunci și-acuma![1]

Și apoi... este experiența de transformare cea mai stranie de care am avut parte până acum. De obicei, e rapidă și lină, ca și cum aș fi moale și maleabilă ca o bucată de aluat de lursecuri strânsă între degetele unei puteri mai înalte. De data asta, e lent și... dureros. Scârțâit. Ca și cum șira spinării mi-ar fi turtită, iar restul trupului mă doare ca reacție, până la tălpi.

Whit mârâie, la fel de puțin încântat de noul lui corp.

— Nu-mi spune că așa or să mă dărâme la bătrânețe anii de sporturi de contact! Geme. Mă omoară spatele. Și amândoi genunchii. Au, au, *au*!

---

[1] Fragment din poemul *Tinerețe și bătrânețe* de S. T.Coleridge.

Încerc să trag adânc aer în piept, și pur și simplu nu-i același lucru.

— Îmi simt plămânii... ciudați... mai mici. Contractați, sau cam așa ceva.

Dintr-odată, toată sâcâiala mamei că nu stau destul de dreaptă pare să capete un sens.

Senzația stranie că ceva mă gâdilă la gât mă face să tresar și să plesnesc ceea ce cred că trebuie să fie un păianjen, dar care se dovedește a fi... păr! Apuc o șuviță aspră în mână acum plină de vinișoare și verific. E mai alb ca o grămăjoară de cenușă!

— Pa, pa, fetișcană a Rezistenței! fredonez jalnic.

— Ei bine, cred că nu trebuie să-ți faci griji dacă o să ți crească la loc părul, comentează Whit.

— Și bănuiesc că tu *ar trebui*, ripostez, cu ochii ațintiți la capul lui lunguieț, pe cale să chelească.

— Sau o să trebuiască doar să-mi rad capul ca tine.

Fratele meu își mângâie chelia lucitoare și smocurile de păr cu o mână osoasă, cu pete hepatice.

— Recomand cu căldură epilatul cu ceară în schimb, glumesc.

Whit răspunde cu un chicotit care se transformă într-o privire de neliniște pătrunzătoare.

— Wisty, te omor dacă nu ne poți schimba la loc!

— Liniștește-te. Întotdeauna am fost în stare să revenim, așa-i? Nu întotdeauna în momentul cel mai convenabil, desigur, dar vrăjile nu durează niciodată o veșnicie.

Cel puțin așa sper...

Capitolul 73

Whit

WISTY ȘI CU MINE SUNTEM ACUM destul de aproape ca să auzim ce scandează oamenii ăștia, și e destul de dezgustător.

— *Cărțile sunt haos! Vrem ordine! Cărțile sunt haos!*

Umblăm/șchiopătăm prin mulțime și treptat ne facem drum înainte cu coatele, până când ajungem într-un loc unde putem vedea ce se petrece.

— *Cărțile sunt haos! Vrem ordine! Cărțile sunt haos!*

Cine sunt *oamenii ăștia atât de absolut convinși că toate cărțile duc numai la haos, la teamă, la rău?*

Lucrul cel mai înspăimântător este că arată normal. Presupun că *sunt* normali. Cel puțin, în propria lor minte. Probabil că se trezesc, beau o ceașcă de cafea, își hrănesc copiii smiorcăiți și-și îmbrățișează familia. Zăresc aici un cuplu de adulți cu un copilaș pe umeri; dincolo, unii cu un bebeluș într-un rucsac.

Dar e și ceva diferit și înfiorător cu ei. Le lipsește ceva din ochi. Sunt vii, trăiesc, dar n-au *scânteia vieții* sau pasiune adevărată.

Clădirea impunătoare, de piatră, de dincolo de parc are un șir de scări care duce la intrarea cu colonadă și încadrată pe ambele părți de doi lei de piatră. Numele înscris pe ușile filigranate enorme a fost distrus, dar e clar că la un moment dat aceasta era o mare bibliotecă orășenească.

Judecând după grămada de cărți din față, în prezent este destul de goală pentru un meci de fotbal sau pentru un mega-concert rock. Grămada e mai înaltă decât o poartă pe un teren de joc

Și chiar în clipa asta e stropită cu petrol lampant de către o ceată de funcționari ai Noului Ordin, încălțați în cizme înalte. Din capul scărilor, un bărbat cu burta cât un cazan vorbește într-un megafon și ține o torță deasupra capului.

Nu știu ce-i cu Noul Ordin și cu politica lui de a angaja adulții cu cea mai scârboasă înfățișare pe care-i găsesc, dar nu pare să-i pândească riscul de a duce lipsă de personal. Luați cel mai josnic director adjunct pe care l-ați întâlnit vreodată, încrucișați-l cu o călugăriță (vorbesc de insectă!) și adăugați o tendință de a lătra ca un ciobănesc german, și poate că o să vă apropiați de ceea ce este acest individ din N.O.

— În numele Unicului Care Este Unicul! răcnește.

Mulțimea intră în delir la păsărească asta.

— În compensație pentru toți cei care s-au pierdut pentru totdeauna în hoinărelile imaginației! Care s-au pierdut în pofta obscenă pentru visuri... și în cunoașterea de dragul cunoașterii!

Urechile mele „vârstnice" sunt pe cale să se spargă din cauza urletului gloatei, și trebuie să-mi pun dopuri.

— Ca pedeapsă împotriva celor care și-au irosit datoria către Ordin și către Societate complăcându-se în risipa, în ineficiența și în lipsa de productivitate pe care le generează aceste volume blestemate!

Wisty nu mai poate suporta nici ea. Din greșeală, aruncă o privire de dezgust total.

— Și ca avertisment pentru toți cei care stau astăzi aici ca *impostori* — jur că acum se uită drept la noi — aceia dintre voi, prefăcuților, care nu cred *cu adevărat* în tot ceea ce a făcut Ordinul ca să ne transforme și să se îngrijească de stabilitatea viitorului nostru, *veți arde și voi*.Vă vom *găsi*, și veți *arde*!

Zgomotul mulțimii este acum asurzitor.

— Arde! Arde! Arde! scandează.

Cred că unul dintre timpanele mele pe jumătate surde chiar pocnește.

Wisty încearcă să repare gafa și scandează alături de ei:

— Arde! Arde! Arde! Arde cărțile alea vechi și scârboase!

Mă rog ca sora mea să nu se aprindă chiar pe ea, *accidental*.

— Să începem ritualul de purificare a orașului nostru, a comunității noastre, de acești microbi și de aceste aberații! Vom începe numărătoarea inversă de la cinci, apoi vom fi liberi! *Cinci!*

Gloata i se alătură.

— *Patru! Trei! Doi!*

Pământul se cutremură sub tropăitul lor.

— *Unu!*

Clipă în care torța descrie un arc, învârtindu-se prin aer către mormanul de cărți stropite cu petrol, mii de cărți, din tre care pe multe le recunosc după coperte.

Mă încordez și-mi îndrept toată concentrarea și toată energia către torță. Cere un efort mai mare decât aș fi crezut Apoi însă, torța se oprește în aer, plutește pe loc, după care se repede de-a dreptul înapoi la funcționarul pântecos. Spre totala mea încântare, părul îi ia foc.

Mulțimea tace imediat, dar noi n-am terminat. O văd pe Wisty uitându-se fix la grămada de cărți. Își coboară pleoa pele și murmură ceva — prind doar un fragment: ceva despre *sărută bucuria-n zbor* —, apoi paginile cărților încep să salte în sus și-n jos. Aproape ca și cum ar respira… vii.

Copertele încep să fâlfâie… ca niște aripi.

Zboară! Cărțile *zboară*!

Se revarsă spre cer cu un foșnet victorios, ca o mie de păsări cântând cu o energie și o viață nouă. Sunt purtate de vânt în forma unui V enorm, așa cum se văd gâștele sau lebe dele, numai că, desigur, sunt zeci de mii de păsări-cărți în stolul ăsta. Iar apoi acești prizonieri evadați — abia scăpați de execuție — încep să dea din aripi spre soarele pe cale să apună, către vest. La fel ca noi.

— Sunt o specie protejată pe Tărâmul Liber, comentează Wisty.

Capitolul 74

UN GHEIZER DE FORME fluturătoare erupe din oraș sub ochii lui Byron Swain și aruncă pentru o clipă o umbră peste el și asupra echipei sale de asasini din N.O. Deși să-i numești „echipă" e prea blând, sau cel puțin e inexact.

Fuseseră cu siguranță spălați pe creier să ucidă persoana al cărei miros îl simțiseră pe bățul rupt ce le fusese aruncat în cuști. Erau cu siguranță puternici și rapizi. Aveau dinți menți să sfâșie carne crudă, și unghii lungi, netăiate, care mătau și retezau ca niște gheare.

Și erau doar niște copii. Cândva, copii *umani*. Byron nu e mai sigur ce sunt acum. Numai că sunt cei mai buni dintre cei buni, la un singur lucru: să omoare alți copii.

E sigur că oricare dintre ei ar putea face bucăți un adult dintr-o singură lovitură. O întreagă haită dezlănțuită asupra unei singure victime este complet gratuită, iar Unicul o știe. *Așa și cum ar vrea ca Wisty să-i fie adusă în cât mai multe bucăți posibil*, se gândește Byron cu amărăciune.

Soldații lui sălbăticiți sunt întotdeauna flămânzi și ușor distrași de orice mișcă — adică, hrană potențială. Așa că, atunci când straniul sol de păsări dreptunghiulare se năpustește spre orizont, micii monștri o iau la fugă.

— Ce nai...? se întreabă Byron, încercând să priceapă ce e cu norul enorm care se formează deasupra orașului.

Nu păsări, ci... cărți? *Cărți fâlfâitoare?*

Există o singură explicație pentru o asemenea priveliște șocantă. Unicul are puterea de-a face așa ceva, dar el n-ar elibera niciodată o întreagă bibliotecă.

Numai Wisteria Allgood poate. Și ar și face-o.

— Sunt aproape, șoptește el.

La început, îi tresare inima la acest gând. O poate salva — e ceea ce e menit să facă.

Și apoi inima i se prăbușește din nou. N-are niciun *rost* s-o salveze pe Wisty, serios.

— Sunt aproape! strigă el, de data asta echipei, arătând înainte, către norul maiestuos de pe cer. *Găsiți-o!*

Nu există nicio speranță pentru el sau pentru lumea asta, știe bine — cu adevărat, el știe atât de multe lucruri în plus față de restul nevinovaților de pe Tărâmul Liber... Așa că va continua cu planul lui. Byron Swain și Wisteria Allgood vor muri amândoi — împreună — de mâinile și dinții propriilor lui soldați sălbatici!

Byron rămâne în urmă, ceva mai mult ca de obicei. Tinerii ucigași probabil că nu sunt destul de inteligenți sau de experimentați ca să observe, dar nu vrea ca ei să-l vadă plângând.

Numai că... inima îl doare atât de tare!

Capitolul 75

Whit

UN LUCRU PE CARE WISTY și cu mine îl învățăm despre cum e să arătăm și să ne simțim bătrâni este acela că nu-i doar supărător, ci și cu adevărat problematic pentru niște evadați din închisoare ca noi.

— Ce-i asta? Mă simt de parcă sunt gata să fac un atac de cord doar de la urcatul dealului, vorbesc eu gâfâind când ajungem la câțiva kilometri în afara orașului de unde am eliberat cărțile. Nu-mi spune că o să ajung *atât* de ieșit din formă la șaizeci și cinci de ani. Când se epuizează vraja asta?

— Deja vorbești ca un bătrân pisălog morocănos, Whit. Dacă nu reușești, putem încerca încă o vra…

Wisty se oprește când este întreruptă de cel mai înfiorător țipăt din lume.

Și chiar vreau să spun *țipăt*. Un vaiet ascuțit, frenetic, de ceva care poate fi descris numai ca plăcere ucigașă.

Și nici măcar n-au început *partea ucigașă*, îmi dau seama când întorc capul și văd un roi de siluete gheboase fugind turbate după noi, cu viteză incredibilă.

E patetic că milioanele de dolari cheltuite pe proiectarea mașinilor sport nu pare să fie în stare să reproducă proiectul naturii pentru năvala nebună a animalelor flămânde țintindu-și prada.

— *Fugi!*

O apuc pe Wisty de braț și fugim — adică, dacă puteți numi asta fugă.

Vedeți voi, fuga pur și simplu nu e același lucru când ești cetățean de vârsta a treia. *Nici vorbă să întrecem chestiile astea* mă gândesc. *Sunt ca niște ogari din iad!*

— Doamne Dumnezeule, *Whit*! exclamă Wisty cu răsufla rea tăiată când își dă seama că magia noastră, care ne-a salvat în ultimul oraș, s-ar putea să ne aducă acum moartea.

Fioroasele creaturi dezlănțuie un urlet de grup îngrozitor și un fior electric îmi străbate spinarea. O trag pe Wisty sub o pasarelă și ne ghemuim la marginea drumului, ascunși în spatele parapetului, dar știu că făpturile sunt în stare să ne miroasă în orice clipă.

— OK, Wisty, am o idee…

De fapt, n-am niciuna. Dar trebuie să-mi imaginez ceva, de data asta. Sora mea e mult prea înfricoșată ca să-și concentreze puterile în acest moment.

Arunc o privire pe lângă parapet și văd că… oameni cu formă ciudată? babuinii?… sunt încă la vreo cinci sute de metri distanță. Zăresc, de asemenea, o siluetă lunecând

în urma lor pe o chestie din aia cu două roți, electrică — un scuter.

Recunosc imediat ținuta țeapănă, pompoasă, chiar și la distanța asta.

— Byron!

— Ce? izbucnește Wisty, nevenindu-i să creadă. Cred că glumești!

— El e în spatele chestiei ăsteia! șuier.

— Whit, n-ai de unde să știi! Ultima dată când l-am văzut, ne-a salvat!

— Te corectez: ultima oară când l-am văzut, a tras apa de la toaletă după noi!

— Dar poate că ne va ajuta…

— Wisty, n-avem timp să ne jucăm de-a ghicitul. Bine?

Urletul este incomod de aproape, și o împing pe Wisty cu putere în zidul pasarelei, astfel încât să fim cât mai aplatizați posibil și cât mai greu de văzut.

— Ascultă-mă. O să ne transformăm în păsări. E singura noastră speranță. N-o pot face singur, dar putem probabil s-o facem…

Și atât apuc să scot pe gură, înainte ca zidul în spatele căruia ne ascundem să cadă. Wisty și cu mine ne prăbușim odată cu el, și totul se întunecă, în cea mai mare parte.

Capitolul 76

Whit

NICIODATĂ, ÎN NESFÂRȘITELE ZILE de luptă în Lumea de Sus, Wisty și cu mine n-am căzut *accidental* printr-un portal. Adică, de obicei apar și dispar și, când intri, e ca și cum ai fi absorbit într-o tornadă de gradul cinci. Plus că nu poți fi sigur întotdeauna unde o să sfârșești.

Dar de data asta, știu exact unde suntem, în secunda în care trecem prin pasaj. Știu după răceală. Ca și cum ar ieși chiar din oasele mele. Pe Tărâmul Umbrelor, simți frigul adânc *înăuntrul* tău, chiar înainte să-l simți pe piele. E numai unul dintre multele „farmece" ale locului.

Următorul lucru pe care-l observ este că ne-am întors la corpurile noastre obișnuite de adolescenți. *Poate că e greu pentru o vrajă să țină prin dimensiuni diferite?*

În *această* dimensiune, tot ce vedem e cenușiu, tot ce simțim este solul dur ca sticla, tot ce auzim pentru câteva clipe este propria noastră răsuflare.

— Doamne, mi-e atâât de frig, spune Wisty când își dă seama unde suntem. Asta mă duce de-a dreptul înapoi în pragul celulei condamnaților la moarte din micul glob vesel cu zăpadă, al Unicului, de la MLN.

— Mai bine frigul decât să fim dezmembrați de Cei Pierduți, comentez, uitându-mă în jur după cea mai mică urmă a oribilelor creaturi.

— O, nu mă poți păcăli nici măcar pentru o clipă, Whitlord Allgood, zice Wisty. Te *bucuri* să fii aici,

Ei poftim, iar îmi citește gândurile. Și, da, în cazul în care vă întrebați, *m-am gândit* deja la Celia și dacă e pe-aproape.

Nu. Nu mă gândesc la ea… o *simt*.

E aproape. E un miros care-mi provoacă un freamăt ciudat și o atracție magnetică, începând de undeva, din plexul meu solar. Încep să respir mai repede și fac vreo câțiva pași în direcția în care o simt că mă trage.

— Juri că n-ai vrut să sfârșim aici, Whit? întreabă Wisty. Fii sincer!

Nu-i răspund, pentru că aud chiar atunci o voce. Vocea pe care-o visez zi și noapte. Nu cuvinte distincte, doar muzica și ritmul ei, ieșind din ceață ca sunetele de harpă și de clopoței de vânt.

— Celia? strig, întorcându-mă în toate direcțiile.

O aud din nou. O pot găsi. Știu că pot ajunge la ea dacă mă mișc destul de repede și-mi urmez instinctele…

Însă faptul că Tărâmul Umbrelor e un pustiu complet lipsit de trăsături distinctive, rece și cenușiu, presupune și că nu are prea multe repere folositoare — astfel, după doar

câțiva pași în direcția sunetului, o mână mă strânge de br
destul de tare ca să zdrobească oase. Mă întorc, gata să lup
până la moarte cu un Pierdut, dacă este posibil.

— Whitford Allgood!

E Wisty, iar ochii îi ies din orbite de îngrijorare.

— Tocmai erai pe cale să fugi fără mine! Pentru numele
lui Dumnezeu, la ce te *gândești*?

— Mă gândesc că Celia ne poate ajuta. Ne-a mai ajutat
înainte.

Îi aduc aminte de prima noastră mare evadare din închi
soare, cu o veșnicie în urmă. Dar Wisty își dă ochii peste cap
și se uită la mine ca un părinte enervat.

— Whit, poți să te concentrezi asupra *noastră* pentru o
secundă și să uiți de prietena ta *absolut moartă*?

Nu cu multă vreme în urmă, aș fi țipat la ea pentru un
asemenea comentariu.

— Și, să zicem, poate să te gândești la cum să ieșim de-aic
fără să devenim chiar noi Pierduți?

Chiar atunci, ca pentru a pune un semn de exclamare la
fraza ei, auzim ceva oribil venind prin ceață, în urma noastră
E altfel decât geamătul patetic al Celor Pierduți. De data asta
e sunetul inconfundabil al foamei asasine.

Animalele sinistre ale lui Byron!

— Sunt *Curbe*? strigă Wisty.

— Și ne-au găsit portalul!

Capitolul 77

Whit

A ALERGI PRIN TĂRÂMUL UMBRELOR e ca și cum ai hia la vale cu ochii închiși. Teroare pură. Urmăritorii noștri nfometați și necruțători ar putea să fie la fel de încurcați de t de ușor e să te pierzi în peisajul ăsta fără formă, dar sunm de două ori condamnați de simțul mirosului lor, care, u mă îndoiesc, poate pătrunde de-a dreptul prin ceață. Ceea e înseamnă un singur lucru…

Sora mea și cu mine suntem pe cale să fim sfâșiați și devorați pe pământul rece al Tărâmului Umbrelor!

Un geamăt slab străbate prin ceață la o aruncătură de băț în față. Pentru o secundă, sunt derutat și cred că am mers numva în cerc, iar creaturile stranii au ajuns în fața noastră, gata să lovească și să înceapă să ne devoreze.

Dar mă înșel.

— *Cei Pierduți!* țipă Wisty.

Și apoi iată-i — umbrele zdrențuite, lumina licăritoare a ochilor întredeschiși. Și sunt atât de *mulți* — zeci de spectre îndreptându-se în direcția noastră.

— Pe-aici, îi spun lui Wisty. Cum le vedem galbenul ochilor, o luăm la stânga — *mult* la stânga.

— Sper doar că asta nu ne duce înapoi în gurile *celorlalți* ucigași!

— Și eu. Stânga, apoi dreapta. Rămâi în spatele meu.

Cei Pierduți se ivesc unul câte unul și se desfac în evantai în timp ce ne apropiem, dar nu suntem încă destul de aproape.

— Nu încă, nu încă, nu încă, îi zic lui Wisty.

Și-mi adun puterile pentru răceala lor. Cincisprezece metri, zece metri, cinci metri — iată-i! Frigul ne izbește ca o tonă de gheață.

— Acum! strig și cotesc spre stânga, cu mâna strângând-o pe a lui Wisty, în spatele meu.

Trebuie *să țină pasul. Unu, doi, trei, patru, cinci, șase, șapte.*

— Înapoi la dreapta!

Și apoi, în spatele nostru, gemetele întâlnesc brusc urletele și e ca și cum se desfășoară o bătălie epică între toate mumiile și toți vârcolacii imaginați vreodată.

— A mers! exclam. Deocamdată, oricum. Uită-te mai de parte după ei — *peste tot.*

Și apoi se întâmplă mai multe în următoarele cinci secunde decât s-au întâmplat în oricare moment al vieții mele sau probabil a oricui altcuiva.

Îl auzim pe Byron țipând:

— Cheamă-i înapoi, idioato!

— Cheamă-i tu pe-ai tăi! răspunde o voce de femeie, una care-mi face inima s-o ia la goană și apoi să înghețe la următoarea bătaie.

— E un portal! strigă Wisty, arătând în față către vârtejul de ceață care-i trădează existența.

— Asta a fost vocea *Celiei*! rostesc cu răsuflarea tăiată, oprindu-mă din drum.

— Să nu *îndrăznești*, se răstește sora mea.

După care, deși am cu patruzeci de kilograme mai mult decât ea, mușchi mult mai dezvoltați și o experiență sportivă superioară, surioara mea mă plachează din zbor. Lovitura mă numerește în genunchi și mă împinge de-a dreptul prin portal.

Bine... nu-i *chiar* atât de simplu. Niciodată nu este.

Capitolul 78

Whit

NU ȘTIU EXACT *UNDE* SUNT, dar cumva nu-mi fac prea multe griji pentru asta. Sunt cu *Celia*, și asta-i tot ce conteaz pentru moment.

— Am avut cel mai ciudat vis despre tine, îi spun. Fugeam de zeci de Pierduți...

— Nu avem decât foarte puțin timp împreună, mă între rupe Celia. Hai să nu-l irosim.

Își lipește capul de pieptul meu, și sunt sigur că îmi poat auzi inima bătând. Mi-a fost atât de dor de ea, întruna. Singurul lucru bizar este că, nu știu de ce, și-a dat cu prea mult parfum. Adică, îmi place la nebunie mirosul, dar în clipa ast e atât de puternic încât mă tot străduiesc să-mi stăpânesc strănuturile și mă ustură ochii.

— Te iubesc, șoptesc stăruitor. Mi-a fost atât de dor de tine!

— Nu avem decât foarte puțin timp împreună, spune e Hai să nu-l irosim.

N-a spus asta adineauri? Ah, cui îi pasă?

Ne îmbrățișăm, și simt că ne contopim din nou într-o singură ființă. Îmi place asta — e incredibil. Prezența ei și a mea, unindu-se ca doi nori care se amestecă pe un cer însorit...

— Te-ai simțit vreodată atât de uluitor? întreb. Eu, nu.

— Nu avem decât foarte puțin timp împreună, spune ea. Hai să nu-l irosim.

Ce nai...? Hei, stai o clipă, ăsta-i un vis? O, nu, ceva nu-i în ordine cu fața ei! Este...? O, Doamne... o, nu!

Capitolul 79

Wisty

UN ZGOMOT ÎNFIORĂTOR de puternic mă trezește dintr-un somn aproape mortal. Mă ridic cu o tresărire — și cu o izbucnire modestă de flăcări. *Unde sunt? Undeva afară... arată oarecum familiar...*

Mă poticnesc prin bezna luminată de stele și abia reușesc să mă apuc de un grilaj. *O, da. Bine.* Mă aflu pe parapetul unei fabrici părăsite pe care fratele meu și cu mine am găsit-o după ce portalul ne-a scos la periferiile pline de dărâmături ale Tărâmului Liber.

Iar eu *ar fi trebuit* să stau de pază în timpul nopții vreme de trei ore în timp ce bietul Whit se odihnea și el puțin.

Dedesubt, se aude un soi de încăierare. *Gâfâieli? Mârâieli? O, nu, trebuie să-l chem pe Whit!*

Dar înainte să ajung măcar la ușa de pe acoperiș, el se năpustește pe ea.

— Byron și monștrii lui, vorbește el întretăiat. Trebuie să fi reușit să treacă și ei prin Portal. Or să ne ia urma după miros, până aici. Mai e vreo cale de coborâre?

Clatin din cap:

— Așadar, o să trebuiască să folosim magia sau să luptăm!

— N-o să fie nicio luptă, îl aud pe Byron Swain declarând cu trufie, în timp ce se strecoară nonșalant pe ușă, închizând-o în urma sa.

Obișnuita lui sincronizare perfectă...

Auzim un zgomot de trupuri călcându-se în picioare pe scări și izbindu-se frenetic de ușă. Byron a căpătat un fluier de comandă, și cântă câteva note îndrăznețe, care par să potolească monștrii. Dar asta nu-l oprește pe Whit să-l țintuiască pe Byron cu spatele de ușă.

— *Nu* o să mergem nicăieri fără luptă, Swain, rostește fratele meu printre dinții încleștați. Au fost câteva minute la MLN când am crezut că încercai, de fapt, să ne ajuți. Trasul apei la toaletă? Asta ar fi putut fi interpretat în ambele feluri. Apoi însă apari aici cu o haită de maimuțe nebune. Nu te interesează să ne salvezi pe noi. Te interesează să te salvezi pe tine!

— Îmi pare foarte rău pentru asta, răspunde Byron, uitându-se fix la mine, și recunosc că arată de parcă s-ar lupta să-și rețină lacrimile. Ca să fiu absolut sincer, ai dreptate în parte, dar asta-i doar o împrejurare recentă. Echipa mea Ucigașă — face semn din cap către fiarele din spatele ușii — sunt meniți a fie instrumentul propriei mele morți, în aceeași măsură ca și a voastră.

Oftează adânc, ca și cum greutatea tuturor acestor lucruri e prea mare ca să fie suportată.

Iar lucrul cel mai straniu este că încep să simt și eu la fel. În mod normal, aș fi gata să mă aprind după ce aud despre micul lui program de asasinate — dar acum, povara, nefericirea lui… ei bine, sentimentele lui pentru mine, oricare-ar fi ele… nu fac decât să mă izbească în măruntaie și să-mi taie răsuflarea. În loc să fiu speriată și furioasă, chiar îmi pare rău pentru el.

— Singurul care-o să moară o să fii tu, se răstește Whit.

— Taci din gură, Whit, intervin eu. Mă întorc spre Dihor. B., te uiți în ochii mei și spui că ai intenția să închei noaptea asta cu un masacru cu crimă și sinucidere? Atât ești de dement? Chiar începusem să cred în tine, când eram la MLN, mărturisesc…

Cred că zăresc o scânteie de speranță în ochii lui Byron, dar se stinge repede.

— Dement? Nu știu, Wisty. Nu știu ce sunt. Îți aduci aminte când am zis că niciun om expus răului Unicului pentru multă vreme nu poate rămâne neschimbat? Am văzut în el lucruri, știu lucruri despre el — și despre victimele lui — care m-au împins la asemenea fapte. Nu-mi pot cere scuze pentru asta. Și… pot să spun fără rezerve, e mai bine ca viața ta să se încheie acum, decât să fii silită să fii cu el. *Ceea ce vrea el — și ceea ce va căpăta.*

Bine. Ne-a atras atenția, și mie, și lui Whit. Whit slăbește strânsoarea, dar tonul lui e încă aspru.

— Atunci n-ai niciun pic de credință în Tărâmul Liber. In Rezistență. Sau în noi.

Ochii lui Whit ard cu atâta amărăciune, încât cred că poate *el* se va aprinde.

— O, ba cred, răspunde Byron, desprinzându-și în cele din urmă ochii dintr-ai mei și uitându-se la Whit. Chiar și în tine, fan al sportului. Ți-am citit jurnalul. Chestii foarte interesante. N-am avut nici cea mai mică idee despre Darul *tău* special.

Whit arată surprins.

— Te referi la scris?

Byron pufnește.

— Glumești? Cea mai mare parte din ce scrie acolo vine direct de la orele doamnei Magruder. Iar chestiile care nu vin de-acolo sunt — ei bine, hai să recunoaștem — doar gunoaie.

Tipul chiar nu se teme că fratele meu l-ar putea pune la pământ, nu-i așa?

— Vrei să spui că habar n-ai de Darul tău?

— Mai întâi, Byron, ți-am zis să încetezi să vorbești așa, intru eu în vorbă.

E limpede că e nevoie de o femeie ca să facă să meargă mai departe conversația asta.

— În al doilea rând, spune-ne doar unde vrei s-ajungi. *Te rog?*

— Dovezile sunt acolo, cu un pic de interpolare, continuă Byron pe tonul lui rigid, lăudăros, dar sunt destul de convins că Whit e... hm... clarvăzător.

Capitolul 80

Whit

VREAU DOVEZI.

Pentru că știu că am scris câteva lucruri destul de sinistre în jurnal.

Inclusiv despre — dar fără să mă limitez la — moartea surorii mele.

— Ai vrea, spun eu pe ton sarcastic, să interpolezi această afirmație pentru noi?

— Asta nici măcar n-are vreun sens... Byron arată iritat. Presupun că n-ai ascultat *întotdeauna* la orele doamnei Magruder. Dar, pentru început, poate ai dori să-i explici lui Wisty de unde ai știut că micului baterist de la Bionici or să i fie... amputate mâinile?

Stomacul mi se strânge, iar Wisty se uită șocată la mine în timp ce dihorul continuă.

— Și se mai pare că știi și că Unicul urmează să bombardeze foarte curând fiecare centimetru din Tărâmul Liber

Sunt o mulțime de exemple, dar sugerez să lăsăm restul acestei discuții fascinante pentru vremuri mai bune.

Aud niște mârâituri neliniștitoare declanșându-se dincolo de ușă, dar Byron suflă repede câteva note puternice în fluierul lui de comandă, ceea ce are ca rezultat liniștirea imediată.

— Uite, știu că ești un mincinos, Swain, așa că hai să trecem la planul B.

— Da, intervine Wisty. Nu putem să cădem de acord asupra unui plan simplu și drăguț care să nu se încheie cu un pact de sinucidere?

— Și ce-ar fi să începem cu tine dându-mi înapoi *jurnalul*?

— Ai noroc, Whit, pentru că asta face parte de fapt din *noul* meu plan.

Își îndreaptă iarăși întreaga atenție către Wisty. Sunt uimit incontinuu de privirile intense pe care i le aruncă. Ca și cum ea ar fi... Celia lui!

Oho! Înfiorător gând. Instinctiv, o cuprind cu brațul pe Wisty, de parcă asta ar urma s-o apere de ochii lui plini de dorință.

— Wisty, tu și cu mine știm amândoi că putem face lucruri grozave împreună, îi spune el, iar eu întăresc strânsoarea pe umărul ei. Ai simțit pe scenă la Stockwood. Ai simțit când am făcut magie la MLN. Iar prima ta transformare *majoră* a fost făcută asupra mea, nu-i așa? În caz că ai uitat, n-a fost un dihor. Inițial, m-ai transformat într-un *leu*. A fost... electrizant.

Wisty rămâne fără cuvinte. Trebuie să aibă crampe mult mai rele ca ale mele, acum.

— Știu că nu ții chiar atât de mult la mine, continuă el cu eufemismul secolului. Dar tu și cu mine suntem mult *mai puternici* împreună decât tu și fratele tău. Fapt este, Wisty, că eu cred că *tu și cu mine* am putea fi de fapt cei doi copii din profeții.

— Profețiile spun *un frate* și *o soră*! izbucnește ea indignată.

— Amănuntul cu fratele și sora e doar o problemă tehnică. Știu că nu vrei să recunoști, dar tu și cu Whit încă n-ați atins nivelul de magie de care are nevoie Tărâmul Liber ca să-l învingă pe Unicul. Însă când energia ta trece prin mine, devine mult mai intensă.

— Dovedește! îi cere Wisty.

— Ai fost oarbă la cât de mult m-am amestecat în viața și magia ta. Nici măcar nu ți-ai dat seama că eram acolo când ai transformat pe toată lumea din curtea de judecată a lui Unger în tăuni. Și vă aduceți aminte cine v-a dat voie să vă luați bățul de tobă și jurnalul când ați fost capturați de Noul Ordin?

Suntem năuciți, amuțiți, nedumeriți, încercând să pricepem toate astea.

Byron profită de moment și, în timp ce face câțiva pași mai departe de noi, auzim întețindu-se din nou mârâielile din spatele ușii. Auzim scrâșnete stridente — dinți sau gheare pe metal?

Byron duce mâna după fluierul de comandă, însă îi dă drumul brusc, înainte de a scoate vreun sunet.

— Aveți două opțiuni în clipa asta, fraților Allgood: noi trei putem pune imediat capăt acestei căutări lipsite de

speranță, ca martiri, în ghearele Echipei Ucigașe. Sau — ne lasă să ascultăm cum larma fiarelor flămânde devine tot mai frenetică — îl ducem pe Whit la Unicul în locul lui Wisty. Cred că ar accepta incredibilul *tău* Dar, Whit, în locul Darului lui Wisty.

— N-ai de unde să știi că ar accepta, remarc. Nici măcar nu știi sigur că am vreun Dar de a... ghici viitorul. (Trebuie să recunosc, încă mai cuget la asta.) Cum rămâne cu Wisty?

— Wisty și cu mine... ei bine, împreună putem conduce Tărâmul Liber către victorie.

Pufnesc tare, dar el se întoarce cu seriozitate spre Wisty.

— *Știu*, Wisty! Am ceea ce ai tu nevoie... în atât de multe sensuri.

— Nu! strigă Wisty. Asta-i dezgustător! N-o să-l părăsesc niciodată pe Whit!

Byron se uită drept în ochii mei, din ce în ce mai concentrat și mai încrezător.

— Hai să-l lăsăm pe fratele tău să hotărască asta.

— Ce crezi c-o să spun, Dihorule? îi vorbesc disprețuitor. Avem și alte opțiuni, despre care tu nu știi.

Mă uit la Wisty ca pentru a spune: *Avem?*

— Dar cea de-a doua alegere este singura cu care ar fi de acord *Celia*.

O, Doamne. Știe? Cât de mult știe?

— Ea ți-a spus să te predai, nu-i așa, Whit? Pentru binele superior? Ca să puteți fi din nou împreună?

E în jurnalul meu. E un adevărat ticălos, dar are dreptate. În mintea mea, o aud spunând, o *simt* ordonându-mi: *Încetează*

să te gândești numai la ceea ce se află chiar în fața ta. Gândește-te la restul celor rătăciți.

— Este ceea ce era sortit să fie, Whit. Acceptă-ți soarta. Byron ridică fluierul de comandă la buze și spune: Wisty, pot să-ți aud hotărârea? Prietenii mei de afară sunt foarte, foarte flămânzi.

— Nu! Nu, nu, nu! țipă Wisty cu furie, dar îmi aruncă o privire și cred că o pot înțelege.

Are un plan, și sunt destul de sigur că știu care e. Poate ca *pot* vedea în viitor.

— Whit? întreabă Byron.

— Nu, răspund cu fermitate. Nicio șansă.

— Bine, atunci, spune Byron resemnat, am terminat aici.

Apoi lansează o comandă din fluier — și ușa grea de pe acoperiș zboară literalmente din balamale.

Capitolul 81

Wisty

INVĂLMĂȘEALA DE TRUPURI, de gheare și de dinți, scrâșnetele și mârâielile, duhoarea și fierbințeala răsuflării lor — sunt peste tot. E copleșitor, dezgustător. Dar n-am fost niciodată mai concentrată în toată viața mea.

În secunda în care Byron suflă în fluierul de comandă, sar la el și parcă suntem doi magneți. Sunt peste el — fată peste băiat — și-i smulg fluierul din mâini.

Sunt surprinsă cum alunecă ușor din strânsoarea lui și intr-a mea — dar am ajuns cu o zecime de secundă prea târziu.

Simt deja gheare străpungându-mi pielea de pe coapse.

Preț de o clipă, cred că viața mea o să se încheie chiar în felul în care a vrut Byron. Cu mine peste el, agățându-mă de el din răsputeri, cu monștrii lui răgușiți doborându-ne pe amândoi deodată. Nu-mi place imaginea nici cât negru sub unghie.

Dar concentrarea revine, și nu mai simt prea mult durerea provocată de rănile care au început deja să apară pe spate și pe picioare. Închid ochii și suflu încet notele în fluierul de comandă, exact aceleași pe care Byron le-a folosit mai de vreme ca să-și supună brutele.

Tonul perfect n-a fost niciodată atât de perfect. Emit comanda de nenumărate ori, înainte să am destul curaj să analizez ce se petrece.

Atacurile animalice au încetat. Tot ce mai simt acum este bătaia inimii înnebunite a lui Byron. E viu. Eu sunt vie. Iar Whit?

Continuând seria de observații, deschid ochii și mă rostogolesc de pe Byron. Whit e doar la câțiva pași distanță, peste monstrul care ajunsese la mine cu câteva secunde înainte. De fapt, strânge fiara de gât. Fratele meu chiar e o figură!

Sânge gros, lipicios, e împroșcat peste mine, peste Byron, pe podea, peste Whit. Dar ceea ce mă înspăimântă mai mult decât orice este cum arată creaturile în realitate. E prima oară când le vedem de-aproape.

Sunt *copii*. Copii umani. Ce le-a *făcut* Noul Ordin?

Clocotesc de energie, de mânie îndreptățită și de putere. Ridicând ochii către cer, și apoi către Whit, *ne transform pe amândoi în păsări*. Unele foarte iuți. Într-o clipă, suntem niște colibri supersonici ce dispar în văzduh. Fluierul de comandă pe care-l țineam în mână coboară în zbor către acoperiș.

Mult dedesubtul nostru, ultimul lucru pe care-l văd sunt copiii sălbăticiți care se aruncă asupra lui Byron.

Întorc capul. *Nu pot să mă uit la asta.*

Capitolul 82

Wisty

DEZAVANTAJUL DE A TE PRESCHIMBA în orice creatură zburătoare este că s-ar putea să te afli pe la vreo sută de metri în aer când vraja se epuizează. Din fericire, ghinionul s-a petrecut când ne aflam la numai trei metri de sol, coborând către destinația noastră finală: intrarea la Garfunkel.

Suntem întâmpinați la parterul magazinului universal de chipuri adânc îndurerate. Aici s-a petrecut ceva cu adevărat rău, simt asta. Când Whit se întoarce dintr-o aventură în pragul morții fără să fie salutat cu urale și fără ca Janine să se arunce în brațele lui, știi că ceva e rău.

Cel puțin Emmet m-a luat în brațe înainte să apuc măcar să spun „Bună".

— Nu-mi vine să cred că ești în viață! izbucnește el, neobișnuit de emoționat.

— De când am căpătat eu obiceiul să mor? încerc o glumă proastă.

— Dar au trecut… *luni întregi*!

Își trece absent degetele prin părul meu, acum mai lung, ca pentru a sublinia ideea.

— Ce vi s-a întâmplat?

Whit și cu mine ne uităm unul la altul, complet încurcați, pentru o clipă, în privința timpului.

— *Portalul?* presupune el, referindu-se la misterioasa calitate de deformare a timpului a unora dintre portaluri.

Mă uit în jur la cei din grup și îi fac semn din cap lui Whit Da, au trecut mai mult de câteva săptămâni. Cu siguranța Parcă au devenit cu toții palizi, cumva. Mai neîngrijiți, mai gârboviți. Au cu toții obrajii scobiți și ochii afundați în orbite. Emmet arată ca și cum ar trebui să țină în mână o cutie de tinichea și să cerșească niște mărunțiș.

— Unde-i Janine? întreabă Whit pe un ton neliniștit.

— La încălțămintea de damă. Conduce niște ședințe de terapie pentru unii dintre copiii zdruncinați. Jamilla e și ea acolo. Dar de data asta e pacient în loc de doctor. A fost greu pe-aici…

— Hai să mergem la accesorii și să ne punem la curent, ne spune Whit.

— De ce-i atât de *întuneric*? întreb, în timp ce ne îndreptăm către partea din spate a magazinului.

— Camuflaj parțial, explică Emmet. Prea multe bombe, în fiecare zi, toată ziua și toată noaptea.

Sasha e la raionul de accesorii, zdrăngănind la chitară o melodie deosebit de mohorâtă. În timp ce se apropie să ne salute, observ că încrederea fanatică a dispărut din mersul

lui. În următoarele câteva minute, ceea ce ne povestesc el și Emmet ne arată destul de limpede de ce.

În ultima lună, a început stadiul următor al planului de dominație al Noului Ordin. Primul val de copii care-au fost rapiți și reprogramați în instituții — cei care n-au fost oricum vaporizați — tocmai au fost eliberați înapoi în societate, astfel ca micile lor creiere de roboți să prindă rădăcini și să înflorească. Între timp, a pornit un al doilea val de răpiri intensive, iar echipele de cercetași ale Noului Ordin au sondat adânc în Tărâmul Liber. Mai mult de zece copii de la Garfunkel au fost capturați când au ieșit în misiuni de adunare de hrană, inclusiv unii dintre copiii pe care-i salvaserăm o dată din alte instituții.

Vorbim despre trei pași înainte și un mega-pas uriaș înapoi.

Ne-am pierdut casele, prietenii, familiile — o lume întreagă. Iar acum ne pierdem unii pe alții.

Capitolul 83

Whit

JANINE SE ÎNTÂLNEȘTE CU NOI pe drumul spre raionul de pantofi de damă — și cred că s-a schimbat mai mult decât oricine altcineva de-aici. E mai slabă, ceea ce ar fi putut s-o facă și mai drăguță la față, dar din cauza asta a devenit și mai aspră, și mai dură.

Mă zărește și, cu toate că e cu siguranță încordată, mă salută cu un zâmbet.

— Whit, te-ai întors în sfârșit!

Se uită spre Wisty și-i rostește doar numele. Nu sunt obișnuit cu genul ăsta de primire lipsită de entuziasm, și e dureros, dar nu arăt nimic. Toți cei de-aici au trecut prin multe.

— Bună, Janine. Îmi pare bine să te văd. Foarte bine spun, și mă opresc la atât.

— Înțeleg că Sasha și Emmet te-au pus la curent? E în spăimântător acolo afară. Noul Ordin i-a făcut pe unii dintre copii… *animalici*, explică ea.

— Sunt monștri, dau din cap. I-am întâlnit.

— Bun, atunci probabil că tu și cu Wisty puteți să dați o mână de ajutor. Adică, dacă plănuiți să rămâneți pe-aici.

Bănuiesc că nu prea sunt ceea ce-ați numi o constantă demnă de încredere în viața lui Janine.

— Ajută-ne să-i punem pe toți în mișcare, bine? Spune-le la ce se pot aștepta. Încearcă să nu-i sperii prea mult.

Trece în revistă echipa ei de copii traumatizați.

— Ce-ți mai face magia? Darurile?

— Vin și pleacă, răspund. Am zburat până aici, dar am aterizat forțat.

— Ei bine, să sperăm că astăzi mai mult *vin*. Trebuie să plecăm din locul ăsta, ca să zic așa, *acum*. A fost plăcut să locuim într-un magazin universal, atât cât a durat, adaugă ea, uitându-se în jur la locul răvășit pe care locuitorii Tărâmului Liber îl numiseră casă vreme de atâtea luni.

Luni care păreau o veșnicie.

Apoi Janine începe să bată tare din palme și să strige ordine.

— Știm din informațiile primite că Noul Ordin sosește *în noaptea asta*. Trebuie să-i scoatem pe toți de-aici, și vreau să spun *toți*, chiar și pe cei bolnavi și răniți. Să ne mișcăm, toată lumea! Avem un plan de evacuare. Să-l executăm perfect! Janine se oprește să respire și-mi întâlnește privirea. Îmi pare bine să te văd, Whit. Arăți mai în vârstă. Îți stă bine.

Și Janine pare mai în vârstă — și-i stă bine.

Capitolul 84

Whit

ACUM, CĂ SIGURANȚA DE LA GARFUNKEL a fost serios compromisă, avem nevoie să ne mutăm într-un loc nou, protejat, dar nimeni nu e sigur unde anume. Janine, Sasha, Emmet, Wisty și cu mine dezbatem opțiunile în timp ce mergem prin tunelul de sub cândva faimosul magazin universal care avea obiceiul să sponsorizeze meciurile de fotbal și parada de sărbători.

— În câteva ore, Tărâmul Liber o să fie acoperit de bombe sau or să mișune peste tot patrulele Noului Ordin. Sau amândouă. Relatez amănuntele pe care Byron ni le-a spus mie și lui Wisty la fabrică: O să trebuiască să trecem granița înapoi în teritoriul Noului Ordin. Poate doar să stăm ascunși și să așteptăm să se termine?

— Dar unde? întreabă Janine. Am trăit din ce-am avut la Garfunkel atât de multă vreme, încât nu prea știm cu adevărat ce se petrece afară. Asta-i problema când ai parte de prea mult confort.

— Ce ziceți de rezervorul de la Stockwood? sugerează Sasha.

— Prea riscant. Bionicii știu despre el, iar noi știm că lucrau pentru Unicul, răspund și arunc o privire către chipul îndurerat al lui Wisty. Cei mai mulți dintre ei, oricum.

— Dar fabrica părăsită Electio, Whit? zice Janine.

— Descoperită de inamic, anunță Sasha.

Wisty sugerează Orașul Progresului:

— N-or să bombardeze acolo, și poate că doamna Highsmith ne poate ajuta cu bolnavii și răniții.

După câteva discuții, hotărâm că e cel mai bun plan pe care-l avem. O să încercăm să facem o transformare de grup când ne apropiem — să ne deghizăm ca un miting, sau ca o paradă a Stelelor de Onoare ale Conducătorului de Sector. Vechile tuneluri nu merg totuși până la capăt în partea aceea, așa că va trebui să străbatem ultima porțiune a traseului la suprafața solului și fără niciun vehicul.

— Poate că există un portal care să ne ducă acolo, sugerez.

— Exact. Hai să mergem să pierdem vremea prin Tărâmul Umbrelor, mă ia peste picior Wisty. Întotdeauna întind covorul roșu pentru noi. În special când le e foame!

— Suntem cu toții istoviți, spune Janine. Mergem de ore-ntregi, și mulți dintre noi n-au dormit de cel puțin o zi. Hai să ne odihnim câteva ore, înainte să ne facem ieșirea în aer liber.

Și asta se întâmplă exact când începe bombardamentul. Și e mai rău ca niciodată.

Cu tunelul zguduindu-se ca un ciocan pneumatic și fără să știm dacă acest tub este destul de solid să reziste la explozii sau nu, nimeni nu se odihnește prea mult — ca să nu mai vorbim de *dormit*. În schimb, ne cuibărim unul lângă altul — nu în căutarea căldurii, ci a adăpostului.

Janine și cu mine, rezemați cu spatele de perete, ne odihnim împreună. Wisty stă cu capul pe genunchii lui Emmet. Sasha își ține chitara în brațe. Restul copiilor sunt îngrămădiți în jurul nostru.

Nu facem decât să așteptăm să murim, nu-i așa?

Capitolul 85

Wisty

WHIT ȘI CU MINE RISCĂM să aruncăm o privire afară. Soarele e sus, pe cerul de un albastru perfect, când artileria Noului Ordin decide să tacă. Vedem la câțiva kilometri distanță conturul Orașului Progresului, dincolo de hotarul Tărâmului Liber bombardat. *Și acum?*

Din moment ce niciunul dintre noi n-a dormit prea mult, kilometrii de mers care ne așteaptă înseamnă că o să avem nevoie de cât mai multă energie cu putință. Whit și cu mine am muncit mult ca să facem să apară o gustare de dimineață pentru tot grupul — desăvârșită cu șuncă, ouă și gofre. A fost un ospăț mult mai mare decât trucul de mai devreme al lui Whit cu cantina săracilor. Faptul că ne-am dat seama că poate n-o să mai trebuiască niciodată să supraviețuim doar cu batoanele cu caju de la Garfunkel a fost un progres considerabil pentru noi și pentru puterile noastre.

Iată cum am făcut: urmând o sugestie pe care Whit și cu mine am învățat-o la Centrul MLN, am exersat magia *cu*

grupul, ținându-ne de mână, și a mers perfect. Am început chiar să apreciez teoriile fanteziste ale lui Byron despre magia noastră care devine mai intensă când trece prin alții. Ar *putea* fi secretul succesului nostru…

Desigur, niște gofre ajută și ele din plin. Am stat într-un tunel jumătate de zi, așa că soarele plus micul dejun egal un grup de copii într-o dispoziție oficial senină.

Și e un lucru bun, pentru că nu mai durează atât de mult până când zărim o formație neagră, masivă, în formă de V, formată din cel puțin cincizeci de bombardiere, târându-se de-a dreptul către noi. Asta este bătălia pe care am așteptat-o, și ne-am recapitulat planul. Atât cât se poate să „recapitulezi" cu adevărat înfrângerea unui inamic care stăpânește lumea.

Așadar, iată cum am ajuns ca, în loc să ne ascundem în dărâmături, să stăm acum îndrăzneți în peisajul sterp și să ne uităm necruțători la avioanele care se reped la noi.

— Sunteți gata? strigă Emmet, acoperind larma detașamentului.

Îmi aruncă un surâs încrezător, iar eu dau din cap.

— Bine, prieteni, *concentrați-vă, concentrați-vă, concentrați-vă!* strig de parcă aș fi un profesor de sport care conduce un program sever de gimnastică aerobică. Așteptați până când sunt aproape deasupra capului, dar nu destul de direct ca să ne bombardeze. Vă spun eu când!

Și, în ceea ce sper că este exact momentul potrivit, Whit și cu mine începem să dirijăm un cor de voci:

Ultimul cuvânt să-ți fie!, – corb sau drac! în vijelie
Să te-ntorci, – te-nchidă Noaptea sub plutonicu-i zăvor!
Pene nu lăsa pe cale – martore minciunii tale!
Nu-mi sfărma cu-aripi spectrale sihăstria![1]

Dintr-odată mi se taie răsuflarea, ba unii dintre ceilalți chiar se prăbușesc la pământ din cauza efortului, sau a revărsării de putere, sau ce-o fi ceea ce se petrece...

Pentru că, sincer vorbind, nu prea suntem siguri ce se petrece.

Avioanele încep cu siguranță să se aplece, apoi să coboare în spirală. Aripile par să... lipsească?

— Or să se prăbușească! strigă cineva. Peste noi!

— Din nou! țip eu. Trebuie să spunem cuvintele din nou! Toată lumea împreună!

Bombardierele se înclină pe-o parte către noi, și nu ne-a mai rămas destulă energie ca să căutăm adăpost — nu că ar fi vreun adăpost în acest pustiu făcut una cu pământul. Câțiva dintre noi reușim să ne prindem de mâini și să recităm vraja încă o dată.

Bombardierele sunt acum grotesc deformate. Par pe jumătate mașini, pe jumătate creaturi. Și continuă să vină spre noi.

— Uitați-vă drept la ele! țip. Și să scandăm încă o dată!

---

[1] Fragment din *Corbul* de Edgar Allan Poe; traducere de Ștefan Augustin Doinaș, în volumul *Annabel Lee și alte poeme*, Editura Univers, 1987.

Adică o *ultimă* dată, pentru că dacă nu merge în clipa asta, suntem cu toții victime sigure.

Unul dintre avioane are mai puțin de o sută de metri până să mă strivească, și închid ochii în timp ce rostesc ultimul vers.

Când îi deschid, mi-e o foame de lup. *Nu văd nimic pe cer...* cu excepția unui stol întreg de corbi ce se rotesc. După cât se pare, tocmai le-am transformat bombardierele în păsări.

Capitolul 86

Wisty

E ABSOLUT, ABSOLUT ȘOCANT. Asta a fost o bătălie militară adevărată, nu-i așa? Suntem neînarmați. Și am câștigat? O ceată de copii au bătut N.O.?

Emoția victoriei este urmată de încă un succes, și încă unul. Am mărit serios populația de corbi a Tărâmului Liber și încrederea noastră a crescut până la cer.

E clar că adrenalina ne ține în priză pentru o vreme, în timp ce triumfăm în câteva bătălii asemănătoare. Până la urmă, totuși, rămânem fără combustibil. Magia a consumat fiecare calorie din acel mic dejun cu șuncă și gofre. Cu toții suntem ghemuiți pe jos, încercând să ne refacem ceva din putere.

— *Încă o escadrilă pe drum!* strigă brusc Sasha, arătând în depărtare.

Cred că dacă le cer să ne luăm de mâini încă o dată, or să înceapă cu toții să plângă. Până și exuberantul Emmet are pungi negre sub ochi.

— Wisty, spune el, n-ar trebui să găsim un alt plan?

Urmăresc avioanele cu privirea.

— Nu vin spre noi. Cotesc către...

— Locul de unde venim, termină Whit cu un tremur. Garfunkel.

Nu știm dacă cineva a încurcat informațiile în tabăra Noului Ordin, dar trebuie să creadă că suntem încă acolo. Pentru că se apucă să arunce ceea ce pare să fie întregul lor arsenal asupra centrului orașului din urma noastră. Exact unde este Garfunkel.

Sau *era*.

Unde unii dintre copiii din Rezistență se ascundeau încă, după ce refuzaseră să plece împreună cu noi ceilalți. Crezu seră că aventura noastră este o misiune sinucigașă.

Mă uit la Whit, iar el mijește ochii, stăpânindu-și vizibil lacrimile. Privim cum magazinul — unde se pot afla și acei copii — izbucnește în flăcări.

Suntem hipnotizați de finalul oribil, cu focuri de artificii, până când Sasha strigă din nou. Arată către orizont — un orizont dispărând sub un nor negru... care nu este câtuși de puțin un nor. Sunt *și mai multe* avioane ale Noului Ordin.

Iar sub norul negru sunt perdele cenușii, așa cum se vede uneori ploaia căzând dedesubtul unui nor de furtună înde părtat. Numai că, în cazul ăsta, nu e ploaie — *sunt bombe*!

Când lovesc pământul, emană fulgere orbitoare de lumina albastră. Simțim pământul cutremurându-se, chiar de la atâția kilometri câți sunt până la noi.

E începutul sfârșitului? Sau doar sfârșitul?

Capitolul 87

Whit

— SĂ-I DUCEM PE TOȚI în subteran! strig către Wisty. Am văzut o gură de canal, undeva în urma noastră. Poate că ne ascundem acolo…

Reușim să ducem grupul la gura de canal și, din fericire, e un tunel vechi pentru conducte și cabluri și nu unul pentru canalizare. N-are aerul cel mai proaspăt din lume, dar tunelul ar trebui să fie destul de adânc ca să ne adăpostească de explozii și de așchiile de metal zburătoare.

După ce toată lumea e înăuntru, Wisty mă trage deoparte.

— În afară de cazul în care ai vreo idee mai bună, cred că tu și cu mine ar trebui să mergem la doamna Highsmith, îmi spune. E puternică. Ar putea să…

Nu cred că e prea sigură de ceea ce ar putea face femeia pentru noi.

— Să ne dea niște opțiuni? termin eu ideea.

— Exact, încuviințează Wisty. Poate chiar să ne dea informații despre mama și tata. Am sentimentul că ea știe unde sunt…

Chiar atunci, Janine se apropie de noi, cu ochii încă înroșiți după ce privise clădirea care fusese casa noastră atâta vreme, făcută acum una cu pământul.

— Ce mai urmează? Vreo idee sclipitoare? Vreuna proastă?

— Ascultă, Janine, noi trebuie să mergem la doamna Highsmith, îi zic. Apoi o apuc de brațe. Te descurci aici cu grupul?

— Da, dar…

Janine se uită în jos, la bocancii ei negri, militari. Cred că încearcă să ascundă că o înecă iarăși plânsul.

Îi ridic cu blândețe bărbia și o silesc să se uite la mine cu ochii aceia verzi ca salvia.

— De ce am sentimentul oribil că *asta* e? E ultima oară când o să-mi iau rămas-bun de la voi, nu-i așa?

Vorbește cu voce șoptită. Îmi provoacă un fior de-a lungul șirei spinării.

— Ultima oară când o să-ți iei rămas-bun, da! încuviințez Dar nu ultima oară când o să mă vezi. Promit!

Nu-și poate împiedica lacrimile să i se reverse din ochi. Îi iau fața între palme și-i șterg lacrimile cu degetele mari Mâinile ei îmi alunecă în jos pe brațe, ca și cum n-ar vrea să mă lase să plec.

Nu sunt prea sigur ce simt pentru Janine. Dar știu ce trebuie să fac în clipa asta.

Așa că o sărut cu tandrețe. Destul de îndelung ca să-i spun totul fără cuvinte — un amestec nebunesc, zăpăcitor de admirație, apreciere, atracție. Simt toate aceste lucruri pentru ea acum. Profund.

Nu încetez s-o sărut până când Wisty termină să-și ia rămas-bun și mă trage ușor de cămașă.

— Hai, Whit.

Îi dau drumul lui Janine, iar ea doar încuviințează din cap. Nu mai avem de spus niciun rămas-bun când Wisty și cu mine urcăm treptele de metal ale gurii de canal către zona de război de deasupra.

Capitolul 88

Whit

— AȚI ÎNTÂRZIAT, zice doamna Highsmith prin interfon, deschizând ușa cu un bâzâit chiar înainte de a apuca să apăsăm pe buton.

De unde știe?

— N-aveam întâlnire, nu-i așa? o întreb pe Wisty, încă nedumerit, în timp ce urcăm în grabă scările și găsim deschisă ușa de la apartamentul ei.

Iar în bucătărie se află micuța și bătrâna doamnă ninja, arătând cu siguranță mai mult a poetă decât a ninja, așa cum stă aplecată deasupra unei oale asemănătoare cu un butoi de petrol, aproape la fel de înaltă ca și ea. Amestecă o chestie care miroase destul de urât. Ia o înghițitură și se îneacă cu propria ei fiertură.

Asta e doamna care urmează să răstoarne situația? Cea care poate ajuta la salvarea noastră?

— Așadar, ajungem să stăm de vorbă, în sfârșit, Whitford Cristalul meu te-a dezvăluit întotdeauna ca pe un tânăr

destul de chipeș, dar acum, că am parte de o imagine clară, luată de aproape, văd că ești ceea ce se numește, în zilele astea, „un tip sexy"!

Pot să vă confirm că e *incredibil* de înfiorător să-ți facă ochi dulci o vrăjitoare bătrână? Mă mut stânjenit de pe un picior pe altul.

— Numai că ai putea învăța să stai ceva mai drept, dragă. Iți mai adaugă câțiva centimetri. Și cum a fost drumul, că veni vorba? întreabă ea, ca și cum tocmai am fi făcut o mică plimbare până la casa bunicii.

— Ăăă, a fost cam... să zicem... a început un *război* acolo? încerc eu.

Wisty rezumă călătoria îngrozitoare din ultimele trei ore și jumătate:

— Să spunem doar, doamnă H., că dacă ai ocazia să fugi cât te țin picioarele ca să-ți salvezi viața în fața unei perdele de bombe care explodează și ard atât de tare încât clădirile, trotuarele, străzile și chiar pământul se topesc si se transformă în sticlă... ei bine, vezi care sunt celelalte opțiuni *și îmbrățișează-le cu toată ființa*!

— O, așa am să fac, Wisteria, spune și râde. Oasele astea bătrâne oricum nu mai fug nicăieri.

Doamna asta vorbește serios?

— Da, spune ea, uitându-se la mine ca pentru a mă avertiza că s-ar putea să fie în stare să-mi citească gândurile. Ați dat dovadă de o adevărată cutezanță luând hotărârea să veniți aici prin toate astea. Părinții voștri sunt foarte mândri de voi.

— De unde știi? izbucnește Wisty.

— Ai auzit ceva despre ei? întreb în același timp.

— Am *auzit*. Și voi sunteți pe cale să auziți, dragii mei. Exersam tehnica holografică și, ca să vezi, părinții tăi au apărut pe neașteptate!

Wisty și cu mine ne uităm unul la altul.

— Nu-i același lucru despre care vorbea Unicul la Centrul MLN? exclam, mai întâi surprins, apoi îngrozit.

Din câte știm noi, această micuță doamnă stranie ar putea fi parteneră cu individul.

— Dar nu e... *real*, nu-i așa?

Wisty sperase că halucinația oribilă despre părinții noștri fusese doar o înscenare a Unicului.

— O, e real, categoric, răspunde doamna H., iar eu mă încrunt.

Oricum, ce mai înseamnă „real"?

— Vino-ncoace și-o să-ți arăt. Vino repede. Nu știu cât va dura magia mea.

Ne croim drum în jurul oalei și ne așezăm la o masă încărcată cu teancuri de cărți, pixuri, hârtie, lumânări, chibrituri și tot felul de cratițe și tigăi.

— Acum, unde-a dispărut? O, ia uite!

Ridică o cârpă de vase murdară ca să dezvăluie — ca și cum abia așteaptă să-și completeze imaginea de vrăjitoare desăvârșită — ceva care arată ca *un glob de sticlă*!

Nu se poate ca în asta să stea răspunsurile la problemele noastre!

— Cum funcționează? întreabă Wisty.

— Întreabă-l pe fratele tău... Doamna H. se uită la mine și surâde cu un aer cunoscător. Hai, Whit. Pune palma pe sticlă!

Îmi apucă mâna și o pune pe sferă, alături de a ei. Globul este cald de-a binelea, ca un ibric de cafea care abia a început să se răcească.

Se produce un fulger de lumină îndată ce mâna mea intră în contact cu globul.

— Oho! exclam.

Simt cu siguranță ceva revărsându-se din mine — ceva puternic — dar sunt mult prea înspăimântat ca să vorbesc. Nu sunt gata câtuși de puțin să accept această nouă îndeletnicire ca ghicitoare.

— Ben? Liz? Mai sunteți acolo? strigă doamna H. ca și cum ar țipa într-un telefon cu conexiune proastă. Copiii voștri s-au hotărât să-și facă apariția. Înțeleg că bombardamentele i-au încetinit puțin...

Nu-mi vine să cred ce văd desfășurându-se chiar sub mâna mea. Nori și forme învolburându-se și apoi unindu-se — când apar, brusc, fețele părinților mei.

— Mamă! Tată! strigăm împreună, Wisty și cu mine.

Încă arată înfiorător de slabi, dar de data asta tata are ochii deschiși, slavă Domnului, și amândoi zâmbesc când ne aud vocea.

— Whit! Te văd atât de clar! spune mama. Poate Wisty să vină puțin mai aproape? Trebuie să stăm de vorbă.

Capitolul 89

Whit

GROZAV! ÎNCERCĂM SĂ DUCEM un război, părinții noștri sunt programați pentru execuție, și vor un moment de „trebuie să stăm de vorbă". Asta-i chestia: nu crești niciodată în ochii părinților tăi.

Wisty mă împinge puțin într-o parte.

— Sunt aici... Mamă! Tată! Sunteți teferi? Suntem atât de îngrijorați pentru voi! zice ea într-o explozie de vorbe și de emoție.

— Nu-ți face griji pentru noi, răspunde tata cu fermitate, evitând întrebarea lui Wisty. N-avem prea mult timp, dar voiam să vă anunțăm cum vă descurcați...

Sunt mai nedumerit acum decât chiar și cu o secundă în urmă.

— N-ar trebui *noi* să vă spunem *vouă* cum ne descurcăm?

Mama clatină din cap.

— Ați fost atât de curajoși — amândoi. Suntem atât de mândri de forța și de spiritul vostru. A fost dificil, știm, dar

chiar ați dat de rostul magiei. Și începeți să înțelegeți cum s-o împărtășiți, ceea ce este extrem de important.

— Problema e, intervine tata, că începeți să intrați puțin în criză de timp. Așa că... voiam să vă sugerăm să... măriți puțin ritmul.

— Tată! *Să mărim ritmul?*

Wisty e puțin indignată acum. Dragul de tata, întotdeauna încearcă să ne facă să fim primii la toate...

— S-ar putea să trebuiască să faceți unele lucruri care or să vi se pară... nepotrivite pentru voi. Lucruri în afara zonei voastre de confort. Whit știe totul despre asta, nu-i așa, Whit? „Fără suferință nu există câștig." O să aveți nevoie să acționați uneori contrar a ceea ce vă spune intuiția.

Wisty arată tulburată, dar nu mă pot împiedica să aud în cap vocea Celiei.

— Vrei să spui, cum ar fi... să ne predăm? întreb.

Wisty scutură din cap și se bagă în vorbă.

— Dar, mamă, am avut parte de *atâta* suferință! Avem sânge și cicatrice peste tot, care s-o dovedească.

Vocea îi tremură acum.

— Sunteți părinții noștri! Nu vreți să fim la adăpost?

— Când faci lucruri importante nu ești întotdeauna la adăpost, draga mea, răspunde mama cu o privire îndurerată. E cea mai grea lecție pe care o poate da un părinte, sau pe care o învață unii copii. Dar pentru asta sunt născuți cei din familia Allgood. V-ați descoperit Darurile. Acum dați-le mai departe!

— Să le dăm mai departe? exclam. Ce înseamnă asta? Cui? *Unicului?*

— Asta-i o nebunie! strigă Wisty, iar eu îmi aduc imediat aminte de felul ei nestăpânit de-a fi, pe vremea când încă era la școală.

— Îmi pare rău, scumpa mea, asta-i cam tot ce vă putem spune în clipa asta, zice tata. Pentru că e tot ce știm. Vă iubim și ne e dor de voi amândoi…

Chipurile părinților noștri încep să se șteargă. Și amândoi zâmbesc cu curaj.

— Nu plecați încă! Mamă! *Tată!* încă mai strigă Wisty. *Vă rog nu plecați!*

Doamna Highsmith o șușuie.

— Vecinii îmi fac destule necazuri și fără să se plângă de cineva care țipă la mine în bucătărie, zice ea.

— Dar trebuie să mai vorbim cu ei! pledează Wisty. Chiar trebuie!

Doamna H. este deja în picioare și se întoarce la afurisitul ei de cazan.

— Lucrul important este că părinții voștri sunt teferi pentru moment, chiar dacă au unele mici necazuri, să zicem.

— Mici necazuri? Ascultă, doamnă, îi spun, fără să țin seama de faptul că e probabil o idee proastă să insult o vrăjitoare nebună, ne-am riscat viața venind aici după *sfaturi*. Părinții noștri sunt în celula condamnaților la moarte. Prietenii ne sunt prizonieri într-un tunel sub o zonă de război. Noul Ordin aproape că a terminat ocuparea totală a Lumii de Sus. Și n-avem nici cea mai mică idee despre ce vrea Unicul de la Wisty sau cum ar trebui să procedăm împotriva scrânțiților ălora egomaniaci!

Vrăjitoarea se oprește din amestecat în oală și se uită la noi, mai curând cu amuzament. Mă scoate din minți atunci când adulții fac așa ceva. Și o fac *tot timpul*!

— Doamne, copii... Indiciile sunt toate aici, în fața voastră. Trebuie doar să vă uitați mai atent. Cât despre ceea ce vrea Unicul de la sora ta, ei bine, e absolut evident că e ceva ce tu ai, draga mea, iar *el* nu are!

E momentul cel mai prost posibil pentru un vânt puternic ca o vijelie care să izbească geamurile apartamentului și practic să-l răvășească. Și pe noi.

Unicul ne-a găsit!

— Tu i-ai zis că suntem aici! răcnește Wisty la vrăjitoarea cea bătrână.

Capitolul 90

Wisty

NU I-AM SIMȚIT NICIODATĂ PUTEREA atât de intens ca acum.

După ce abia am scăpat de cioburile de sticlă zburătoare, Whit și cu mine ne agățăm de un calorifer de modă veche, ținându-ne aplecați și ferindu-ne din calea mobilei, a tacâmurilor și a ustensilelor care se prăbușesc în timp ce o tornadă furioasă distruge apartamentul.

Pe de altă parte, doamna Highsmith își menține poziția cu hotărâre în mijlocul vârtejului învolburat.

— A ajuns să stăpânească aerul! strigă ea în mijlocul zarvei. Studiați-i fiecare mișcare! *Învățați* din asta!

A fost destul de greu să ne ferim de prăjitoarele de pâine și oalele zburătoare având podeaua stabilă sub picioarele noastre. Dar acum devine de zece ori mai greu când solul se transformă în ceva asemănător cu gelatina. E un veritabil cutremur, prin bunăvoința Unicului. Zăngănitul, prăbușirile

și mobila care se răstoarnă ridică nivelul decibelilor la unul asurzitor, pătrunzător. Capul îmi bubuie.

— Și stăpânește pământul! continuă doamna Highsmith, urlându-și lecția ca să acopere nebunia.

Unicului pare să-i facă plăcere, ilustrând exact următorul punct.

— Și stăpânește apa!

Acum plouă — *înăuntrul apartamentului*. Camera se umple cu apă înspumată, urcând repede până la genunchii noștri tremurători.

— Există doar un singur lucru de care are nevoie ca să-și asigure complet dominația prezentă și viitoare și să-și desăvârșească ființa. Are un ego uriaș. Asta e puterea și slăbiciunea lui. *Înțelegeți... CE SPUN?*

Apoi doamna Highsmith se înalță în aer, probabil ca să evite să înoate în propria ei bucătărie, dar, judecând după expresia de mânie amestecată cu groază de pe fața sa, îmi dau seama că nu se află sub propriul ei control. Într-o secundă, este țintuită de tavan, cu chipul contorsionat într-o suferință profundă. Apoi ochii încep să-i iasă nefiresc din cap.

E strivită de moarte, nu-i așa?

— Mincinosule! țipă ea inexplicabil și, dintr-odată, camera devine liniștită. Arată-te!

Apoi, ca și cum un forceps invizibil ar fi pătruns în apartament, este trasă printr-o fereastră spartă și aruncată în vântul care urlă afară, în timp ce ea răcnește tot timpul:

— Arată-teeee!

Capitolul 91

Wisty

SUNTEM CUFUNDAȚI ÎNTR-O TĂCERE de moarte, Whit și cu mine. Nu e mare lucru de spus, după ce asiști la ceva atât de straniu și de oribil precum ceea ce tocmai s-a întâmplat în apartamentul doamnei Highsmith.

Apoi însă Whit redevine cel mereu practic.

— Să ieșim de-aici înainte ca Unicul *să-și facă apariția în persoană*. Sau să-și trimită soldații.

Prea târziu. Oarecum.

N-avem nici măcar ocazia să ajungem la ușă înainte de a auzi o melodie stranie și familiară pătrunzând prin fereastra spartă. Note care s-au întipărit pentru totdeauna în memoria mea.

Fluierul de comandă. Fluierul de comandă al lui Byron Swain, ca să fiu mai exactă.

Mă duc la fereastră, fără să țin seama de strigătul lui Whit:

— Wisty! Nu! Nu te apropia!

Jos, pe trotuarul intact din Orașul Progresului, se află o ceată deprimant de familiară de monștri sălbăticiți, condusă de — *quelle surprise!* — domnul Nedemn de Încredere în persoană.

Dar știți ceva? Simt și un val de ușurare — complet necontrolat, aș adăuga — văzând că Byron e în viață. Pricepeți ceva!

Whit stă în spatele meu, protector, apoi sare spre intrarea apartamentului și începe să baricadeze ușa, doar pentru cazul în care asta se termină cu, știți voi, o mică repriză asemănătoare cu ultima noastră întâlnire cu B. Și cu amicii lui, plini de colți și de bale...

— Așadar, Wisty, bănuiesc că n-ai înțeles încă totul, vorbește Byron pe un ton lipsit aproape de emoție. Dacă ai fi făcut ceea ce trebuie — dacă ai fi ascultat ceea ce ți-am spus cu toții — aș fi putut să te ajut acum. Dar tu n-ai făcut. Așa că nici eu nu pot!

O nuanță de mânie se aude în vocea lui, și se uită încruntat la Whit, care-a ajuns la loc, lângă mine.

— Așa că acum mă tem că trebuie să fac ceea ce mi-a zis *Celia* să fac...

— Ce tot vorbești, Swain? răcnește Whit. Să nu îndrăznești să vorbești despre Celia!

— Când v-am urmărit pe Tărâmul Umbrelor, m-am întâlnit cu fosta ta prietenă. Ca să fiu mai exact, oamenii ei s-au întâlnit cu ai mei...

Îmi aduc aminte de acel moment, și știu că și Whit își amintește.

— Și regret să te informez, cuceritorule, că acum e una dintre Cei Pierduți. Ea și cu noii săi prieteni erau pe cale să ne *consume* — și asta înseamnă că te-ar mânca și pe tine, oricând!

Nici măcar n-am nevoie să mă uit la Whit ca să simt energia radiind din corpul lui; vrea să se arunce pe fereastră asupra lui Byron.

— Dar asta-i imposibil! țipă el.

— Ce-i în *neregulă* cu tine, Byron? exclam. Te porți ca și cum ai ține la mine și apoi minți, amenințși mă trădezi de fiecare dată când ne întâlnim…

— *Mint?* Wisty, spune-mi un singur motiv bun pentru care te-aș minți. Spune-mi pentru ce-ar trebui să trăiesc acum…

Trebuie să recunosc, nu pot răspunde la asta. N-am putut niciodată. Nici măcar când Byron era la grădiniță cu mine.

— Dovedește-mi că ai vorbit cu Celia, insistă Whit. Dovedește!

— Bine, Whitford. Pot să fac și asta. Spune-mi, fraza asta îți sună familiar? *„Nu avem decât foarte puțin timp împreună. Hai să nu-l irosim!"*

Judecând după nuanța cenușie pe care-o capătă fratele meu, *a auzit* și înainte aceste cuvinte.

— Ai avut un vis zilele trecute, nu-i așa? Iar Celia se dăduse cu foarte mult parfum, da?

Am văzut cenușă în sobe cu mai multă culoare decât pielea lui Whit în clipa asta!

— Și știi *de ce* poartă atât de mult parfum? Pentru că, până și în vis, *pute ca un zombi în putrefacție* — la fel cum put toți Cei Pierduți!

Whit clatină din cap în semn de respingere, de dezgust sau de oroare. Sau de toate la un loc…

— Dar știi care-i ironia aici? Nu te bântuie pentru că te iubește… Sau pentru că te vrea înapoi. Nu, urmărește altceva…

— Ce vrei să spui? întreabă Whit.

— De fapt, târgul pe care l-a încheiat cu mine — motivul pentru care mi s-a îngăduit să trăiesc și să mă întorc aici — a fost că m-a pus să-i promit că i-o aduc pe *sora ta*. Despre asta-i vorba, sportivule!

Capitolul 92

Whit

NICI MĂCAR NU ÎNCERC SĂ ÎNȚELEG ceea ce tocmai mi-a spus Byron Swain. Trebuie să fie minciuni.

Sunt pe cale să formulez un plan, dar între timp apuc orice obiect la care ajung și-l arunc în el și-n fiarele lui. Cărți, sfeșnice, ustensile de bucătărie, tablouri înrămate... Orice-ar fi, le arunc afară.

Am brațul antrenat la aruncat, dar din nefericire mica jigodie are evident experiență la evitarea proiectilelor.

— Wisty! strigă el, ferindu-se. *Te rog,* vino cu mine! E ultima șansă să-mi accepți oferta! Fă lucrul pentru care părinții tăi te-au pregătit întreaga ta viață!

Auzind asta, arunc o lampă cu picior ca pe o suliță. Îl lovește pe Byron într-o parte și-l face să se răsucească, dar nu se prăbușește.

Apoi, Wisty mă uluiește. Cu o voce abia auzită, șoptește:

— Mama și tata *au zis*... că uneori e nevoie să facem lucruri care nu par firești.

— Au spus „în afara zonei noastre de confort", nu *prostești*! strig la Wisty.

Regret imediat. Dar e prea târziu. Chiar și Byron se ridică din ghemuirea lui defensivă și se uită urât la mine.

— Tocmai ți-ai numit sora proastă, Whit? strigă el.

— Nu.

Într-un sens.

— I-am spus că e prostesc să meargă oriunde cu *tine*. Și este!

— E bine, ai vorbit-o de rău pe Wisty pentru ultima oară.

— Byron! i se adresează Wisty cu insistență. Nu-i nimic! Jur! E o poreclă afectuoasă!

— *Sayonara*, Whitford Allgood, rostește Byron și mă salută rigid.

Și atunci suflă o melodie nouă în fluierul de comandă, iar Echipa Ucigașă repornește la vânătoare — urcând ca niște maimuțe pe peretele clădirii și intrând cu forța prin ce-a mai rămas din ferestre.

Ei bine, cred că ne-am gândit că venirea aici, la doamna Highsmith, ar răsturna situația. Se pare că așa e.

Capitolul 93

Wisty

NU PREA SUNT DIN FIRE o smiorcăită fricoasă, dar doua tone de copii-maimuță care mârâie, atacă și năvălesc într-un apartament minuscul, cu o singură ieșire baricadată, cu siguranță îmi smulge un țipăt absolut cutremurător.

De fapt, el chiar surprinde Echipa Ucigașă pentru o fracțiune de secundă, destul pentru o pauză în care Byron fluieră către ei încă o serie de comenzi.

Whit mă aruncă într-un colț al camerei, apoi blochează cu corpul lui drumul până la mine.

— Whit, *asta n-o să meargă!*

Și, cu siguranță, nu merge. Demonii îl calcă practic în picioare pe bietul meu frate, urlând cu veselie ucigașă. Dar nu ne omoară. Ne leagă de mâini și de picioare, pe Whit și pe mine, repede, cu răutate.

După aceea, intră Byron Swain.

— Îmi pare rău pentru măsurile de siguranță, Wisty, se scuză el. Verifică frânghiile de pe brațe și îndeasă cu forța un căluș în gura lui Whit, apoi continuă: Dar nu mă mai pot lăsa distras în timp ce-mi îndeplinesc obligațiile aici. În cazul în care crezi că nu sunt un tip cumsecade — spune, în vreme ce se întoarce și-mi bagă și mie în gură o cârpă cu gust de ulei —, ar trebui să subliniez că n-o să-mi pun prietenii să-l sfâșie pe Whit în bucăți în fața ta, așa cum am primit instrucțiuni. În schimb, o să vă trimit pe amândoi Unicului. Bănuiesc că o să vrea să vă pună la același program de slăbire ca și pe părinții voștri. Apoi, așa cum a promis, va merge mai departe cu execuția familiei Allgood!

N-a zis asta cu adevărat chiar acum. Cu niciun chip n-o să...

— Da, chiar așa. Execuția asta o să fie o petrecere extrem de populară. Continuă să vorbească: Te-am avertizat, Wisty. Am încercat să opresc asta!

Bine, Byron, gândesc în sinea mea. *Asta-i foarte simplu. Nu-mi dai de-ales. N-o să fac altceva decât să... EXPLODEZ.*

Capitolul 94

Whit

CÂND SORA MEA MAI MICĂ izbucnește în flăcări de mânie, uneori este doar o torță umană obișnuită, oarecare, și e mai înțelept să nu-i strângi mâna. Alteori, totuși, e atât de strălucitoare și de fierbinte, încât e greu chiar și să te *uiți* la ea. Ca acum.

Dar Byron *se uită* la ea. De fapt, e complet amețit, ca și cum n-ar fi fost niciodată atât de impresionat de talentele ei.

Frânghiile și călușul lui Wisty nu rezistă nicio nanosecundă când sare de la pământ și schițează câteva lovituri amenințătoare în direcția detașamentului morții format din monștri. Ei se dau înapoi, în mod înțelept, cu câțiva pași. Sunt sigur că ar putea să le transforme în scrum fundurile slabe, dar pentru un motiv oarecare n-o face.

În timp ce copiii-maimuță se retrag, Byron pășește mai aproape de Wisty. Pare năucit. Absent, lasă să-i cadă fluierul de comandă, în timp ce ochii îi devin sticloși.

Wisty își flutură frenetic mâinile.

— Pleacă de lângă mine, Byron! Sunt fierbinte ca o sută de cuptoare! Pleacă acum și n-o să-ți fac niciun rău!

— *Nu poți* să-mi faci vreun rău, Wisty, răspunde el. Nu *mai* poți!

Apoi, face ceva de neconceput. Eu sunt legat și am căluș, și nu pot face nimic când Byron se aruncă de-a dreptul în flăcările lui Wisty. Ea încearcă să se tragă deoparte, dar el se agață de trupul soră-mii de parc-ar fi un copil, iar ea ar fi aici ca să-l salveze.

Wisty avea dreptate. Nu suntem asasini. Oricât de mult îl urăsc pe puștiul ăsta, nu pot să stau nemișcat și să-l las pe Byron să se omoare singur.

— Byron! Ce *faci*? *Încetează!* țipă Wisty. Oprește-te, lasă-te pe jos și rostogolește-te!

— Nu mă poți răni, Wisty, repetă Byron visător, în ciuda flăcărilor care trosnesc și șuieră în jurul lui.

Trebuie să fie în delir. Evident, s-a ars mortal, dar nu arată niciun semn de durere!

Copiii sălbăticiți, încurcați și fără nicio comandă care să-i îndrume, încep din nou să mărâie. Dar Byron nu-și dă seama de nimic, cu fața îngropată în gâtul lui Wisty și cu brațele înfășurate în jurul ei. Ca și cum i-ar sorbi flăcările.

Și... nu arde.

Nu arde!

Capitolul 95

Whit

SĂ RECAPITULĂM: există un număr de crize care ne amenință viața în acest moment.

1) Byron a luat-o razna.
2) În câteva minute, echipa lui violentă, sălbăticită, poate să treacă de la spaimă la *crimă*.
3) Apartamentul doamnei H. este un risc major de incendiu, iar flăcările enorme ale lui Wisty au aprins deja toate perdelele, covorul și tapetul, care este ars rău.
4) Încă sunt în primejdie să fiu târât la Unicul, dacă nu reușesc să stăpânesc cumva situația.

Trebuie să încerc să sting în vreun fel flăcările lui Wisty. Dar nu pot controla focul. O presimt — ăsta-i Darul lui Wisty. Dar dacă mă concentrez asupra cazanului doamnei H. — *pot să-l mut*? La urma urmei, e plin cu lichid.

Haita mârâie din ce în ce mai tare, așa că n-am de-ales.

E un act de disperare, dar îmi concentrez mintea și reușesc să ridic oala doamnei Highsmith. Apoi *o fac să zboare* de-a curmezișul încăperii.

Orice-ar fi gătit doamna H., nu sunt sigur că era potrivit pentru consumul uman, din moment ce e atât de eficace ca o spumă dintr-un stingător de incendiu. Flacăra lui Wisty pâlpâie și se stinge, iar Byron — fără nicio urmă de arsură pe haine, păr sau piele — cade la podea.

Wisty șiroiește de terci și e destul de zăpăcită de ceea ce tocmai s-a întâmplat, dar e încă destul de ageră ca să-și dea seama ce-ar trebui să facă în continuare. Mă dezleagă și-mi scoate călușul, în tot acest timp ținând ochii ațintiți asupra copiilor-maimuță, care cu siguranță par să-i respecte talentele cu privire la foc.

— Stați deoparte sau vă prăjesc! avertizează ea.

Chiar aruncă vreo câteva flăcări proaspete, sfârâitoare.

Apoi sora mea mai mică mă ajută să mă ridic, și-mi dau seama că e mult mai puternică decât pare.

— Asta a fost complet aiurea, spune ea încetișor. Hai să plecăm de-aici cât mai putem.

Capitolul 96

Wisty

AȘA COMPLET ZĂPĂCITOARE cum a fost ora care tocmai a trecut — de la mesajul profund tulburător al mamei și al tatii, la bătălia cu uraganul, la experiența absolut de neuitat a lui Byron Swain îmbrățișând, absorbind, *respirând* focul meu — părăsesc totuși clădirea simțindu-mă inexplicabil de puternică. Învăț ceva despre mine, chiar dacă nu-i prea limpede ce este și de ce vrea Unicul acest lucru atât de mult.

De îndată ce Whit și cu mine ieșim din clădirea doamnei H., începe o vijelie incredibilă, care poate însemna doar un Unic lucru. Și știți ceva? Nici măcar nu mai sunt atât de surprinsă. Este, detest s-o spun, *omniprezent*.

Mă răsucesc cu fața la el, ca și cum ar fi o luptă cu pistoale. Unicul pășește încet către noi pe strada pustie.

— Acesta este marele final, copii ai familiei Allgood! strigă el ca avertisment, ceea ce pare neobișnuit de cinstit din partea lui. I-am dat acelui informator mizerabil mai mult

decât destule șanse, continuă în timp ce înaintează cu calm. Am zis că dacă nu reușește în misiune, va fi făcut să sufere — privindu-te pe tine cum mori încet și chinuitor, de mâna mea. Dar din moment ce, mai mult decât orice altceva, sunt imparțial, un *ultim test*. Acesta va fi unul cu *admis-respins* pentru tine și pentru fratele tău. Poate că o să supraviețuiți amândoi, poate unul, probabil niciunul. Sunteți gata, copii? întreabă dar nu așteaptă răspunsul. Atunci *să începem*!

Bate cu piciorul în pământ, și o crevasă enormă se deschide larg și începe să se extindă în viteză pe mijlocul străzii, îndreptându-se drept spre noi.

— Controlez pământul! răcnește din adâncul plămânilor. Adevărat sau fals?

Whit mă ia de mână și mă strânge. E uimitor cât de mult poate face o mică atingere umană. Îmi dă impulsul de care am nevoie.

— Putem zbura? întreb.

— Merită o încercare. Concentrează-te acum. Putem s-o facem!

Este poate cea mai rapidă transformare pe care-am făcut-o vreodată — transformare dublă, ca să fiu mai exact — și, într-o clipă, Whit și cu mine suntem în văzduh. A deveni șoim cere mult mai multă energie decât preschimbarea în colibri, dar mă simt plină de energie și chiar îmi dau frâu liber. Emoția este uluitoare. De obicei, simpla prezență a Unicului strivește magia, dar în clipa asta simt că suntem imbatabili, în timp ce începem să dăm triumfător din aripi pe deasupra orașului.

Dar durează numai vreo două sute de metri — până când ne lovește un zid de vânt. Încercăm să-l prindem și să ne lăsăm purtați de el, dar simpla lui forță ne trimite în derivă într-o parte și apoi în jos.

— Controlez vântul, aerul! tună Unicul. Adevărat sau fals?

Whit și cu mine aproape că suntem aruncați în peretele unei clădiri de birouri din cărămidă aparentă. Dar, înainte de a apuca să intru în panică, reușesc să ne transform în primul animal cu armură protectoare la care mă pot gândi: un tatu. Doi. Ne ghemuim formând niște mingi blindate și ricoșăm în siguranță de perete — ceea ce, că veni vorba, tot doare —, apoi ne rostogolim pe stradă.

Dar o altă crevasă uriașă se deschide în fața noastră, însoțită de răgetul Unicului furios.

— Controlez orașele și străzile! Adevărat sau fals? Îți dau un indiciu — *această afirmație este adevărată*!

Carosabilul explodează brusc în stâlpi de piatră metamorfozându-se instantaneu în cristal sclipitor, aruncând în toate direcțiile sfărâmături ascuțite ca niște brice. Dacă Whit și cu mine nu părăsim pământul într-o secundă, o să fim tăiați în bucăți până când nu mai rămâne nimic.

Sărim mai tare și mai sus, până când simt nu numai aripi, ci și labe. Suntem jumătate lei, jumătate păsări… legendarul grifon din folclor.

Ne putem transforma în creații ale imaginației?

Nu există cuvinte pentru uluitoarea înțelegere. Dar o uit într-o clipă, când locul de unde abia plecaserăm explodează

cu un trosnet tunător. Cele două clădiri de pe ambele părți ale străzii se prăbușesc. O undă de șoc și o explozie de praf se înalță în spatele nostru și ne trimit cât colo, învârtindu-ne.

E amețitor pentru corp și pentru minte. Puterea noastră e în stare destul de bună, dar a lui e incredibilă, copleșitoare. *De ce e atât de puternic? Cine poate controla natura în felul ăsta?*

Prin cap îmi trece un gând înfiorător, înfiorător.

Poate e Dumnezeu?

Iată-l. Atât de măreț, cu brațele întinse, cu ochii fixați asupra noastră, cu impecabilul costum închis la culoare. Gura îi murmură cu furie, în timp ce conjură din cer ceea ce pare să fie un taifun, care se rotește în direcția noastră.

Vântul cu forță herculeană și ploaia care ne izbește aripile sunt prea mult pentru ca acestea să suporte, și plonjăm către apa din portul de dedesubt.

— Întrebare pentru un punct în plus! țipă Unicul. Cine controlează apa, oceanele, râurile, mările? Hopa, timpul a expirat. Pixurile jos. *Eu le controlez!*

Capitolul 97

Whit

BĂNUIESC CĂ AM PICAT testul. Dar n-o să capitulăm, nici vorbă. Asta n-o să se întâmple.

Forța cu care izbim apa ar fi putut să ne facă să ne pierdem cunoștința, dacă Wisty și cu mine n-am fi fost aproape perfect sincronizați. Izbutim o cufundare aproape perfectă, fără să împroșcăm apa, și străbatem suprafața. Dar dedesubt apa se agită și urcă dinspre fundul mării.

Cine controlează apa? Cine altcineva?

Întregul port se adună într-un singur val enorm — un tsunami care să pună capăt tuturor valurilor tsunami — iar noi ne zbatem să rămânem la suprafață, înotând chiar în mijlocul lui. Crește din ce în ce mai mare. N-am văzut niciodată nimic asemănător. Cred că pot să presupun cu destulă siguranță că nimeni n-a văzut. În afară de cazul în care ar trebui să luăm ad litteram Scriptura. *Ar trebui?*

Wisty și cu mine nu ne putem forța drumul în jos, împotriva valului. În acest moment este inutil chiar și să încercăm să înotăm. *Dacă nu-l poți bate, alătură-i-te, așa-i?*

Așa că îmi imaginez că ne aflăm... *pe plăci de surfing.* Și chiar se întâmplă!

— *Tu* ai făcut asta? țipă Wisty în timp ce-și fixează piciorul pe placă.

— Da! răspund. Chiar dacă ne prăbușim și ne înecăm, o să fie o cursă strașnică!

Wisty îmi aruncă un zâmbet exaltat, de pasionată de surfing, în timp ce valul începe să coboare — în timp ce *noi* începem să coborâm.

Capitolul 98

Wisty

CAM ÎNTR-O SECUNDĂ ȘI JUMĂTATE, foarte scurta mea euforie se transformă în groază. Dintr-odată, valul ăsta masiv câștigă din nou înălțime. Ne apropiem de mal și suntem poate la vreo patru sute de metri în aer. Unicul o să nimicească o mare parte din oraș dacă nu oprește nebunia asta chiar acum. Și asta înseamnă că sunt sute — sau mai degrabă mii — de oameni aflați într-un teribil pericol de a se îneca.

Chiar dacă îmi închipui că mulți dintre ei sunt automate ale Noului Ordin, îmi spun neîncetat că sunt ființe umane care trăiesc și respiră. Și nu putem lăsa valul ăsta uriaș — sau pe Unicul — să-i zdrobească. Cred că știu ce am de făcut, și n-am timp să mă sfătuiesc cu Whit.

Este exact ceea ce spuneau părinții mei: uneori, pentru binele celor mulți, trebuie să faci ceva aflat mult în afara zonei tale de confort. Și asta, dragă cititorule, este *mult* în afara a ceea ce aș considera hotarul sănătății mele mintale.

Peste urletul valului masiv, strig atât de tare încât cred că forța cuvintelor o să-mi sfâșie gâtul.

— *Îți dau ceea ce vrei! Îți dau Darul meu! Oprește numai demența asta înainte ca valul să lovească țărmul!*

La fel ca magia — sau poate că ar trebui să spun că *este* magie —, valul începe să coboare și apoi plutim lin către un mal îngust de nisip bătătorit. Unde nu stă nimeni altul decât Unicul... Zâmbește ca un tată mândru, întâmpinându-și copiii întorși acasă dintr-o călătorie lungă.

— Ce cursă uluitoare! Ah, să fii tânăr... vă invidiez! vorbește el, în timp ce valul se întinde peste mal și plutim până când ne oprim. Sunt atât de mulțumit că ți-ai venit în fire, Wisty! spune. Din nefericire, am vești mai curând triste. Ați picat — amândoi. Toată familia Allgood a picat. E evident că nu pot să lucrez cu voi, așa că presupun că... trebuie să lucrez fără voi. Se întoarce cu spatele la noi și ridică mâinile către ceruri. Luați-i de-aici! răcnește. Vrăjitorii ăștia nu-mi mai sunt de folos!

Dar nu-i nimeni acolo. *Nu vorbește cu nimeni.*

Și-apoi, cât ai clipi din ochi, ca un roi de lăcuste punând stăpânire pe teritoriu, mii de soldați și de polițiști ai Noului Ordin năvălesc peste culmea dealului și coboară spre noi.

Ne întoarcem, numai ca să ne trezim în fața a și mai multor hoarde de soldați care stau în apă.

Acest zid al răului este impenetrabil.

În cele din urmă, Unicul se uită din nou la noi.

— Există o morală a acestei povești, spune el. Se așteaptă mult din partea celor care primesc Daruri. Luați asta cu voi pe Tărâmul Umbrelor, vrăjitorilor!

EPILOG

AŞA CUM AM PROMIS, UN SPECTACOL

Capitolul 99

Wisty

ȘTIU CĂ N-AU MAI RĂMAS multe pagini în cartea asta, așa că în acest punct vă întrebați unde este sfârșitul fericit.

S-ar putea să fiu destul de tânără, dar mi-am dat seama că viața nu vine niciodată împachetată în mici sfârșituri frumoase, cu funde perfecte. Vă promit totuși un lucru: există o speranță, bine? Nu-mi spuneți mie, Wisteria Rose Allgood, că sunt *deprimantă*. Indiferent ce porcării aruncă Unicul peste noi, jur că o să găsesc acel unic punct luminos din peisajul chinuitor de întunecat și o să mă agăț de el din răsputeri.

Iar în clipa asta mă agăț chiar de imaginea oamenilor care mi-au dat viață.

Mama și tatăl meu!

Nu fantome, nu halucinații, ci vii și în carne și oase. Dar în frânghii. La fel ca mine. Măcar Whit și cu mine putem să-i vedem și să le spunem cât de mult îi iubim — pentru ultima oară înainte de moarte.

Dar ce mai reuniune de familie se dovedește a fi! Uitați-vă la noi aici — gloata batjocoritoare din jurul nostru, lacheii în bocanci ai Noului Ordin împingându-ne pe scena de pe stadion, funiile din jurul gâtului, camerele de televiziune în față... și, în turn, chiar în fața noastră, *El.* Cel Care Este Unicul e în plină glorie, triumfător — a câștigat!

Folosirea ca scenă a vechii platforme a spânzurătorii ne răsucește cuțitul în rană. Metoda preferată de execuție a Unicului este vaporizarea — extrem de eficientă —, dar ștreangurile sunt un bonus la umilirea noastră extrem de crudă, la teatrul morbid al tuturor acestor lucruri.

Aș vrea *atât* de mult să mă aprind de ură pentru acest monstru care ne-a distrus viața și este pe cale să-mi ucidă întreaga familie... Vreau să-mi folosesc furia ca să-mi găsesc forța, să-mi găsesc magia, să transform în cenușă scena asta oribilă, să cauterizez locul ăsta și să-l șterg de pe fața acestei așa-numite lumi!

Sincer însă, sunt prea îngrozită ca să fiu furioasă. Curajul mi se destramă; lumina mi se stinge treptat.

O, Doamne, nu vreau să mor chiar acum. Nu vreau ca familia mea să moară. Nu vreau să-i văd murind!

Tata își păstrează figura impenetrabilă, încercând să ne dea curaj, mie și lui Whit. Mama a renunțat să mai încerce să-și ascundă emoțiile și plânge încetișor, de durere și de frică.

Whit, pe de altă parte, arată teribil de furios, cel puțin când nu încearcă să-și revină după loviturile repetate aplicate la ceafă. De șase ori până acum s-a smucit în legături, și de

șase ori paznicii cu glugă l-au lovit cu un baston de cauciuc, făcându-l să cadă moale în genunchi, după care îl trăgeau înapoi în picioare, iar el încerca să-și recapete concentrarea și forța de a ataca din nou.

Mulțimea sinistră se delectează cu fiecare părticică dramatică din ceea ce se petrece. Mama — cu inima zdrobită, tatăl — stoic, fiul — sfidător, fiica — lividă de spaimă și tremurând, despre care au ajuns cumva să creadă că e o vrăjitoare puternică.

Dar acum Cel Care Este Unicul ridică în aer mâinile cu degete lungi, o mișcare pe care o cunosc atât de bine. *O, Doamne, te rog, nu-l lăsa...*

O despicătură neagră apare în fața lui și-și taie calea către noi. Sau, cel puțin, *către doi dintre noi.*

Și așa, pur și simplu, mama și tata au fost vaporizați. N-a mai rămas nimic în afară de fum. Mama. Tata. Dispăruți.

Capitolul 100

Wisty

WHIT ȘI CU MINE PRIVIM PARALIZAȚI de oroare cum o șuviță de cenușă neagră se ridică în adierea vântului și se îndepărtează peste marea de spectatori. Aceștia bat din picioare, flutură pumnii în aer și-și răcnesc aprobarea față de asasinatele rușinoase care tocmai au avut loc.

Sunt prea distrusă de durere și de șoc ca să mă bucur de faptul că suntem — inexplicabil — încă vii. Unicul nu ne-a omorât. *Nu ne-a omorât.* N-are niciun sens.

Și după aceea totul devine încă și mai straniu, și mai suprarealist. Ca un vis.

Scena este brusc scăldată într-o lumină dureros de orbitoare. Dar e o lumină care te îngheață, dacă există un asemenea lucru, ca un tsunami puternic de soare, revărsându-se peste un peisaj de gheață.

Poate că am murit, la urma urmei? Poate că asta este celebra lumină de la capătul tunelului?

Sau... e sfârșitul lumii?

Când lumina scade, văd că Cel Care Este Unicul e în genunchi. *Țipând.* Numai că, dintr-un motiv oarecare, nu-l aud. De fapt, nu aud nimic.

A fost o explozie? Nu știu, dar dintr-odată simt mâini peste tot pe mine, mâini reci. Îmi slăbesc frânghiile. O mică armată de siluete cu glugi s-a adunat în jurul meu și al lui Whit. Gardienii Noului Ordin înșirați pe marginea scenei au fost răsturnați de năvala de lumină și de energie.

Abia ne-au tras siluetele cu glugă ștreangurile peste cap, că trapele pe care stăteam se deschid cu un clic. Și cad în beznă.

E ca și cum aș fi fost spânzurată, dar n-am fost, nu-i așa? Am căzut doar pe spate.

Sunt întinsă pe jos, cu tot entuziasmul și buna-cuviință a unei păpuși de cârpă aruncate ca nefolositoare. Nu-mi pasă dacă mă mișc. Nu-mi pasă nici măcar dacă respir. Vreau doar ca toate astea să se termine. Vreau să închid ochii și să încetez să *fiu*. Mă rog să se-ntâmple așa...

Simt o altă mână rece pe braț, ajutându-mă să mă ridic în picioare. Iar acum urechile încep să-mi țiuie și mai aud și altceva — o voce... o voce familiară.

— Fugi, spune vocea când se deschide o ușă și lumina zilei se strecoară înăuntru. Fugi, Wisteria. Fugi de parcă n-ar mai fi ziua de mâine... pentru că dacă nu, poate că n-o să mai fie.

Auzul îmi revine când mă izbește sunetul unei panici masive, măturând tribunele. Țipetele și vaietele par să aibă destulă putere ca să dărâme întregul stadion.

Ce-au văzut? *Ce s-a întâmplat cu neînfricatul lor conducător?*

Ies poticnindu-mă și mă alătur mulțimii frenetice de pe terenul stadionului, care se revarsă către unul dintre cele patru tuneluri de ieșire. Am mai făcut așa ceva și înainte: să evadez de la scena propriei mele execuții. Pare imposibil, dar știu că pot s-o fac. Știu cum să țin capul plecat. Știu cum să mă fac mică și să mă ascund. Știu cum să-mi păstrez concentrarea într-o mare de panică oarbă.

Dar n-am făcut încă cincizeci de metri când încremenesc pe loc, ca și cum inima mi-ar fi căzut din piept. *Whit! Unde-i Whit?*

Mă întorc și reușesc să zăresc eșafodul de placaj al călăului. Patru știreanguri goale atârnă inerte în bătaia vântului. Unicul nu se zărește nicăieri.

Nici Whit.

Nici măcar n-am plâns încă pentru părinții mei, dar acum cad în genunchi și încep să mă vait ca un bebeluș. Într-un ocean de mii de oameni, sunt singură.

Dar nu complet. Din nou am parte de o mână pe brat și o voce în ureche.

— Fugi, Wisteria, spune vocea. Grăbește-te! Trebuie să pleci din locul ăsta blestemat!

Dar de data asta rezist. Mă scol în picioare, dar forțez trecerea către eșafod, spre ultimul loc unde l-am văzut pe fratele meu. Reușesc să fac numai câțiva pași când cineva — sau ceva — mă doboară la pământ.

— Whitford e teafăr, spune, trăgându-mă înapoi pe picioare și întorcându-mă în cealaltă direcție. *Gândește-te* la asta. Nu

puteți fi împreună acum. Le-ar fi mai ușor dacă ați fi împreună. Nu putem risca!

Vocea fusese rațională, deși insistentă. Dar acum sună de-a dreptul imperioasă.

— N-avem timp, Wisty! De dragul lui Whit, fugi! Fugi! Ai Darul. Numai tu îl ai. Fără tine, speranța o să moară.

Și trebuie să fug, nu-i așa? Trebuie să încerc să scap. Viața mea contează. Darul meu contează. Așa că fug. Fug ca și cum viața fratelui meu depinde de asta.

Când mă uit în urmă, văd în sfârșit chipul celui care m-a salvat — e Celia. *Celia!*

Iat-o — singurul punct luminos din peisajul chinuitor de întunecat. V-am spus că o să-l găsesc. V-am spus că o să mă agăț de lumina aceea din răsputeri. Și așa fac.

O s-o folosesc ca să-l găsesc pe Whit. Ca să-mi găsesc prietenii. Și să-mi croiesc drum către Tărâmul Umbrelor, unde să-mi găsesc părinții.

Pentru că...

Multe se așteaptă de la vrăjitoarele rele și înfricoșătoare, care primesc Daruri măreț...

VA URMA